

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การตั้งเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาพิเศษ

- 4 ส.ก. 2548

ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู
ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

h 276887

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาพิเศษ ซึ่งหมายถึงปฏิญานิพนธ์ของ นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 ถึงปีที่ทำการวิจัย นั่นคือตั้งแต่ปฏิญานิพนธ์เล่มแรกจนกระทั่งปี 2547 ซึ่งเป็นเวลาครบ 30 ปีที่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เปิดสอนการศึกษาพิเศษเป็นต้นมา การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการ จัดหมวดหมู่ตามตัวแปรต้น 10 ตัว (ตามสรุปผลข้อ 1-9) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ความถี่และร้อยละ ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. ช่วงปี 2525 – 2547 มีปฏิญานิพนธ์ระดับปริญญาโทการศึกษาพิเศษ ของ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒจำนวนทั้งหมด 265 เรื่อง
2. เมื่อพิจารณาสาขาย่อย พบว่าปฏิญานิพนธ์สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีจำนวนสูงสุด คิดเป็น 40% ของปฏิญานิพนธ์ทั้งหมด
3. เมื่อพิจารณาแบบแผนการวิจัย พบว่าเป็นการวิจัยเชิงทดลองมากที่สุดคิดเป็น 72% และ ส่วนมากเป็นแบบ One – Group – Pretest – Posttest Design
4. เมื่อพิจารณาเนื้อหาสาระ พบว่า ปฏิญานิพนธ์ส่วนใหญ่คือ 50% เกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอน
5. เมื่อพิจารณาระดับชั้นพบว่า ปฏิญานิพนธ์ส่วนใหญ่ 53% ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนในระดับ ประถมศึกษา
6. เมื่อพิจารณารายวิชา พบว่า ปฏิญานิพนธ์ส่วนใหญ่ 17.36% เกี่ยวกับวิชาภาษาไทย
7. เมื่อพิจารณาสถิติที่นำมาใช้พบว่า สถิติ Nonparametric ชนิด Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test ใช้มากที่สุดคิดเป็น 34.34%
8. ตัวแปรต้นที่ศึกษามากที่สุดเกี่ยวกับวิธีสอน
9. ประเภทเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีการศึกษามากที่สุด ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผลการวิจัยจะได้นำไปใช้ในการปรับปรุงการทำปฏิญานิพนธ์ของนิสิตในปีการศึกษาต่อไป
ในอนาคต

ABSTRACT

This study was a document analysis of master's thesis of the graduate students majoring in special education from the year 1982 to 2004. That was from the first thesis to the last done in the final year of the analyses, tallying 30 years of service. The information was classified in accordance with 10 independent variables (Conclusion 1 – 10). Percentage and frequency counting were the statistics employed in the analyses of the data.

The findings were as follows :

1. From the years 1982 to 2004, the total of 265 thesis titles were completed in the area of special education.
2. When area of special education was considered, it was found that most of the theses were conducted in the area of education for the hearing impaired children, accounting for 40% of the total thesis.
3. When research design was considered, it was found that, the One-Group - Pretest – Posttest Design was applied the most, accounting for 72% of the total theses.
4. When content was considered, it was found that the majority of the theses were done in the area of teaching techniques and methodology, accounting for 50% of the total theses.
5. When grade level was considered, it was found that the majority of the samples were in elementary level, accounting for 53% .
6. When subject area was considered, it was found that, the content area studied the most was Thai language, accounting for 17.36%.
7. When statistical analysis was considered, it was found that, the Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test were employed the most, accounting for 34.34% .
8. The majority of the independent variable studies was teaching strategies.
9. Most of the theses were conducted concerning the student with hearing impairment.

The findings would be applied in improving the quality of the thesis in the future.

คำนำ

งานวิจัยนี้ได้รับงบประมาณเงินรายได้จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เป็นเงิน 40,000 บาท ในปีงบประมาณ 2546 ผู้วิจัยขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยตั้งใจว่าจะสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาพิเศษด้วยวิธี Meta Analysis แต่
ด้วยงบประมาณที่จำกัด และเวลาที่จำกัด จึงสังเคราะห์ด้วยวิธีจัดหมวดหมู่แทน และเป็น
งานชิ้นแรกที่รวบรวมงานปริญญานิพนธ์ของนิสิตไว้เป็นหมวดหมู่

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าสิ่งพิมพ์นี้จะเป็นประโยชน์สำหรับนิสิตในการศึกษาค้นคว้าเพื่อ
ทำวิทยานิพนธ์ และเป็นประโยชน์กับผู้สนใจทั่วไป

ผดุง อารยะวิญญู

24 มิถุนายน 2548

สารบัญ

หน้า

ตอนที่ 1 วิธีดำเนินการวิจัย.....	1
ความเป็นมาและปัญหาการวิจัย	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	2
ผลที่คาดว่าจะได้รับ	3
รูปแบบการวิจัย.....	3
ตอนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	4
หลักสูตรภาควิชาการศึกษาพิเศษ.....	5
การวิจัยทางการศึกษาพิเศษ.....	10
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์งานวิจัย	16
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	21
สรุปผลการวิจัย.....	44
อภิปรายผล	44
ข้อเสนอแนะ.....	45
บรรณานุกรม	46
รวมบทคัดย่อปริญาพนธ์.....	47

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนปริณยานิพนธ์.....	22
2 ปีที่ทำการวิจัย (ปริณยานิพนธ์ / สารนิพนธ์)	22
3 แบบการวิจัย.....	27
4 การจำแนกเนื้อหาสาระที่ทำ.....	28
5 การจำแนกประเภทกลุ่มตัวอย่าง.....	31
6 ระดับชั้นปี.....	33
7 จำแนกรายวิชาที่ใช้ในการศึกษา.....	34
8 สถิติที่อ้างถึงการวิเคราะห์ข้อมูล	36
9 การจำแนกประเภทของตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัยสาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน.....	38
10 การจำแนกประเภทของตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัย ด้านการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ.....	39
11 การจำแนกประเภทของตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัยสาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มี ความบกพร่องทางสติปัญญา.....	40
12 การจำแนกประเภทของตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัย ด้านการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มี ความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	41
13 จำนวนงานวิจัยแยกประเภทตามประเภทของความต้องการพิเศษ.....	42

ตอนที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

ความเป็นมาและปัญหาการวิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้เปิดสอนสาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 ในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะ และได้เปิดสอนในระดับปริญญาโทในปีการศึกษาในราวปี พ.ศ. 2522 และเริ่มมีผลงานปริญญาานิพนธ์ของนิสิตในปี พ.ศ. 2525 จนกระทั่งปัจจุบัน

ก่อนปี 2548 ไม่มีการศึกษา วิเคราะห์ และรวบรวมงานวิจัยของนิสิตไว้เป็นหลักฐาน ทำให้การศึกษาค้นคว้าด้านการศึกษาศึกษาพิเศษ ไม่เป็นระบบเท่าที่ควร จึงเป็นความพยายามของภาควิชามาเป็นเวลานานแล้ว ที่จะรวบรวมงานวิจัยทางสาขานี้ไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาได้ใช้เป็นเอกสารในการค้นคว้าและอ้างอิงอย่างมีระบบมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นผู้อื่นนอกเหนือจากนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว ยังมีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่น ตลอดจนคณาจารย์และผู้สนใจอาชีพงานวิจัยที่จัดไว้เป็นหมวดหมู่เฉพาะให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

อนึ่ง จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในฐานะหัวหน้าภาควิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ได้พิจารณาจากประสบการณ์เกือบ 30 ปีที่ผ่านมาว่า งานวิจัยของนิสิตส่วนใหญ่มักเป็นแบบ One Group Pre - test-Posttest Design เป็นส่วนใหญ่ เป็นการวิจัยแบบทดลอง งานวิจัยในรูปแบบอื่นมีน้อย และพิจารณาเห็นว่า เป็นการวิจัยที่รูปแบบไม่กระจาย ซึ่งน่าจะกระจายรูปแบบให้มากกว่านี้ เพื่อจะได้เสาะแสวงหาข้อมูลใหม่ ๆ ทางการศึกษาศึกษาพิเศษให้มากขึ้น และคาดว่าผลสรุปของการวิจัยจะนำไปสู่แนวทางในการกำหนดรูปแบบของการวิจัยของนิสิตให้มีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น

ในระดับปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาศึกษาพิเศษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เปิดสอนหลักสูตร 4 สาขาย่อยคือ

การสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

การเรียนรู้ระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ

ในจำนวน 4 สาขาย่อยนี้ ยังไม่มีการสำรวจศึกษารวบรวมว่า ปริมาณนิพนธ์ของนิสิตสาขาใดมีมากมีน้อย และมีเป็นจำนวนเท่าใด สาขาใดมากกว่ากัน หากทราบข้อมูลแล้ว จะช่วยให้ภาควิชากำหนดนโยบายในการผลิตงานวิจัยในสาขาที่มีน้อยให้มีมากขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการงานวิจัยในสาขานั้น ๆ

จากความเป็นมาและสภาพปัญหาอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ภาควิชาการศึกษาพิเศษ เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา มาเป็นเวลา 30 ปี แล้ว แต่ยังไม่มีการรวบรวมงานวิจัยของนิสิตไว้เป็นหมวดหมู่ จึงควรมีการศึกษารวบรวม วิเคราะห์ และจัดหมวดหมู่ เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปกำหนดนโยบายในการผลิตงานวิจัยของนิสิตในอนาคต และจะได้ใช้ผลการวิจัยนี้ในการอ้างอิงซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ของนิสิตที่จะเข้ามาศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาในอนาคต

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษา รวบรวม สรุป และวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาพิเศษ เพื่อให้เห็นภาพรวมของงานวิจัย โดยจัดกลุ่มประเภทงานวิจัยในแต่ละกลุ่มและเพื่อสรุปความก้าวหน้าและพัฒนาการของงานวิจัยทางการศึกษาพิเศษ สำหรับเป็นแนวทางในการวิจัยไปในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

การวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาพิเศษครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์งานวิจัยเฉพาะงานปริญยานิพนธ์ และสารนิพนธ์ของบัณฑิตระดับปริญญาโท ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2525 – 2547 จำนวน 265 เรื่อง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง การศึกษาพิเศษ (Special education) ซึ่งจัดให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีต่อความบกพร่องทางการศึกษาในด้านต่าง ๆ จำแนกเป็น 9 ด้าน ได้แก่ ความบกพร่องทางการเห็น, การได้ยิน, สติปัญญา, ร่างกายและสุขภาพ, การเรียนรู้ การพูดและภาษา ปัญหาพฤติกรรม ออทิสติก และสมาธิสั้น

งานวิจัยทางการศึกษาพิเศษ หมายถึง งานวิจัยที่เป็นผลงานของนิสิตระดับปริญยานิพนธ์ทางการศึกษาพิเศษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 – 2547 รวมระยะเวลา 22 ปี

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาครั้งนี้จะทำให้ทราบปริมาณปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาโท ตั้งแต่เปิดดำเนินการมา จนกระทั่งถึงปี 2547 ว่ามีกี่เรื่อง จำแนกเป็นสาขาย่อยใดบ้าง มีรูปแบบการวิจัยในแบบใดบ้าง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการกำหนดแนวทางในการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตในอนาคต ยิ่งไปกว่านั้นงานวิจัยของนิสิตที่รวบรวมได้ จะได้รับการจัดไว้เป็นหมวดหมู่ ทำให้สะดวกต่อการนำไปใช้ในการศึกษาค้นคว้า และอ้างอิงได้ดีในอนาคต

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์เอกสาร โดยการรวบรวมปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาพิเศษ ตั้งแต่ปีแรกที่มีปริญญานิพนธ์ จนกระทั่งถึงปี 2547 นำข้อมูลที่ได้มาจัดเป็นหมวดหมู่ตาม

1. ปีการศึกษา
2. สาขาย่อย
3. แบบแผนการวิจัย
4. เนื้อหาสาระ
5. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง
6. ระดับชั้นปีของนักเรียน
7. รายวิชาที่ใช้ในการศึกษา
8. สถิติอ้างอิง
9. ลักษณะตัวแปรต้น
10. ประเภทเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

นำข้อมูลมาแจกแจงโดยใช้ความถี่และร้อยละ

ตอนที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้โดยจำแนกเสนอเป็นหัวข้อ ดังนี้

1. ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. หลักสูตรภาควิชาการศึกษาพิเศษ
3. การวิจัยทางการศึกษาพิเศษ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์งาน

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เริ่มเปิดดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 ได้เปิดบริการทั้งด้านการผลิตบัณฑิต และการบริการสังคม กล่าวคือ ในปีการศึกษา 2517 - 2521 เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะ ในสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ ด้านการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและในปีการศึกษา 2522 ได้เปิดคลินิกสอนพูด เพื่อเป็นห้องปฏิบัติการแก่นิสิตระดับปริญญาโท และให้บริการแก่สังคมในการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยิน และการฝึกพูดแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีอายุ ตั้งแต่ 3 ขวบขึ้นไป โดยไม่จำกัดพื้นที่ความรู้ นอกจากนี้ยังให้บริการแนะแนวแก่ผู้ปกครอง และ ผู้สนใจเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอีกด้วย สำหรับงานบริการนี้ยังมีโครงการเปิดแผนกตรวจระดับการได้ยินแก่บุคคลทั่วไป และให้คำแนะนำในการเลือกเครื่องช่วยฟัง วิธีใช้ตลอดจนการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังโดยไม่คิดมูลค่า ส่วนการผลิตบัณฑิตนั้นในปีการศึกษา 2522 ทางภาควิชาการศึกษาพิเศษได้เปิดสอนระดับปริญญาโทแทนระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาเฉพาะในสาขาวิชาเดียวกัน

ต่อมาในปีการศึกษา 2534 ภาควิชาได้เปิดสอนนิสิตระดับปริญญาโท (ภาคพิเศษ) สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ปีการศึกษา 2535 ภาควิชาได้เปิดสอนนิสิตปริญญาโท (ภาคปกติ) สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ ปีการศึกษา 2536 ได้เปิดสาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและปีการศึกษา 2539 ได้เปิดสาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ

ปัจจุบัน ภาควิชาการศึกษาพิเศษได้เปิดสอนนิสิตระดับปริญญาโททั้งภาคปกติ และภาคพิเศษโดยเปิดรับสลับกัน ใน 4 สาขา คือ สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และสาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ โดยจะกำหนด ในแต่ละปี การศึกษาว่าจะรับสาขาใดบ้าง นอกจากนี้ในปีการศึกษา 2543 ภาควิชาได้ร่วมมือกับสถาบันราชภัฏ พิบูลสงคราม เปิดสอนนิสิตระดับปริญญาโท สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษ กับเด็กปกติ ในปีการศึกษา 2545 ภาควิชาการศึกษาพิเศษได้เปิดสอนนิสิตระดับปริญญาเอก วิชาเอก การศึกษาพิเศษ

ปรัชญา

การศึกษาคือความเจริญงอกงาม

ปณิธาน

การจัดการศึกษาพิเศษ ตั้งอยู่บนหลักความคิดที่ว่า ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเรียนร่วมทางการศึกษา ถ้าเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่สามารถเรียนในโปรแกรมการศึกษาที่จัดตามปกติได้ ก็จะต้องจัดการศึกษาให้ตอบสนองความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษทั้งผู้ที่มีภาวะบกพร่อง และผู้ที่มีความสามารถพิเศษให้สามารถพัฒนาให้ถึงศักยภาพสูงสุดที่มีอยู่โดยคำนึงถึงการอยู่ร่วมสังคมกับคนปกติได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์กับสังคม

หลักสูตรภาควิชาการศึกษาพิเศษ

หลักสูตร

โครงสร้างของหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

	แผน ก (2)	แผน ข
1. หมวดวิชาพื้นฐานทางการศึกษาและวิจัย ไม่น้อยกว่า	8	8
2. หมวดวิชาเอก ไม่น้อยกว่า	19	25
วิชาเอกร่วม	4	4
วิชาเอกเฉพาะสาขา	11	11
วิชาเอกเลือก	4	10
3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า	1	6
4. วิทยานิพนธ์	12	-
5. สารนิพนธ์	-	6
รวมจำนวนหน่วยกิตของหลักสูตร ไม่น้อยกว่า	40	45

รายวิชาในหมวดวิชาเอกการศึกษาพิเศษ

วิชาเอกร่วม

แผน ก และแผน ข กำหนดให้เรียน 4 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

กพ 516	การวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	2(2-0)
SE 516	Screening Procedures for the Children with Special Needs	
กพ 560	การฝึกปฏิบัติการวิจัยการศึกษาพิเศษ	2(2-0)
SE 516	Research Procedures in Special Education	

วิชาเอกเฉพาะสาขา

กำหนดให้เรียน จำนวน 11 หน่วยกิต ทั้งแผน ก(2) และแผน ข จำแนกตามสาขาดังนี้

ก. สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

กพ 520	โสตสัมผัสวิทยา	2(1-3)
SE 520	Audio logy	
กพ 522	สัทศาสตร์และสรวทยา	2(2-0)
SE 522	Phonetics and Phonology	
กพ 550	วิธีสอนพูด	2(2-1)
SE 550	Speech Teaching	
กพ 551	วิธีการสอนภาษา	2(2-0)
SE 551	Language Teaching	
กพ 580	การฝึกงาน 1	1(0-3)
SE 580	Practicum 1	
กพ 581	การฝึกงาน 2	2(0-6)
SE 581	Practicum 2	

ข. สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

กพ 512	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา	2(2-0)
SE 512	Introduction to Mental Retardation	
กพ 514	การปรับพฤติกรรมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	2(2-0)
SE 514	Behavior Modification for Children with Special Needs	
กพ 540	หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	2(2-0)
SE 540	Curriculum for the Mentally Retarded	
กพ 541	การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	2(2-0)
SE 541	Education Procedures for the Mentally Retarded	

กพ 580	การฝึกงาน 1	1(0-3)
SE 580	Practicum 1	
กพ 581	การฝึกงาน 2	2(0-6)
SE 581	Practicum 2	

ค. สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

กพ. 503	การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	2(2-0)
SE 503	Education Programming for the Gifted	
กพ 504	การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศที่มีผลการเรียนต่ำ	2(2-0)
SE 504	Education Procedures for the Underachievers	
กพ 544	วิธีสอนเด็กปัญญาเลิศ	2(2-0)
SE 554	Teaching Strategies for the Gifted	
กพ 562	การวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อและการสอนเด็กปัญญาเลิศ	2(2-0)
SE 562	Research for the Development of Media and Teaching for the Gifted	
กพ 570	กิจกรรมสร้างสรรค์สำหรับเด็กปัญญาเลิศ	2(2-0)
SE 570	Creative Activity for the Gifted	
กพ 580	การฝึกงาน 1	1(0-3)
SE 580	Practicum 1	

ง. สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ

กพ 506	การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย	2(2-0)
SE 506	Education for the Physically Impaired	
กพ 507	การจัดการเรียนร่วม	2(2-0)
SE 507	Mainstreaming Procedures	
กพ 508	การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา	2(2-0)
SE 509	Education for the Visually Impaired	
กพ 509	การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องปานกลาง	2(2-0)
SE 509	Education Procedures for the Mildly Handicapped	
กพ 514	การปรับพฤติกรรมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	2(2-0)
SE 514	Behavior Modification for Children with Special Needs	
กพ 580	การฝึกงาน 1	1(0-3)
SE 580	Practicum I	

วิชาเอกเลือก

แผน ก (2) กำหนดให้เรียน 4 หน่วยกิต

แผน ข กำหนดให้เรียน 10 หน่วยกิต

จากรายวิชาต่อไปนี้

กพ 500	พัฒนาการทางภาษาและการพูดของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	2(2-0)
SE 500	Language and Speech Development of the Hearing Impaired	
กพ 501	การวางแผนและการบริหาร โรงเรียนการศึกษาพิเศษ	2(2-0)
SE 501	Planning and Administration in Special Education	
กพ 502	การศึกษาเฉพาะเรื่อง	1-6(1-6,0-0)
SE 502	Independent Study	
กพ 505	เทคโนโลยีสำหรับการศึกษาพิเศษ	2(2-0)
SE 505	Technology in Special Education	
กพ 510	จิตวิทยาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	2(2-0)
SE 510	Psychology of Children with Special Needs	
กพ 511	ลักษณะทางจิตวิทยาและสังคมของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	2(2-0)
SE 511	Psychological and Social Aspects of the Hearing Impaired	
กพ 513	เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้	2(2-0)
SE 513	Children with Learning Disabilities	
กพ 515	การแนะแนวผู้ปกครอง	2(2-0)
SE 515	Parent Guidance	
กพ 517	การพัฒนาความคิดระดับสูง	2(2-0)
SE 517	Development of High – Level Thinking	
กพ 518	จิตวิทยาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	2(2-0)
SE 518	Psychology of the Gifted	
กพ 521	ความผิดปกติทางการพูด	2(2-0)
SE 521	Speech Disorders	
กพ 523	วิธีแก้ไขการพูดไม่ชัด	2(2-0)
SE 523	Speech Correction	

กพ 524	กายผิดปกติจากสมองพิการ	2(2-0)
SE 524	Language Disorders of the Aphasia	
กพ 525	การพูดติดอ่าง	2(2-0)
SE 525	Stuttering	
กพ 526	ความผิดปกติในการรับฟังเสียง	2(2-0)
SE 526	Hearing Disorders	
กพ 527	ระเบียบการวิจัยความผิดปกติทางการพูด	2(2-0)
SE 527	Diagnosis of Speech Disorder	
กพ 530	การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการฟังและการพูด	2(2-0)
SE 530	Aural/Oral Rehabilitation	
กพ 531	การฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพและสังคม	2(2-0)
SE 531	Vocational and Social Rehabilitation	
กพ 532	ดนตรีบำบัดสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	2(2-0)
SE 532	Music Therapy for Children with Special Needs	
กพ 533	ศิลปะสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	2(2-0)
SE 533	Arts for Children with Special Needs	
กพ 522	วิธีสอนวิชาสามัญในโรงเรียน	2(2-0)
SE 522	School Subject Teaching	
กพ 553	ภาษามือเบื้องต้น	2(2-0)
SE 553	Introduction to Sign Language	
กพ 555	กิจกรรมฝึกทักษะความเป็นผู้นำ	2(2-0)
SE 555	Leadership Skills	
กพ 561	สัมมนาปัญหาการศึกษาพิเศษ	2(2-0)
SE 561	Seminars in Special Education	
กพ 571	ศิลปะสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	2(2-0)
SE 571	Arts for the Gifted	
กพ 572	ดนตรีสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	2(2-0)
SE 572	Music for the Gifted	

หมวดวิชาเลือกเสรี

แผน ก ให้เลือกเรียน ไม่น้อยกว่า 1 หน่วยกิต

แผน ข ให้เลือกเรียน ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต ตามคำแนะนำและอนุมัติของ
อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อสนองความต้องการของแต่ละบุคคล

หมวดประสบการณ์การวิจัย

จำนวน 4 หน่วยกิต (สำหรับหลักสูตรแผน ข)

กพ 688 สารนิพนธ์ 6(0-12)

SE 688 Master Project

ปริญญานิพนธ์

กพ 699 ปริญญานิพนธ์ 12(0-24)

SE 699 Thesis

การวิจัยทางการศึกษาพิเศษ

ความหมาย

การวิจัยทางการศึกษาพิเศษ (Research in Special Education) หมายถึง วิธีการกระทำให้เกิดความรู้และวิธีการจัดหาตัวแปรทดลองให้แก่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ การวิจัยทางการศึกษาพิเศษอาจเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงทดลอง การวิจัยเชิงปฏิบัติการ การวิจัยเชิงปริมาณ หรือการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างได้

ลักษณะ

การวิจัยทางการศึกษาพิเศษโดยทั่วไปมีลักษณะที่เป็นการวิจัยประยุกต์ เป็นการวิจัยที่ทำในสถานที่ที่คนพิการอาศัยอยู่ ทำงานอยู่ หรือที่อยู่ในโรงเรียน ตัวอย่างเช่น การวิจัยอาจดำเนินการในบ้านต่างๆ ร้านค้าต่างๆ ห้องเสริมวิชาการ และในชุมชน ถึงแม้ว่าจะเป็นการศึกษาที่มีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนน้อยกว่า การวิจัยเชิงทดลองที่ทำกันในห้องปฏิบัติการ แต่การวิจัยทางการศึกษาพิเศษจะเน้นการวิจัยที่เหมาะสมสำหรับการศึกษากับกลุ่มบุคคล ตามสภาพจริงและผู้วิจัยสามารถออกแบบการวิจัยให้ได้ผลจากการวิจัยที่เชื่อถือได้โดยต้องมีการทดสอบสมมติฐาน และตรวจสอบผลของตัวแปรจัดการกระทำกับประชากรที่แตกต่างกัน

ในระยะยาวงานวิจัยนี้จะเป็นรากฐานที่หนักแน่นขององค์ความรู้ที่นำไปสู่ความก้าวหน้าและคงไว้ซึ่งความสำคัญทางปัญญาของวงการการศึกษาพิเศษ

สำหรับการวิจัยทางการศึกษาพิเศษ แบบการสังเกตตามธรรมชาติ เป็นวิธีหนึ่งของการสังเกตที่ต้องใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารจากกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยจะสังเกตบุคคลหรือกลุ่มบุคคลและบันทึกพฤติกรรมของบุคคลนั้นอย่างต่อเนื่อง การสังเกตเช่นนี้มีจุดหมายเพื่ออธิบายบุคคลให้ได้มากที่สุดเพื่อจะได้มองเห็นองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของเขา ตัวอย่างเช่น Curing และ Rowland (1985) ได้ประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลจำนวนหนึ่งซึ่งถูกขนานนามว่าเป็นพวกพิการขั้นรุนแรง นักวิจัย 2 คนนี้ได้อัดเทปบันทึกภาพเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กกลุ่มที่ไม่ใช้ภาษาพูด 15 คน และแบ่งพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารที่แสดงออกโดยกลุ่มบุคคลเหล่านี้ออกเป็น 8 ประเภท ผู้วิจัยยังไม่มีกรให้ช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มหรือการฝึกใดๆ ทั้งสิ้น วิธีการเช่นนี้มีความสำคัญมาก เพราะทำให้ผู้วิจัย สามารถบรรยายทักษะพิเศษ ในประชากรกลุ่มที่สนใจศึกษาได้ ข้อมูลพฤติกรรมตรงนี้ สามารถนำไปใช้เป็นพฤติกรรมพื้นฐาน สำหรับการวิเคราะห์ผลที่เที่ยงตรงแม่นยำขึ้น ภายหลังจากที่มีการให้ความช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มแล้ว บทความต่างๆ ทางการศึกษาพิเศษที่ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1983 ถึง 1985 ต่างก็ใช้ การสังเกตเชิงธรรมชาติ (naturalistic observation) ในการรวบรวมข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับกลุ่มบุคคลที่ศึกษาแล้วรายงานไว้

คุณลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการวิจัยทางการศึกษาพิเศษก็คือ การจัดกระทำตัวแปรและการสังเกตผลของตัวแปรจัดกระทำให้ ตัวอย่างตัวแปรตามในการวิจัยทางการศึกษาพิเศษได้แก่ จำนวนคำที่อ่านได้ จำนวนครั้งของการแก้ปัญหา ตัวอย่างของตัวแปรจัดกระทำเช่น การชมเชยของครู งานที่ทำซ้ำ การงดเข้าร่วมกิจกรรม

คุณลักษณะที่สำคัญลักษณะที่ 3 ของการวิจัยเกือบทุกเรื่อง ก็คือใช้วิธีการทดลองในการตรวจสอบผลของตัวแปรอิสระหรือตัวแปรจัดกระทำที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม โดยผู้วิจัยต้องออกแบบการทดลองอย่างระมัดระวังว่าจะให้กลุ่มตัวอย่างได้รับตัวแปรจัดกระทำอย่างไรและเมื่อใด แบบแผนการทดลองที่ดีจะต้องพยายามลดผลของตัวแปรแทรกซ้อนที่มีต่อตัวแปรตามให้เหลือน้อยที่สุด

คุณลักษณะที่สำคัญลักษณะสุดท้ายก็คือ การวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปหรือข้อค้นพบ โดยทั่วไปนักวิจัยใช้วิธีการทางสถิติในการพิจารณาว่า ผลการทดลองมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นการเปรียบเทียบผลระหว่างก่อนได้รับการช่วยเหลือ กับหลังได้รับการช่วยเหลือ หรือเปรียบเทียบระหว่างบุคคลที่ได้รับตัวแปรจัดกระทำ กับบุคคลที่ไม่ได้รับตัวแปรจัดกระทำก็ตาม สถิติที่มักใช้ได้แก่ t - test, analysis of variance, analysis of covariance

และ regression analysis มีผู้แต่งจำนวนหนึ่งได้กล่าวถึงบทบาทของสถิติกับการวิจัยไว้ (Edwards, 1988, Galfo, 1983) เขาเหล่านี้ได้แสดงความเห็นไว้ว่า ผู้วิจัยสามารถพิจารณาว่า การวิจัยของเขา ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่ถูกทดลองได้ โดยพิจารณาจากพฤติกรรมที่สังเกตได้ ลักษณะเช่นนี้ เรียกว่า functional หรือ clinical significance ตัวอย่างเช่น นักวิจัยกำลังทดสอบวิธีใหม่ ในการสอนบอกเวลาให้กับเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษ โดยให้กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ฝึกให้นาฬิกากระหว่งทำกิจวัตรประจำวัน ทุกวัน ซึ่งผู้วิจัยสามารถตรวจสอบทักษะการบอกเวลาของกลุ่มตัวอย่างได้โดยไม่ต้องใช้วิธีการทดสอบทางสถิติก็ได้

กล่าวโดยสรุป การวิจัยทางการศึกษาพิเศษในแต่ละเรื่องจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน ทั้งในเรื่องระเบียบวิธีวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่ใช้และประเด็นที่ศึกษา ถึงแม้การวิจัยทางการศึกษาพิเศษทุกเรื่อง จะนำไปสู่การเพิ่มพูนความรู้ในสาขา แต่ทุกเรื่องก็มีความแตกต่างกันในเรื่องของการขยายผลทางการวิจัย แบบแผนของการวิจัยทางการศึกษาพิเศษมีความแตกต่างกัน ตั้งแต่แบบแผนที่มีลักษณะที่เป็นการศึกษารายกรณี ไปถึงการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single subject designs) และการวิจัยกลุ่ม (Group designs) แต่ลักษณะจะมีการวิจัยที่แตกต่างกันในประเด็นของความง่ายในการใช้ ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงของผลการวิจัย ตลอดจนการสรุปผลการวิจัยอ้างอิงไปสู่กลุ่มประชากร

ความเที่ยงตรงของแบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยเป็นการกล่าวถึง การจัดกระทำตัวแปรทดลองให้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะต้องออกแบบการวิจัยที่ทำให้ได้ผลการวิจัยที่เชื่อถือได้ โดยพยายามควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อผลลัพธ์ทางการทดลอง กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือตัวแปรตาม ที่วัดได้ จะต้องเป็นผลที่เกิดจากตัวแปรทดลองหรือตัวแปรจัดกระทำเท่านั้น ซึ่งเรียกว่า การทดลองมีการเที่ยงตรงภายใน (Internal validity) (Campbell และ Stanley, 1963) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อความเที่ยงตรงภายในการทดลองไว้ 8 ประการดังนี้

1. องค์ประกอบด้านประสบการณ์ที่ได้รับนอกเหนือจากการทดลอง (History)

สมมติว่ามีการทดลองวิจัยเกี่ยวกับผลของการได้รับความช่วยเหลือแนะนำจากเพื่อน ที่มีต่อการเพิ่มทักษะทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างถ้าเพื่อนคนหนึ่งทำหน้าที่แนะนำกลุ่มตัวอย่างเกิดเจ็บป่วย และไม่มาโรงเรียน 3 วัน ย่อมทำให้กลุ่มตัวอย่างคนนี้ได้รับการฝึกฝนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างคนอื่น กรณีนี้ย่อมทำให้ผลการทดลองขาดความเที่ยงตรงได้

2. องค์ประกอบด้านวุฒิภาวะ (Maturation)

สมมุติว่ามีการทดลองกับ Subject ที่เป็นเด็กเล็ก ระหว่างการทดลองเด็กเกิดล้าและขาดความตั้งใจไป 2-3 ชั่วโมงใน 1 วัน พฤติกรรมมีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากมาจากความอึดโรย เบื่อหน่ายหรือเกิดความหิว ลักษณะเหล่านี้ย่อมมีผลกระทบต่อผลการทดลอง

3. องค์ประกอบด้านการทดสอบ (Testing)

ถ้าผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองที่มีการทดสอบก่อนทดลอง ผลการทดสอบในครั้งแรกย่อมมีผลกระทบต่อการสอบในครั้งหลัง ซึ่งอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเพิ่มขึ้นได้ โดยเพิ่มขึ้นเนื่องจากการสอบซ้ำมากกว่าที่จะเกิดจากการทดลอง

4. องค์ประกอบด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวัด (Instrumentation)

ถ้าเครื่องมือวิจัยที่ใช้เป็นประเภทเครื่องมือ (mechanical) เช่น กล้องถ่ายรูป หรือเครื่องบันทึกภาพเกิดขัดข้องระหว่างบันทึกข้อมูลหรือผู้วิจัยเกิดความเบื่อ หรือล้าระหว่างเก็บข้อมูลทั้ง 2 ประการนี้ย่อมทำให้ข้อมูลที่บันทึกขาดความน่าเชื่อถือ

5. องค์ประกอบด้านการถดถอยทางสถิติ (Statistical Regression)

ในการวิจัยทดลองกลุ่มตัวอย่างที่ถูกเลือกมาศึกษา มักจะเป็นผู้ที่ได้คะแนนจากการสอบก่อนทดลอง (Pretest) ต่ำมาก หลังการทดลองเมื่อทดสอบโดยใช้เครื่องมือชุดเดิม (Posttest) ถึงแม้พบว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ได้คะแนนเพิ่มขึ้น ก็ไม่สามารถจะสรุปได้อย่างชัดเจนว่าเป็นผลจากตัวแปรจัดกระทำ เพราะตามหลักสถิติแล้ว ถ้าใครได้คะแนนก่อนการทดลองต่ำ เมื่อสอบวัดด้วยเครื่องมือชุดเดิมในการทดสอบหลังการทดลอง เขาจะได้คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่แล้วไม่ว่าจะได้รับตัวแปรจัดกระทำหรือไม่ก็ตาม

6. องค์ประกอบด้านการเลือกกลุ่มตัวอย่าง (Selection)

ถ้าผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยจะต้องแน่ใจว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่เลือกมามีความเท่าเทียมกันก่อนทดลอง มิฉะนั้นผลการวิจัยที่พบว่าจะมีความแตกต่างกัน อาจจะเนื่องจากความแตกต่างของกลุ่ม 2 กลุ่มนั้นมากกว่าที่จะเป็นผลจากตัวแปรจัดกระทำที่ศึกษา

7. องค์ประกอบด้าน การสูญหายระหว่างทดลอง (Experimental Mortality)

ในกรณีที่ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองที่มีกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมและได้วางแผนเลือกกลุ่มทั้งสองให้มีความเท่าเทียมกันทั้งในด้าน อายุ เพศ และ Handicapping condition แต่ในระหว่างการทดลองไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผลการทดลองใดๆ ที่แสดงถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่ม อาจเกิดจากการ drop ของ subject จำนวนหนึ่งในกลุ่มที่ศึกษาขาดไปจากการทดลองไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผลการทดลองใดๆ ที่แสดงถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่ม อาจเกิดจากการ drop ของ subject มากกว่า ของตัวแปรจัดกระทำ

8. องค์ประกอบด้านผลรวมระหว่างองค์ประกอบต่างๆ (Selection – Maturation Interaction. ETC)

ไม่ว่าจะเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเลือกกับวุฒิภาวะ หรือปฏิสัมพันธ์ ระหว่างองค์ประกอบใดๆ ก็ตาม ย่อมมีผลกระทบต่อความเที่ยงตรงภายใน

แคมเบลและสแตนลีย์ (Campbell and Stanley, 1963) สรุปว่า ถ้าผู้วิจัยออกแบบการวิจัยโดยให้ผลขององค์ประกอบที่ 1-8 ดังกล่าวมาแล้วได้ การเปลี่ยนแปลงใดๆ ในตัวแปรตามที่วัดได้ก็จะสรุปได้อย่างเชื่อมั่นได้ว่าเกิดจากตัวแปรจัดกระทำ

นอกจากความเที่ยงตรงภายในแล้ว สำหรับทุกแบบแผนการวิจัยต้องคำนึงถึงว่าผลการทดลองสามารถสรุปอ้างอิง (Generalized) ไปยังกลุ่มตัวอย่างอื่น หรือ สภาพการณ์อื่น หรือไม่ ซึ่งตามหลักการวิจัย เรียกว่า ความเที่ยงตรงภายนอก (External Validity)

นักวิจัยทั้งสองท่านยังกล่าวว่า องค์ประกอบที่จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นของการสรุปอ้างอิงมี 4 องค์ประกอบ คือ

1. ผลจากการทดสอบ (Effect of Testing)

กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการทดสอบก่อนทดลอง ผลการทดสอบก่อนอาจทำให้ผลการทดลองแตกต่างไปจากประชากรที่ไม่ได้ถูกทดสอบก่อน เช่น เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ถูกเลือกมาทำการวิจัยในโครงการวิจัยเรื่อง ผลทางนวัตกรรมที่มีต่อการเพิ่มความถูกต้องในการสะกดคำของกลุ่มตัวอย่างจะได้รับการทดสอบความสามารถในการสะกดคำก่อนที่จะได้รับการจัดกระทำ หลังทดลองทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้จะทำข้อสอบได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นที่เราจะอ้างอิงไป เนื่องจากเขาเหล่านี้ได้รับการทดสอบก่อน ในขณะที่ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นไม่ได้รับการทดสอบก่อนการทดลอง

2. (Effect of Selection of Subjects and Experimental Variable)

ผลของการเลือกกลุ่มตัวอย่างกับตัวแปรทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ถูกเลือกมาทดลองจะมีปฏิกิริยาการรับรู้ต่อการจัดกระทำในการทดลอง ทั้งในลักษณะที่ไวกว่า หรือช้ากว่ากลุ่มอื่นๆ ที่ไม่ได้รับการทดลอง เพราะกลุ่มนี้จะได้รับประสบการณ์จากตัวแปรจัดกระทำซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกรับรู้ระหว่างทดลองได้

3. (Effect of Experimental Arrangement)

ผลของการจัดสภาพการณ์ทดลอง ถ้าผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างมาจากห้องต่างๆ แล้วให้มาอยู่ในกลุ่มทดลองเดียวกัน และใช้ห้องเรียนใหม่ในการศึกษาวิจัยกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่คุ้นเคย อาจสะท้อนผลการทดลองที่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ถูกทดลองในสิ่งแวดล้อมที่เขาคุ้นเคย

4. ผลของการจัดกระทำครั้งก่อน (Multiple – Treatment / Interference of Previous Treatment)

การจัดกระทำครั้งก่อน ๆ อาจมีผลต่อกลุ่มตัวอย่างที่ถูกทดลอง

ประเภทของแบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยที่ใช้สำหรับการวิจัยทางการศึกษาพิเศษมีหลายประเภทดังนี้

1. Single – subject design
2. Alternating treatment design
3. Random group design
4. Random group design
5. Matched group design
6. Counter-balanced design
7. Norm – referenced design

ประโยชน์

ด้วยกระบวนการทางการวิจัย จะทำให้ได้ความรู้ที่ก้าวหน้ายิ่งขึ้นเกี่ยวกับความบกพร่อง ตลอดจนรู้ถึงวิธีการป้องกันและวิธีการจัดกระทำตัวแปรทดลอง เพื่อช่วยเหลือบุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ โดยผ่านการจัดการศึกษาแบบการฝึกฝน

งานวิจัยครั้งนี้จะเป็นรากฐานที่หนักแน่นขององค์ความรู้ที่นำไปสู่ความเจริญก้าวหน้า และคงไว้ซึ่งความสำคัญทางปัญญาของวงการการศึกษาพิเศษในระยะยาว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์งานวิจัยปริญญานิพนธ์และสารนิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกเรื่อง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525-2547 จำนวน 265 เรื่อง ดังนั้นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้จึงประกอบด้วยรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม โดยมีตัวแปรต้นประกอบด้วย

1. สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
2. ระดับชั้นในการวิจัย
3. การจัดการเรียนการสอน
 - 3.1 วิธีการสอน
 - 3.2 วิธีการเรียน
 - 3.3 การพัฒนาหลักสูตร
 - 3.4 จิตวิทยาการสอน
 - 3.5 การฟื้นฟูสมรรถภาพ
 - 3.6 การสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผล
 - 3.7 การผลิตสื่อและนวัตกรรมการสอน
4. รายวิชาในการวิจัย
5. รูปแบบของเทคนิคการวิจัย
6. การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษ
7. ศักยภาพและปัญหาทางการศึกษาพิเศษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์งานวิจัย

การวิเคราะห์งานวิจัยเป็นการพิจารณาแยกแยะ จัดประเภทงานวิจัยตามเกณฑ์ต่างๆ ที่กำหนดขึ้นมา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์งานวิจัยมีดังนี้

ภรณ์ ศิริโชติ (2544:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิทยานิพนธ์สาขาวิชา บรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 - 2544 รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 70 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. มหาวิทยาลัยสาขาวิชาบรรณารักษ์ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่เป็นหญิงและวิทยานิพนธ์ที่ทำส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้แก้ปัญหาปรับปรุงงาน มีวิธีวิจัยแบบสำรวจใช้สถิติขั้นพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ขอบเขตของการวิจัยทางบรรณารักษ์ศาสตร์ ถ้าแบ่งตามเนื้อเรื่องและลักษณะงานห้องสมุด พบว่า มีขอบเขตเนื้อเรื่องภูมิหลังและเรื่องบริการผู้อ่านจำนวนเท่ากัน และมีจำนวนมากที่สุด แต่ถ้าแบ่งตามประเภทห้องสมุดพบว่า วิทยานิพนธ์ส่วนมากมีขอบเขตเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวกับห้องสมุดประเภทใดประเภทหนึ่ง

3. วิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษ์ศาสตร์ส่วนมากมีลักษณะต่างๆ ครบถ้วนตามเกณฑ์หรือแบบการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ และส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดีวิทยานิพนธ์เล่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้คะแนน 97.92%

4. วิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษ์ศาสตร์มีเนื้อหาที่สามารถใช้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาบรรณารักษ์ศาสตร์ได้ วิชา “หน้าที่ต่อสังคมห้องสมุด” เป็นวิชาที่มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่แม้จะไม่สามารถใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาใดโดยตรง แต่สามารถใช้ในฐานะเอกสารเพื่อก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี

วลัยพร ศรีเชียงราย (2537 – 2539) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ ตั้งแต่ พ.ศ. 2537 – 2539 โดยศึกษาจากประชากร ได้แก่ วิทยานิพนธ์ จำนวน 389 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบตรวจสอบรายการและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละและพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมา คือ การวิจัยเชิงทดลอง ประเด็นที่ทำการวิจัยส่วนใหญ่มุ่งสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหา ความต้องการ และแนวทางการแก้ไขปัญหา ตลอดจนการทดลองวิธีสอนแบบต่าง ๆ หรือทดลองการใช้สื่อประกอบการสอน หรือการสร้างเครื่องมือวัดผล อันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นแบบสอบถามและยังมีการสร้างเครื่องมืออื่น ๆ ประกอบ เช่น ชุดการสอน แผนการสอน โปรแกรมการทดลองต่าง ๆ ให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ศึกษา ในการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนใหญ่ใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ ส่วนสถิติอ้างอิงมีการใช้อย่างกระจายในบางสาขาวิชา การนำเสนอข้อมูลส่วนใหญ่นำเสนอด้วยความเรียงประกอบตาราง และมีเพียงวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาที่เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

วิมล ณะแก้ว (2537:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การใช้ระเบียบวิธีวิจัยและระเบียบวิธีทางสถิติในวิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2528 – 2533 จำนวน 197 เรื่อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมและจำแนกประเภทวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัยและแจกแจงระเบียบวิธีการทางสถิติ 4 ขั้นตอน คือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การนำเสนอข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการตีความหมายข้อมูล ผลการวิจัยสรุปได้ว่าระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้เป็นระเบียบวิธีเชิงบรรยายมากที่สุด โดยมีลักษณะเป็นการสำรวจและมีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายหรือบรรยายปรากฏการณ์ เพื่อให้รู้และเข้าใจ ส่วนระเบียบวิธีทางสถิติส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และนำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางมากที่สุด ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด ส่วนสถิติอ้างอิงใช้การทดสอบพารามेटริก รองลงมาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและมีการเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการเชฟเฟ้ ด้านการตีความหมายข้อมูลใช้การตีความหมายจากค่าสถิติและ / หรือการวิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลที่เป็นข้อความ วิธีสอนวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ระดับประถมศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มวิธีสอนที่เน้นครูมีบทบาทสำคัญ กลุ่มวิธีสอนที่ครูและนักเรียนมีบทบาทร่วมกัน และกลุ่มวิธีสอนที่เน้นนักเรียนมีบทบาทสำคัญ ผลการวิจัยพบว่า

1. ทฤษฎีและแนวคิด พบวิธีสอน 62 วิธี แยกเป็นวิชาทั่วไป 30 วิธี ซึ่งครูสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาและกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาได้ และวิธีสอนที่เน้นเฉพาะวิชาในระดับประถมศึกษา 32 วิธี ได้แก่ วิธีสอนวิชาภาษาไทย 10 วิธี วิชาภาษาอังกฤษ 11 วิธี วิชาคณิตศาสตร์ 6 วิธี และวิชาวิทยาศาสตร์ 5 วิธี

2. วิธีการสอนจากการทดลองในงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ พบวิธีสอน 81 วิธี แยกเป็นวิธีสอนวิชาภาษาไทย 21 วิธี วิชาภาษาอังกฤษ 8 วิธี วิชาคณิตศาสตร์ 49 วิธี และวิชาวิทยาศาสตร์ 3 วิธี

3. วิธีสอนจากการปฏิบัติจริงของครูต้นแบบและครูสอนดี พบวิธีสอน 49 วิธี แยกเป็นวิธีสอนวิชาภาษาไทย 13 วิธี วิชาภาษาอังกฤษ 5 วิธี วิชาคณิตศาสตร์ 18 วิธี และวิชาวิทยาศาสตร์ 13 วิธี

4. การเรียนการสอน รวมทั้งสิ้น 87 วิธี เมื่อเปรียบเทียบการนำวิธีสอนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ โดยเรียงลำดับการนำไปใช้ จำแนกตามบทบาทของครูและนักเรียน สรุปได้ดังนี้

4.1 วิธีสอนที่เน้นนักเรียนมีบทบาทสำคัญ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์สูงสุด (ร้อยละ 77.78) รองลงมาวิชาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาไทย และวิชาคณิตศาสตร์ (ร้อยละ 40.00, 33.33 และ 24.49 ตามลำดับ)

4.2 วิธีสอนที่เน้นครูและนักเรียนมีบทบาทร่วมกัน สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์สูงสุด (ร้อยละ 77.78) รองลงมาวิชาภาษาไทย วิชาภาษาอังกฤษ และวิชาวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 63.64, 55.00 และ 22.22 ตามลำดับ)

4.3 วิธีสอนที่เน้นครูมีบทบาทสำคัญ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ มีปริมาณน้อย ใกล้เคียงกัน คือ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ และวิชาภาษาไทย (ร้อยละ 5.00, 4.08 และ 3.03 ตามลำดับ) ส่วนวิชาวิทยาศาสตร์ไม่พบวิธีสอนใดที่เน้นครูมีบทบาทสำคัญ

ตัวอย่างการวิเคราะห์งานวิจัย

เรื่องที่ 1 โดย วาโร เฟ็งสวัสดิ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำรายงานการวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย

โดยมีจุดมุ่งหมายและวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย โดยจัดกลุ่มและประเภทของงานวิจัยในกลุ่มนั้น เน้นให้ได้เนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ศึกษา และผู้ที่ต้องการแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาปฐมวัย โดยทำการศึกษาและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ หรือปริญยานิพนธ์จากมหาวิทยาลัยที่ผลิตบัณฑิตในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยที่หน่วยงานต่าง ๆ ผลิตขึ้น จำนวน 254 เรื่อง

ผลการวิจัยพบว่าการวิจัยทางการศึกษาปฐมวัยแบ่งออกได้ 11 ประเภท คือ การวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย การวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการและความพร้อมของเด็กปฐมวัย การวิจัยเกี่ยวกับผลการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ การวิจัยเกี่ยวกับผลของการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเด็กปฐมวัย การวิจัยเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผล การวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมทางการศึกษาปฐมวัย การวิจัยเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผล การวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมทางการศึกษาปฐมวัย การวิจัยเกี่ยวกับหน้าที่ และคุณลักษณะของครูปฐมวัย การวิจัยที่ใช้เทคนิคการวิเคราะห์ การวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร การวิจัยเกี่ยวกับสภาพ และปัญหาทางการศึกษาปฐมวัย และการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาปฐมวัย

สำหรับข้อเสนอแนะการวิจัยได้เสนอแนะไว้ 2 ประเด็น คือ ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยครั้งนี้ และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

เรื่องที่ 2 โดย กาญจนา วิริยะเจริญธรรม (2545 : บทคัดย่อ) ได้จัดทำสารนิพนธ์เรื่อง “บรรณนิทัศน์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา”

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาข้อมูลจากหนังสือ บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษาเพื่อจัดทำบรรณนิทัศน์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งวิธีการจัดทำบรรณนิทัศน์นั้น ได้จัดเรียงลำดับตามปีพุทธศักราช 2540 – 2544 และจัดแยกตามประเภทของบรรณนิทัศน์ คือบรรณนิทัศน์หนังสือ จำนวน 77 เล่ม บรรณนิทัศน์บทความ จำนวน 17 เรื่อง และบรรณนิทัศน์งานวิจัย จำนวน 22 เรื่อง

ผลการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ การจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษาค้นคว้าได้สรุปผลของการศึกษาค้นคว้าตามขอบเนื้อหา 3 ด้าน คือรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา แนวการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ 9 ประเภท และการบริการให้ความช่วยเหลือ

จากงานวิจัยการวิเคราะห์งานวิจัยที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การวิเคราะห์งานวิจัยมีอยู่ 4 ลักษณะ คือ

1. การวิเคราะห์ที่จำแนกตามผู้วิจัยและองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาหรือวิชาเอกของผู้วิจัย สถาบันที่ผู้วิจัยสังกัด ปี พ.ศ. ที่ทำวิจัย เป็นต้น
2. การวิเคราะห์ที่จำแนกตามลักษณะทางกายภาพ ได้แก่ จำนวนหน้าของรายงานการวิจัย
3. การวิเคราะห์ที่จำแนกตามวิธีการวิจัย ได้แก่ ประเภทของการวิจัย (เชิงทดลอง เชิงพรรณนา เชิงประวัติศาสตร์) ประเภทของสถิติที่ใช้ในการวิจัย ประเภทของการวิจัย ประเภทของเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เป็นต้น
4. การวิเคราะห์ที่จำแนกตามเนื้อหาสาระของงานวิจัย ได้แก่ การจัดกลุ่มและประเภทของงานวิจัยตามเนื้อหาสาระ

จะเห็นว่าการวิเคราะห์งานวิจัยสามารถทำได้ 4 ลักษณะซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์งานวิจัยตามแนวคิดในลักษณะที่ 4 เป็นการจัดกลุ่มและประเภทของงานวิจัยตามเนื้อหาสาระของงานวิจัยเพื่อให้ได้สารสนเทศที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ศึกษาค้นคว้า และผู้ที่ต้องการแนวทางในการทำการวิจัยต่อไป

ตอนที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาพิเศษระดับปริญญาโททางการศึกษาพิเศษ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 - 2547 ที่มีหัวข้อหลักสำเร็จการศึกษานำมาวิเคราะห์วิจัยแต่ละเรื่อง จัดกลุ่มและประเภทตามสิ่งที่งานวิจัยมุ่งศึกษาในแต่ละสาขาย่อย เน้นการให้ประโยชน์แก่ผู้ศึกษา และผู้ที่ต้องการแนวทางในการวิจัย เพื่อสรุปความก้าวหน้าและพัฒนากำรของงานวิจัยทางการศึกษาพิเศษ ดังจะได้แยกกล่าวถึงเป็นตัวแปรต้นของการวิเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ดังหัวข้อต่อไปนี้

1. ปีที่ทำการวิจัย
2. สาขาย่อย
3. แบบแผนการวิจัย
4. เนื้อหาสาระ
5. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง
6. ระดับชั้นปีของนิสิต
7. รายวิชาที่ใช้ในการศึกษา
8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
9. ลักษณะตัวแปรต้น
10. ประเภทเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ผลการวิเคราะห์งานวิจัย

1. ปีที่ทำการวิจัย

ผลจากการรวบรวมวิทยานิพนธ์พบว่า ภาควิชาการศึกษาพิเศษคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ปีการศึกษา 2525 - 2547 จำนวน 265 เรื่องจาก 4 สาขาวิชาย่อยคือ สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และสาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ รายละเอียดของวิทยานิพนธ์แต่ละสาขามีดังนี้

**ปริญญานิพนธ์ระดับการศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาพิเศษ จำนวน 265 เรื่อง
(ปีการศึกษา 2525 - 2547)**

1. สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ปีการศึกษา 2525 - 2546 จำนวน 105 เรื่อง
 2. สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ ปีการศึกษา 2536 - 2547 จำนวน 48 เรื่อง
 3. สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ปีการศึกษา 2538 - 2546 จำนวน 70 เรื่อง
 4. สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ ปีการศึกษา 2541 - 2547 จำนวน 42 เรื่อง
- รวม 265 เรื่อง

หากแยกตามปีการศึกษา อาจจำแนกได้ดังนี้

ปีการศึกษา 2525

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 2 เรื่อง

ปีการศึกษา 2526

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 3 เรื่อง

ปีการศึกษา 2527

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง

ปีการศึกษา 2528

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 10 เรื่อง

ปีการศึกษา 2529

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 6 เรื่อง

ปีการศึกษา 2530

ปีการศึกษา 2531

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 10 เรื่อง

ปีการศึกษา 2532

ปีการศึกษา 2533

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 6 เรื่อง

ปีการศึกษา 2534

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 4 เรื่อง

ปีการศึกษา 2535

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 6 เรื่อง

ปีการศึกษา 2536

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 5 เรื่อง

ปีการศึกษา 2537

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 2 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

จำนวน 1 เรื่อง

รวม 3 เรื่อง

ปีการศึกษา 2538

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 8 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

จำนวน 5 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

จำนวน 6 เรื่อง

รวม 19 เรื่อง

ปีการศึกษา 2539

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 7 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 4 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 5 เรื่อง
รวม	16 เรื่อง

ปีการศึกษา 2540

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 15 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 13 เรื่อง
รวม	28 เรื่อง

ปีการศึกษา 2541

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 9 เรื่อง
สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 5 เรื่อง
รวม	15 เรื่อง

ปีการศึกษา 2542

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 10 เรื่อง
สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 1 เรื่อง
รวม	12 เรื่อง

ปีการศึกษา 2543

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 2 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 4 เรื่อง
รวม	7 เรื่อง

ปีการศึกษา 2544

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 4 เรื่อง
สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 12 เรื่อง
รวม	18 เรื่อง

ปีการศึกษา 2545

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 7 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 12 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 12 เรื่อง
รวม	31 เรื่อง

ปีการศึกษา 2546

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 14 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 11 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 7 เรื่อง
สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 13 เรื่อง
รวม	45 เรื่อง

ปีการศึกษา 2547

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 7 เรื่อง
สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 11 เรื่อง
รวม	18 เรื่อง

รวมทั้งสิ้น 265 เรื่อง

จากรายละเอียดของสาขาย่อยที่ทำปริญญานิพนธ์ในแต่ละปีการศึกษาผู้วิจัยขอเสนอ
ตารางแสดงจำนวนร้อยละ ดังปรากฏในตารางที่ 1 และตารางที่ 2

2. สาขาย่อย

ตารางที่ 1 จำนวนปริญญานิพนธ์/สารนิพนธ์การศึกษาพิเศษจำแนกตามสาขาย่อย

สาขา	จำนวน	ร้อยละ
1. การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	105	39.62
2. การศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	48	18.11
3. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	70	26.42
4. การเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	42	15.85
รวม	265	100

* เฉลี่ยปีละ 10 เรื่อง

จากตาราง 1 พบว่าจำนวนงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาของภาคการศึกษาพิเศษสาขาการ
สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีจำนวนงานวิจัยที่เป็นปริญญานิพนธ์สูงสุดคือ ร้อยละ
39.62 รองลงมาได้แก่ สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา คือร้อยละ 26.42
จากงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาทั้งสิ้น 265 เรื่อง (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 - 2547) รวมเฉลี่ยปีละ 10 เรื่อง
โดยคำนวณจากการเปิดรับบัณฑิตเข้าศึกษาระดับปริญญาโทการศึกษาพิเศษ

หากจำแนกตามปีการศึกษาที่มีการผลิตมหาบัณฑิตทางการศึกษาพิเศษของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 แต่มีผู้สำเร็จการศึกษา
และทำงานวิจัยเป็นปริญญานิพนธ์ครั้งแรกเมื่อปีการศึกษา 2525 จนถึงปัจจุบันมีการผลิตปริญญานิพนธ์และสารนิพนธ์ตามสาขาย่อยในแต่ละช่วงปีการศึกษา ดังปรากฏข้อมูลในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ปริมาณนิพนธ์ จำแนกตามสาขาย่อยและปีที่ทำการวิจัย

ปี พ.ศ. ที่ทำการวิจัย	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริมาณนิพนธ์	
	การไต่สวน	ปัญหาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
2525 - 2535	45.71 (48)	-	-	-	48	18
2536 - 2540	30.48 (32)	31.25 (15)	34.29 (24)	-	71	27
2541 - 2545	10.48 (11)	31.25 (15)	55.71 (39)	42.86 (18)	83	31
2546	13.33 (14)	22.92 (11)	10.00 (7)	30.95 (13)	45	17
2547	-	14.58 (7)	-	26.19 (11)	18	7
รวม	100 (105)	100 (48)	100 (70)	100 (42)	265	100

จากตาราง 2 จำนวนงานปริมาณนิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 - 2545 เป็นเวลา 20 ปี มีปริมาณนิพนธ์รวม 202 เรื่อง จำนวนร้อยละ 76 เฉลี่ยปีละ 10 เรื่อง จากข้อมูลปีการศึกษา 2546 มีปริมาณนิพนธ์เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 17 และลดลงในปีการศึกษา 2547 เหลือ ร้อยละ 7 จากการที่ภาควิชาการศึกษาได้เปิดหลักสูตรปัญญามหาบัณฑิตตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - ปัจจุบัน (2547) เป็นเวลารวม 25 ปี ของการผลิตมหาบัณฑิตด้านการศึกษาพิเศษ โดยมีการเปิดหลักสูตรสาขาสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อน ต่อมาปีการศึกษา 2534 2535 และ 2538 จึงมีการเปิดหลักสูตรการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติตามลำดับ จะเห็นว่าสาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีจำนวนมากที่สุด เนื่องจากเป็นสาขาแรก เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีการผลิตมหาบัณฑิตสูงสุดในช่วงปีการศึกษา 2541-2545 ในขณะที่สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเริ่มผลิตมหาบัณฑิตลดลง

จากภาพจำนวนปริญญานิพนธ์แต่ละสาขาพบว่า การศึกษาสำหรับเล็กปัญญาลิขิตยังคงมีการผลิตมหานิพนธ์โดยเฉลี่ยก่อนข้างสม่ำเสมอ และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มมากขึ้นในปีการศึกษา 2546 และ 2547

ในการผลิตปริญญานิพนธ์ของมหานิพนธ์ตติภาควิชาการศึกษาพิเศษ ในแต่ละสาขาย่อยมีรูปแบบการวิจัยตามผลการศึกษาในตารางที่ 3

3. แบบแผนการวิจัย

ตารางที่ 3 ปริญญานิพนธ์ จำแนกตามแบบแผนการวิจัย

แบบการวิจัย	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริญญานิพนธ์	
	การได้ยื่น	ปัญญาลิขิต	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
1. เชิงสำรวจ	18.10 (19)	22.91 (11)	8.57 (6)	2.38 (1)	37	13.96
2. เชิงทดลอง	(63.81) (67)	(66.67) (32)	(81.43) (57)	(80.95) (34)	190	71.70
- 1 กลุ่ม	35.24 (37)	54.17 (26)	48.57 (34)	76.19 (32)		
- ทดลอง 2 กลุ่ม	27.62 (29)	10.42 (5)	32.86 (23)	4.76 (2)		
- ทดลอง 3 กลุ่ม	0.95 (1)	2.09 (1)	-	-		
3. เชิงบรรยาย/การวิเคราะห์						
- เทคนิคเดลฟาย	0.95 (1)	2.09 (1)	-	-	2	0.75
4. เชิงสัมพันธ์/เปรียบเทียบ	16.19 (17)	8.32 (4)	4.29 (3)	-	24	9.06
5. แบบกลุ่มตัวอย่างเดียว/กรณีศึกษา	0.95 (1)	-	5.71 (4)	16.67 (7)	12	4.53
รวม	100 (105)	100 (48)	100 (70)	100 (42)	265	100

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นภาพรวมแบบการวิจัยปริญญาโทของภาควิชาการศึกษาพิเศษพบว่า แบบการวิจัยเชิงทดลองนำมาใช้ในการศึกษามากที่สุดร้อยละ 71.70 และในทุกสาขาย่อยทำการศึกษาดลองกลุ่มตัวอย่างเดียวแบบเจาะจงคิดเป็นร้อยละ 35.24 54.17 48.57 และ 76.19 ในสาขาย่อยพร่องทางการได้ยิน ปัญญาเลิศ บกพร่องทางสติปัญญา และเรียนร่วมตามลำดับ แบบการวิจัยที่นำมาใช้ในการศึกษาน้อยที่สุดได้แก่ แบบการวิจัยเรื่องบรรยายโดยวิธีการเคลฟายร้อยละ 0.75

จากข้อมูลจะเห็นว่า แท้ที่ผ่านมางานปริญญานิพนธ์ด้านการศึกษาพิเศษส่วนใหญ่เป็นงานพัฒนาเทคนิคและสื่อการเรียนการสอน จึงเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง เพื่อนำไปใช้ในการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ เช่น การปรับพฤติกรรม การส่งเสริมพัฒนาการ การฟื้นฟู ระดับความสามารถ เป็นต้น ดังได้แสดงใน ตารางที่ 4

4. เนื้อหาสาระ

ตารางที่ 4 ปริญญานิพนธ์ จำแนกตามเนื้อหาสาระของภาควิชา

เนื้อหา	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริญญานิพนธ์	
	การได้ยิน	ปัญญาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
1. วิธีและเทคนิคการสอน	23.81 (25)	47.92 (23)	71.42 (50)	50.00 (21)	119	44.91
2. รูปแบบการเรียนการสอน	11.43 (12)	16.67 (8)	1.43 (1)	9.53 (4)	25	9.43
3. สื่อ/อุปกรณ์การสอน /นวัตกรรม	20.00 (21)	4.17 (2)	10.00 (7)	14.30 (6)	36	13.58
4. หลักสูตร	1.91 (2)	-	1.43 (1)	2.37 (1)	4	1.51
5. การฟื้นฟูสมรรถภาพ	12.38 (13)	-	-	4.76 (2)	15	5.66
6. ส่งเสริม/กระตุ้นพัฒนาการ	4.76 (5)	-	-	2.37 (1)	6	2.26

ตารางที่ 4 (ต่อ)

เนื้อหา	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริญญานิพนธ์	
	การได้ยิน	ปัญญาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
7. การปรับพฤติกรรม	3.80 (4)	- -	2.86 (2)	11.93 (5)	11	4.15
8. สร้าง/พัฒนาแบบทดสอบ/ การประเมินกัณฑ์แยก	1.91 (2)	6.25 (3)	1.43 (1)	- -	6	2.27
9. ระดับความสามารถ/	-	8.33 (4)	1.43 (1)	2.37 (1)	6	2.27
10. สภาพปัญหา/ความต้องการ	8.57 (9)	8.33 (4)	1.43 (1)	- -	14	5.28
11. บุคลิกภาพ/คุณลักษณะ จิตลักษณะ/ความพึงพอใจ ทัศนคติ /กิจนิสัย	11.43 (12)	8.33 (4)	8.57 (6)	2.37 (1)	23	8.68
รวม	100 (105)	100 (48)	100 (70)	100 (42)	265	100

ตารางที่ 4 แสดงการจำแนกเนื้อหาสาระประเด็นที่งานวิจัยมุ่งศึกษา พบว่า สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มุ่งศึกษาวิธีการและเทคนิคการสอนเพื่อนำไปใช้ในการฝึกพัฒนาทักษะให้เด็กเกิดการเรียนรู้สูงสุดถึงร้อยละ 71.42 จากงานวิจัยเฉพาะสาขา และเมื่อพิจารณาภาพรวมแล้วการศึกษาวิธีและเทคนิคการสอนจึงเป็นงานวิจัยหลักของภาควิชาการศึกษา พิเศษคิดเป็นร้อยละ 44.91 รองลงมาคือ การผลิตสื่อ-อุปกรณ์-นวัตกรรมการสอนร้อยละ 13.58 เพื่อนำไปใช้ในการเอื้ออำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการ พิเศษ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาหารูปแบบการเรียนการสอน และการสำรวจด้านบุคลากรทางการศึกษา ด้านบุคลิกภาพ - คุณลักษณะความพึงพอใจ - ทัศนคติ - จิตลักษณะ ร้อยละ 9.43 และ ร้อยละ 8.68 ตามลำดับ สำหรับประเด็นที่งานวิจัยทำการศึกษาน้อยที่สุดคือ หลักสูตรคือร้อยละ 1.51 จาก ข้อมูลที่ปรากฏเนื้อหาสาระประเด็นที่งานวิจัยที่มีผู้ศึกษาวิจัยในอัตราใกล้เคียงกันคือ

การส่งเสริมและกระตุ้นพัฒนาการ การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดแยกแยะและแบบทดสอบ และ การศึกษาระดับความสามารถและระดับสติปัญญา คิดเป็นร้อยละ 2.26 2.27 และ 2.27 ตามลำดับ

จากการพิจารณาเนื้อหาของงานวิจัยที่จำแนกตามหัวข้อรวม 11 หัวข้อจะพบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการศึกษามีสัดส่วนที่น้อยเพราะส่วนใหญ่งานวิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับ เด็กและการจัดการเรียนการสอน ดังแสดงตามตารางที่ 5

5. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 5 ปริมาณนิพนธ์ จำแนกตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริมาณนิพนธ์	
	การได้ยิน	ปัญญาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
1. เด็กเล็ก	0.95 (1)	- -	- -	- -	1	0.38
2. เด็กอนุบาล	15.24 (16)	4.15 (2)	31.43 (22)	21.44 (9)	49	18.49
3. นักเรียนระดับประถม	43.81 (46)	72.91 (35)	48.57 (34)	59.52 (25)	140	52.83
4. นักเรียนระดับมัธยม	19.05 (20)	4.15 (2)	- -	2.38 (1)	23	8.68
5. ครู - อาจารย์	8.56 (9)	4.15 (2)	2.86 (2)	4.76 (2)	15	5.66
6. ผู้บริหาร	- -	- -	- -	- -	-	-
7. บุคลากรทางการศึกษา	6.67 (7)	6.24 (3)	5.71 (4)	2.38 (1)	15	5.66

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริยญาณิพนธ์	
	การได้ยื่น	ปัญหาเจต	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
8. ผู้เชี่ยวชาญ/นักวิชาการ	0.95 (1)	2.10 (1)	- -	- -	2	0.76
9. ผู้ปกครอง	1.91 (2)	2.10 (1)	4.29 (3)	2.38 (1)	7	2.64
10. ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์/ สถานรับเลี้ยง/โรงพยาบาล	1.91 (2)	2.10 (1)	5.71 (4)	7.14 (3)	10	3.77
11. ประชาชน	-	-	- -	- -	-	-
12. อื่น ๆ (กลุ่มองค์กร/มูลนิธิ)	0.95 (1)	2.10 (1)	1.43 (1)	- -	3	1.13
รวม	100 (105)	100 (48)	100 (70)	100 (42)	265	100

จากตารางที่ 5 แสดงการจำแนกประเภทของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย พบว่าวิธีการและเทคนิคการสอนที่งานวิจัยมุ่งศึกษาส่วนใหญ่เป็นเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษามากที่สุดถึงร้อยละ 52.83 อันดับรองลงมาคือเด็กในระดับก่อนประถมหรือระดับอนุบาลร้อยละ 18.49 เพื่อเตรียมความพร้อมทางการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครู-อาจารย์ด้านการศึกษาพิเศษ และบุคลากรทางการศึกษาที่เป็นภาพรวมมีการศึกษาในงานวิจัยเป็นสัดส่วนที่เท่ากันคือร้อยละ 5.66 ด้านกลุ่มตัวอย่างในระดับผู้บริหาร โดยเฉพาะยังไม่มีการศึกษาวิจัยและข้อมูลที่น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองซึ่งได้มีการศึกษาเพื่อการฝึกอบรมและส่งเสริมพัฒนาการให้กับบุตรหลานที่มีความต้องการพิเศษร้อยละ 2.64 นับเป็นการศึกษาเพื่อสนับสนุนส่งเสริมการอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการพิเศษของเด็ก

6. ระดับชั้นปีของนักเรียน

ตารางที่ 6 ปริมาณนิพนธ์ จำแนกตามระดับชั้นปีของเรียน

ระดับชั้นปี	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริมาณนิพนธ์	
	การไต่ถาม	ปัญหาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
1. นักเรียน : ระดับชั้น	(80.00)(84)	(83.00)(40)	(51.43)(56)	83.33 (35)	215	81.13
- อนุบาล/ต่ำกว่า	17.14 (18)	4.16 (2)	31.43 (22)	21.43 (9)	51	19.24
- ประถมศึกษาปีที่ 1	12.38 (13)	4.16 (2)	17.14 (12)	16.67 (7)	34	12.83
- ประถมศึกษาปีที่ 2	10.48 (11)	-	2.86 (2)	7.14 (3)	16	6.04
- ประถมศึกษาปีที่ 3	3.80 (4)	18.75 (9)	5.71 (4)	14.30 (6)	23	8.68
- ประถมศึกษาปีที่ 4	3.80 (4)	25.00 (12)	4.29 (3)	2.38 (1)	20	7.55
- ประถมศึกษาปีที่ 5	2.86 (3)	14.59 (7)	2.86 (2)	7.14 (3)	15	5.66
- ประถมศึกษาปีที่ 6	3.80 (4)	4.16 (2)	-	-	6	2.26
- มากกว่า 1 ระดับชั้น (ประถม)	6.67 (7)	4.16 (2)	15.71 (11)	11.90 (5)	25	9.43
- มัธยมศึกษาปีที่ 1	2.86 (3)	-	-	-	3	1.13
- มัธยมศึกษาปีที่ 2	0.95 (1)	-	-	-	1	0.38
- มัธยมศึกษาปีที่ 3	2.86 (3)	-	-	-	3	1.13
- มากกว่า 1 ระดับชั้น (มัธยม)	8.58 (9)	6.25 (3)	-	2.38 (1)	1	4.52
- ไม่มีระดับชั้น/สูงกว่ามัธยม	3.80 (4)	2.10 (1)	-	-	5	1.89
2. ครู - อาจารย์	8.58 (9)	4.16 (2)	7.14 (5)	4.76 (2)	18	6.79
3. บุคลากรทางการศึกษา	8.58 (9)	6.25 (3)	2.86 (2)	2.38 (1)	15	5.66
4. ผู้ปกครอง	2.86 (3)	2.10 (1)	5.71 (4)	2.38 (1)	9	3.41
5. อื่น ๆ	-	4.16 (2)	4.29 (3)	7.14 (3)	8	3.02
รวม	100 (105)	100 (48)	100 (70)	100 (42)	265	100

จากระดับชั้นปีที่ของกลุ่มตัวอย่างที่ทำวิจัย ตามตารางที่ 6 พบว่า ระดับชั้นปีที่ทำการศึกษา สูงสุดร้อยละ 19.24 เป็นระดับอนุบาลหรือต่ำกว่า และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการทำการศึกษา วิจัยสูงสุดในกลุ่มระดับประถมศึกษาร้อยละ 12.83 แต่เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายละเอียด พบว่า สาขา การศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศมีการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 มากกว่าระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 25 ของงานวิจัยเฉพาะสาขา ระดับมัธยมศึกษามีการศึกษาวิจัย น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคิดเป็นร้อยละ 0.38

7. รายวิชาที่ใช้ในการศึกษา

เมื่อจำแนกเป็นรายวิชาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยจากหัวข้อ 13 หัวข้อ สามารถพิจารณาได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ปริมาณนิพนธ์จำแนกรายวิชาที่ใช้ในการศึกษา

รายวิชา/เรื่อง	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริมาณนิพนธ์	
	การได้ยิน	ปัญญาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
1. กลุ่มสพข., สลน., กพอ.	4.76 (5)	14.58 (7)	8.57 (6)	4.76 (2)	20	7.51
2. ภาษาไทย/การเข้าใจภาษา	19.05 (20)	6.25 (3)	14.28 (10)	30.96 (13)	46	17.36
3. ภาษาอังกฤษ	3.80 (4)	4.17 (2)	-	7.14 (3)	9	3.41
4. คณิตศาสตร์	8.58 (9)	22.92 (11)	22.85 (16)	19.05 (8)	44	16.61
5. วิทยาศาสตร์	-	8.33 (4)	-	-	4	1.51
6. พละนาฏย	-	-	5.72 (4)	-	4	1.51
7. ศิลปะ	2.86 (3)	8.33 (4)	5.72 (4)	4.76 (2)	13	4.91

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รายวิชา/เรื่อง	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ปริยณันท์	
	การไต่ถาม	ปัญหาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวน รวม	ร้อยละ
8. สังคมศึกษา	0.95 (1)	-	-	-	1	0.38
9. พฤติกรรม/การปรับตัว	3.80 (4)	8.33 (4)	5.72 (4)	9.53 (4)	16	6.04
10. สติปัญญา/การรับรู้	11.43 (12)	10.42 (5)	7.14 (5)	4.76 (2)	24	9.06
11. ทักษะ/ความสามารถ	6.67 (7)	6.25 (3)	15.71 (11)	7.14 (3)	24	9.06
12. พัฒนาการ/ภาษาการสื่อสาร	21.90 (23)	-	5.72 (4)	4.76 (2)	29	10.94
13. อื่น ๆ	16.20 (17)	10.42 (5)	8.57 (6)	7.14 (3)	31	11.70
รวม	100 (105)	100 (48)	100 (70)	100 (42)	265	100

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่าการศึกษาวิจัยในรายวิชาที่เป็นเครื่องมือทางการเรียนรู้สูงสุดคือวิชาภาษาไทยและการเข้าใจภาษาและวิชาคณิตศาสตร์ ร้อยละ 17.36 และร้อยละ 16.61 ตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการไต่ถาม มีการศึกษาวิจัยวิชาภาษาไทย และ พัฒนาการด้านภาษาและการสื่อสารร้อยละ 20 และ ร้อยละ 23 รวม ร้อยละ 43 ของงานวิจัยสาขาย่อย สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ มีการศึกษาวิจัยส่งเสริมความสามารถด้านคณิตศาสตร์สูงสุดร้อยละ 22.92 ของงานวิจัยสาขาย่อย

8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 8 ประสิทธิภาพจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติอ้างอิง	ร้อยละสาขาย่อยที่ทำวิจัย (จำนวนเรื่อง)				ประสิทธิภาพ	
	การไต่ค้น	ปัญญาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	จำนวนรวม	ร้อยละ
1. t - test / F-test	35.24 (37)	58.32 (28)	22.86 (16)	16.66 (7)	88	33.21
2. Anova / Ancova	5.71 (6)	12.50 (6)	2.86 (2)	- -	14	5.28
3. Correlation	7.62 (8)	4.17 (2)	2.86 (2)	- -	12	4.53
4. χ^2 -test	2.86 (3)	- -	- -	- -	3	1.13
5. The Mann-Whitney	14.29 (15)	6.25 (3)	11.42 (8)	2.38 (1)	27	10.19
6. The Wilcoxon Test	21.90 (23)	12.50 (6)	51.42 (36)	61.91 (26)	91	34.34
7. The Sign Test	10.48 (11)	2.09 (1)	2.86 (2)	- -	14	5.28
8. ความถี่/ร้อยละ/ค่าเฉลี่ย	1.90 (2)	4.17 (2)	5.72 (4)	19.05 (8)	16	6.04
รวม	100 (105)	100 (48)	100 (70)	100 (42)	265	100

ตาราง 8 แสดงสถิติอ้างอิงพบว่า สถิติอ้างอิงที่ใช้ศึกษามากที่สุดได้แก่ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test ซึ่งเป็นการทดสอบแบบนอนพารามตริก (Nonparametric Test) ลักษณะของข้อมูลเป็นข้อมูล 2 ชุดที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมหรือกลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กัน คิดเป็นร้อยละ 34.34 สาขาย่อยที่ทำการศึกษามากที่สุดคือ สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ คิดเป็นร้อยละ 61.91 ของงานวิจัยเฉพาะสาขา สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเป็นอันดับรองลงมาคือ ร้อยละ 51.42 ของงานวิจัยเฉพาะสาขา

สถิติอ้างอิงที่นิยมใช้ศึกษาอันดับรองลงมาคือ t-test และ f-test ร้อยละ 33.21 สาขาย่อยที่ทำการศึกษามากที่สุดคือ สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ คิดเป็นร้อยละ 58.32 ของงานวิจัยเฉพาะสาขา

จากผลการวิเคราะห์ปริญญานิพนธ์และสารนิพนธ์ของภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่เสนอมานั้น เป็นการพิจารณาในภาพรวมเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ตัวแปรต้นตามสาขาย่อยแต่ละสาขาตามลำดับ เพื่อแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่น่าสนใจในแต่ละสาขาย่อยศึกษา ซึ่งมีทั้งปัจจัยเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยภายนอก และปัจจัยภายในตัวเด็กที่ทำให้เด็กมีความแตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป ดังแสดงในตารางที่ 9 10 11 และ 12 ดังต่อไปนี้

9. ลักษณะตัวแปรต้น

ตารางที่ 9 ปริมาณนิพนธ์จำแนกลักษณะตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัยสาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตัวแปรต้น	จำนวนเรื่องที่ศึกษา	ร้อยละ
1. ระดับการได้ยิน	2	1.91
2. รูปแบบการเรียน	1	0.95
3. บทเรียนสำเร็จรูป / ชุดการสอน	5	4.76
4. วิธีสอนโดยใช้สื่อ / อุปกรณ์	8	7.62
5. วิธีสอนโดยใช้กิจกรรม	8	7.62
6. วิธีสอนโดยใช้แบบฝึก	1	0.95
7. วิธีสอนโดยใช้เกม	4	3.80
8. การสอนโดยใช้ศิลปะ / ดนตรี	5	4.76
9. การสอนโดยใช้เทคนิคพิเศษ	11	10.48
10. แบบทดสอบมาตรฐาน	2	1.91
11. การสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์	8	7.62
12. หลักสูตร	2	1.91
13. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2	1.91
14. พฤติกรรม / การปรับตัว	4	3.80
15. สถิติปัญหา/การรับรู้	8	7.62
16. ความสามารถ / พัฒนาการ	3	2.86
17. คุณลักษณะ / นุคลิกภาพ / จิตลักษณะ	8	7.62
18. ความพร้อมทางการเรียน	2	1.91
19. ความพร้อมในการดำเนินงาน	2	1.91
20. ความพึงพอใจ / ความสนใจ / ทักษะคิด	4	3.80
21. การเลี้ยงดู สาเหตุ	1	0.95
22. ผลการทำงาน	2	1.91
23. ปัญหาการดำเนินงาน / แนวโน้ม	4	3.80
24. พื้นฟูสมรรถภาพ	8	7.62
รวม	105	100

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าสาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการศึกษาด้านตัวแปรต้นที่หลากหลาย ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน การสอนโดยใช้เทคนิคพิเศษมีการศึกษาสูงสุดคือ ร้อยละ 10.48 นอกจากนี้วิธีสอนแบบต่างๆ ก็มีจำนวนเรื่องและอัตราที่เท่ากัน ได้แก่ การสอนโดยใช้สื่อหรืออุปกรณ์ การสอนโดยใช้กิจกรรม การสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ คือ ร้อยละ 7.62 ด้านการศึกษาปัจจัยภายในที่มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กมีการศึกษา เรื่องของความสามารถทางสติปัญญาและการรับรู้ ร้อยละ 7.62 ซึ่งมีร้อยละเท่ากับการศึกษาด้านคุณลักษณะ-บุคลิกภาพ-ลักษณะทั้งของเด็กและบุคลากรทางการศึกษา

ตารางที่ 10 ปริมาณนิพจน์จำแนกตามลักษณะของตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัย สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

ตัวแปรต้น	จำนวนเรื่องที่ศึกษา	ร้อยละ
1. รูปแบบการเรียนการสอน	9	18.75
2. บทเรียนสำเร็จรูป/ชุดการสอน	1	2.09
3. วิธีสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	1	2.09
4. วิธีสอนโดยใช้กิจกรรม	6	12.50
5. วิธีสอนโดยใช้แบบฝึก	2	4.16
6. วิธีสอนโดยใช้เทคนิค/ทฤษฎีพิเศษ	5	10.42
7. แบบประเมิน/คัดแยก	2	4.17
8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	1	2.09
9. พฤติกรรม/การปรับตัว	3	6.25
10. ความสามารถทางสติปัญญา	2	4.16
11. ความสามารถทางอารมณ์	2	4.16
12. ความคิดสร้างสรรค์	5	10.42
13. ความสามารถทางศิลปะ	3	6.25
14. บุคลิกภาพ/จิตลักษณะ	1	2.09
15. ความพึงพอใจ/ความสนใจ/ทัศนคติ	1	2.09
16. ปัญหา/ความต้องการ	2	4.16
17. แนวโน้ม/การดำเนินการ	2	4.16
รวม	48	100

ตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าสาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ มีการศึกษารูปแบบ การเรียนการสอนสูงสุดคือ ร้อยละ 18.75 และได้มีการศึกษาความสามารถเฉพาะด้าน เช่น ความคิด สร้างสรรค์ ความสามารถด้านศิลปะ ความสามารถทางอารมณ์ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาวิธีการสอน ในแบบต่างๆ ซึ่งวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นวิธีสอนที่นิยมศึกษามากที่สุด คือ ร้อยละ 12.50

ตารางที่ 11 ปริมาณนิพนธ์จำแนกตามลักษณะของตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัยสาขาการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ตัวแปรต้น	จำนวนเรื่องที่ศึกษา	ร้อยละ
1. รูปแบบการเรียน	1	1.43
2. บทเรียนสำเร็จรูป/ชุดการสอน	9	12.84
3. วิธีสอนโดยใช้สื่อ / อุปกรณ์	3	4.29
4. วิธีสอนโดยใช้กิจกรรม	12	17.14
5. วิธีสอนโดยใช้แบบฝึก	3	4.29
6. วิธีสอนโดยใช้เกม	8	11.42
7. การสอนโดยใช้ศิลปะ/ดนตรี	5	7.14
8. การสอนโดยใช้เทคนิคพิเศษ	9	12.85
9. การสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์	3	4.29
10. หลักสูตร	1	1.43
11. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	-
12. พฤติกรรม/การปรับตัว	2	2.86
13. สติปัญญา/การรับรู้	2	2.86
14. ความสามารถ/ทักษะพัฒนาการ	3	4.29
15. คุณลักษณะ/บุคลิกภาพ/จิตลักษณะ	2	2.86
16. ความพึงพอใจ/ความสนใจ/ทัศนคติ	4	5.72
17. ปัจจัยสาเหตุ	1	1.43
18. ปัญหาการดำเนินงาน	1	1.43
19. พื้นฟูสมรรถภาพ	1	1.43
รวม	70	100

ตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าสาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีการศึกษา รูปแบบการเรียนการสอนสูงสุดคือ ร้อยละ 17.14 อันดับรองลงมาที่มีอัตราใกล้เคียงกัน คือ การสอนโดยใช้เทคนิคหรือทฤษฎีพิเศษ ร้อยละ 12.85 การสร้างบทเรียนสำเร็จรูป หรือ ชุดการ สอน ร้อยละ 12.84 และ วิธีสอนโดยใช้เกม ก็เป็นวิธีสอนที่นิยมศึกษากันมากเช่นกันคือ ร้อยละ 11.42

ตารางที่ 12 ปริมาณนิพจน์จำแนกตามลักษณะของตัวแปรต้นที่ศึกษาในงานวิจัยสาขาการเรียน
ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ

ตัวแปรต้น	จำนวนเรื่องที่ศึกษา	ร้อยละ
1. รูปแบบการเรียน	1	2.37
2. บทเรียนสำเร็จรูป/ชุดการสอน	4	9.53
3. วิธีสอนโดยใช้สื่อ/อุปกรณ์	2	4.76
4. วิธีสอนโดยใช้กิจกรรม	4	9.53
5. วิธีสอนโดยใช้แบบฝึก	-	-
6. วิธีสอนโดยใช้เกม	6	14.30
7. การสอนโดยใช้สีลปะ/ดนตรี	3	7.14
8. การสอนโดยใช้เทคนิคพิเศษ	7	16.66
9. การสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์	4	9.53
10. หลักสูตร	2	4.76
11. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	-
12. พฤติกรรม/การปรับพฤติกรรม	4	9.53
13. สติปัญญา/การเรียนรู้	2	4.76
14. ความสามารถ/ทักษะพัฒนาการ	2	4.76
15. คุณลักษณะ/บุคลิกภาพ/จิตลักษณะ	-	-
16. ความคิดเห็น/ความสนใจ/ทัศนคติ	1	2.37
รวม	42	100

ตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าสาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็ก ปกติมีการศึกษาที่ไม่แตกต่างจากสาขาย่อยอื่น ๆ มากนักคือการสอน โดยใช้เทคนิคพิเศษ มีการศึกษา สูงสุด คือร้อยละ 16.66 อันดับรองลงมา ได้แก่ วิธีสอนโดยใช้เกม ร้อยละ 14.30 สำหรับรูปแบบ การเรียนการสอน มีการศึกษาจำนวนไม่มากคือร้อยละ 2.37

หากพิจารณาถึงการศึกษากันแล้วเกี่ยวกับประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษทั้ง
10 ประการแล้วสามารถจำแนกรายละเอียดข้อมูลตามสาขาที่ศึกษาดังปรากฏในตารางที่ 13

10. ประเภทเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ตารางที่ 13 ปริมาณนิพนธ์จำแนกตามประเภทเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ประเภท ความต้องการพิเศษ	จำนวนเรื่อง				ปริมาณนิพนธ์	
	การได้ยิน	ปัญญาเลิศ	สติปัญญา	เรียนร่วม	รวม	ร้อยละ
1. บกพร่องทางการเห็น						
- ตาบอด	-	-	-	-	-	-
- เลือนราง	-	-	-	1	1	0.46
2. บกพร่องทางการได้ยิน:						
- หูหนวก	71	-	-	-	71	32.42
- หูตึง	12	-	-	1	13	5.93
3. บกพร่องทางร่างกาย	-	-	-	3	3	1.37
4. ปัญหาพฤติกรรม	-	-	-	1	1	0.46
5. ปัญหาการเรียนรู้	-	-	-	22	22	10.04
6. บกพร่องทางสติปัญญา						
- ระดับเรียนได้	-	-	46	1	47	21.46
- ระดับฝึกได้	-	-	8	-	8	3.65
- คาว์นชิน ไตรม	-	-	6	2	8	3.65
- ระดับรุนแรง	-	-	1	-	1	0.46
7. บกพร่องทางภาษาและ การพูด	1	-	-	-	1	0.46
8. ออทิสติก	-	-	-	7	7	3.20
9. พิกัดซ้อน	-	-	-	-	-	-
10. ปัญญาเลิศ/เด็กที่มี ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่า ความสามารถที่แท้จริง	-	34	-	2	36	16.44
รวม	84	34	61	40	219	100

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นถึงจำนวนงานปริญญานิพนธ์ที่แยกประเภทตามประเภทของความต้องการพิเศษของเด็ก โดยเฉพาะ ไม่นับรวมคณวิจัที่ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติ ความพึงพอใจของบุคลากรทางการศึกษา งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มของการจัดการศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการจัดการศึกษา พบว่า งานวิจัยสาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างหลากหลาย สำหรับประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีผู้สนใจศึกษามากที่สุดคือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเภทหูหนวก ร้อยละ 32.42 อันดับต่อมาคือ ความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ร้อยละ 21.46 อันดับสามคือ เด็กปัญญาเลิศที่มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ และเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ร้อยละ 16.44 นอกจากนี้ยังมีข้อมูลที่น่าสนใจคือ ประเภทของปัญหาการเรียนรู้อันมีทั้งด้านภาษาและคณิตศาสตร์ มีผู้ศึกษาถึงร้อยละ 10.04

จากการนำเสนอข้อมูลในตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาควิชาการศึกษาพิเศษได้มีการผลิตปริญญานิพนธ์จำนวน 263 เรื่อง และสารนิพนธ์จำนวน 2 เรื่อง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2547 รวม 25 ปี ที่มีความเปิดหลักสูตรมหาบัณฑิตงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการ และเทคนิคการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยและการสื่อสาร และกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในระดับชั้นก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบการวิจัยเชิงทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเดียว ทดสอบโดยใช้สถิติอนพาราเมตริก มีการศึกษาวิจัยอย่างกว้างขวางในกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประเภท หูหนวก สูงสุดโดยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคพิเศษ เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเกิดการเรียนรู้ และมีความคงทนในการเรียนรู้

สรุปผลการวิจัย

1. ช่วงปี 2525 – 2547 มีปฏิญานิพนธ์ระดับปริญญาโท การศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวนทั้งหมด 265 เรื่อง
2. เมื่อพิจารณาสาขาย่อย พบว่าปฏิญานิพนธ์สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีจำนวนสูงสุด คิดเป็น 40% ของปฏิญานิพนธ์ทั้งหมด
3. เมื่อพิจารณาแบบแผนการวิจัย พบว่าเป็นการวิจัยเชิงทดลองมากที่สุดคิดเป็น 72% และส่วนมากเป็นแบบ One – Group – Pretest – Posttest Design
4. เมื่อพิจารณาเนื้อหาสาระ พบว่า ปฏิญานิพนธ์ส่วนใหญ่ คือ 50% เกี่ยวกับวิธีสอน และเทคนิคการสอน
5. เมื่อพิจารณาระดับชั้นพบว่า ปฏิญานิพนธ์ส่วนใหญ่ 53% ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา
6. เมื่อพิจารณารายวิชา พบว่า ปฏิญานิพนธ์ส่วนใหญ่ 17.36% เกี่ยวกับวิชาภาษาไทย
7. เมื่อพิจารณาสถิติที่นำมาใช้ พบว่า สถิติ Nonparametric ชนิด Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test ใช้มากที่สุดคิดเป็น 34.34%
8. ตัวแปรต้นที่ศึกษามากที่สุดเกี่ยวกับวิธีสอน
9. ประเภทเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่มีการศึกษามากที่สุด ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

อภิปรายผล

ในช่วง 22 ปี ที่ผ่านมา (2525–2547) มีปฏิญานิพนธ์ทั้งหมด 265 เรื่อง เฉลี่ยปีละ 12 เรื่อง นั่นหมายถึง สถาบันแห่งนี้ผลิตมหาบัณฑิตได้เฉลี่ยปีละ 12 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่ค่อนข้างน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการของประเทศ จึงสมควรเพิ่มมหาบัณฑิตสาขานี้

จากข้อค้นพบที่ว่าปฏิญานิพนธ์สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมากที่สุดนั้น ไม่ใช่สิ่งที่น่าตกใจ เพราะสาขานี้เปิดมานาน เริ่มเปิดเป็นสาขาแรก ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 เป็นต้นมา ในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะ และขยายเป็นระดับปริญญาโทในเวลาต่อมา จึงน่าจะผลิตสาขาอื่นที่สังคมต้องการมากขึ้น เช่น สาขาอาชีพศึกษาศาสตร์ สาขาความเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นต้น

ข้อมูลที่น่าสนใจ คือ ผลงานของนิสิต 72% เป็นการวิจัยเชิงทดลอง และส่วนมากเป็นการทดลองแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลัง นับว่าเป็นการวิจัยที่ไม่กระจายเท่าที่ควร ทำให้ได้ข้อมูลไม่กระจาย ไม่กว้างขวาง จึงควรพิจารณารูปแบบการวิจัยที่หลากหลาย

ร้อยละ 50 ของปริญญานิพนธ์เกี่ยวข้องกับวิธีสอนเทคนิคการสอนซึ่งก็เหมาะสมแล้ว เพราะเป็นสาขาการศึกษาแต่ควรหันมาสนใจเกี่ยวกับหลักสูตร การวัดผล ประเมินผลและแขนงอื่นของศึกษาศาสตร์ให้มากขึ้น

ปริญญานิพนธ์ส่วนใหญ่เกี่ยวกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าช่วงชั้นดังกล่าวต้องการช่วยเหลือและพัฒนาเป็นปฐม ซึ่งก็น่าจะถูกต้องแล้ว แต่ควรให้มีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา

สถิติส่วนใหญ่ที่นำมาใช้เป็น Sign Test แสดงให้เห็นว่าแบบแผนการวิจัยส่วนใหญ่เป็นแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลองน่าจะพิจารณาแบบแผนอื่นของการวิจัยบ้าง เช่น แบบ 2 กลุ่มทดลอง แบบโซโลมอน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ขยายการรับนิสิตให้มากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ
2. ควรผลิตมหาบัณฑิตสาขาอื่นมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาที่เป็นความต้องการของสังคม เช่น การศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
3. ใช้แบบแผนการวิจัยที่หลากหลาย ไม่เน้นเฉพาะ การทดลองแบบกลุ่มเดียว อาจเป็นการทดลองแบบ 2 กลุ่ม การวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเอกสารการวิจัยเชิงปฏิบัติการ การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว การวิจัยเชิงพัฒนา เป็นต้น
4. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร การวัดผล ประเมินผล ให้มากขึ้น
5. ควรมีการวิจัยในระดับอนุบาล มัธยมศึกษาและอุดมศึกษาให้มากขึ้น
6. ควรสังเคราะห์งานวิจัยในแบบ Meta – analysis ด้วย

บรรณานุกรม

- กาญจนา วิริยะเจริญธรรม.(2545). บรรณนิทัศน์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา.สารนิพนธ์สาขาการบริหารการศึกษา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- พิบูล สีหาพงษ์.(2544).การสังเคราะห์วิธีการสอนวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษา. การประชุมทางวิชาการ การวิจัยทางการศึกษา ครั้งที่ 10; (18 – 19 กันยายน 2546). สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. อุดรธานี.
- ภรณ์ ศิริโชติ.(2544) การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารานเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2539 – 2544 วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.อุดรธานี.
- วลัยพร ศรีเชียงราย (2542). การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2537 – 2539. รายงานการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์.(2542). การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย. รายงานวิจัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสกลนคร, สกลนคร.
- วิมล ธนะแก้ว (2537) การใช้ระเบียบวิธีวิจัยและระเบียบวิธีทางสถิติในวิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์ มหบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2528 – 2533. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- Campbell, Donald T. and Julian C. Stanley (1963) **Experimental and quasi – experimental Designs for Research.** Rand McNally, Chicago.
- Walker, Edward B. (1988) **Fundamentals of Chemistry: General, Organic, and Biological.** Allyn Bacon, Chicago.

รวมบทความย่อปริยญาธิพนธ์

ปริญญานิพนธ์ / วิทยานิพนธ์ ระดับการศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาพิเศษ จำนวน 265 เรื่อง
(ปีการศึกษา 2525 – 2547)

- สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ปีการศึกษา 2525 – 2546 จำนวน 105 เรื่อง
- สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ ปีการศึกษา 2536 – 2547 จำนวน 48 เรื่อง
- สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ปีการศึกษา 2538 – 2546 จำนวน 70 เรื่อง
- สาขาการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ
ปีการศึกษา 2541 – 2547 จำนวน 42 เรื่อง

ปีการศึกษา 2525

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 2 เรื่อง

ปีการศึกษา 2526

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 3 เรื่อง

ปีการศึกษา 2527

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 1 เรื่อง

ปีการศึกษา 2528

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 10 เรื่อง

ปีการศึกษา 2529

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 6 เรื่อง

ปีการศึกษา 2530

ปีการศึกษา 2531

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 10 เรื่อง

ปีการศึกษา 2532

ปีการศึกษา 2533

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 6 เรื่อง

ปีการศึกษา 2534

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 4 เรื่อง

ปีการศึกษา 2535

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 6 เรื่อง

ปีการศึกษา 2536

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

จำนวน 5 เรื่อง

ปีการศึกษา 2537

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 2 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

จำนวน 1 เรื่อง

ปีการศึกษา 2538

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 8 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

จำนวน 5 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

จำนวน 6 เรื่อง

ปีการศึกษา 2539

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 7 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

จำนวน 4 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

จำนวน 5 เรื่อง

ปีการศึกษา 2540

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำนวน 15 เรื่อง

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

จำนวน 13 เรื่อง

ปีการศึกษา ๒๕๔๑

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 9 เรื่อง
สาขาการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 5 เรื่อง

ปีการศึกษา 2542

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 10 เรื่อง
สาขาการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 1 เรื่อง

ปีการศึกษา 2543

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 2 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 4 เรื่อง

ปีการศึกษา 2544

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 1 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 4 เรื่อง
สาขาการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 12 เรื่อง

ปีการศึกษา 2545

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 7 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 12 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 12 เรื่อง

ปีการศึกษา 2546

สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน 14 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ	จำนวน 11 เรื่อง
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	จำนวน 7 เรื่อง
สาขาการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ	จำนวน 13 เรื่อง

ปีการศึกษา 2547 =

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ

จำนวน 7 เรื่อง

สาขาการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ

จำนวน 11 เรื่อง

วิชาเอกเฉพาะสาขา
สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 ปีการศึกษา 2525 - 2547

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
1	การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอ่านริมฝีปากของเสียงพยัญชนะ โอษฐ์ โดยเรียนจากครูกับโดยวิธีเรียนจากภาพยนตร์	จงใจ ทละเสถียร	2525
2	การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	ราตรี ปิตารานนท์	2525
3	การศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนหูตึงที่มีระดับการได้ยินต่างกัน	จรีรัตน์ -โอเจริญ	2526
4	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้เสียงยาวของนักเรียนหูหนวก โดยใช้วิธีสอนสองแบบ	พรประภา ศรีอิทธาวิทย์	2526
5	เปรียบเทียบการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการฝึกพูดโดยใช้ Tone Bar กับ Vocal 2	มะลิวัลย์ มหิทธิเดช	2526
6	การทดลองใช้ชุดการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	พิสมัย มณีนิล	2527
7	ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	พูนศักดิ์ ภูริปริษา	2528
8	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านริมฝีปากกับการรับรู้ทางสายตาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	บังอร คั่นปาน	2528
9	การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและมโนภาพแห่งคน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในชั้นเรียนเฉพาะกับชั้นเรียนร่วม	กาญจนา คงทอง	2528
10	การศึกษาแบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	พวงรัตน์ เรืองปริษา	2528

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
11	การทดลองใช้อุปกรณ์การสอนชุด “วิชา-1” ประกอบการสอนแปลงเสียงสระเดียวกับนักเรียนหูหนวกในระดับชั้นเด็กเล็ก	วัฒวรรณ ปิ่นวัฒนากุล	2528
12	การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ระหว่างเด็กหูหนวกกับเด็กปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4	สายเพชรชรินทร์ มีชื่น	2528
13	การทดสอบระดับสติปัญญาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	สุดนึ่ง ผลเพชรแก้ว	2528
14	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้เสียงวรรณยุกต์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการใช้ทำเนาะคำพูดกับการอ่านริมฝีปาก	ตุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์	2528
15	ผลของการใช้สไลด์ต่อความสนใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนหูหนวก	สมศักดิ์-วิจิตร	2528
16	การเปรียบเทียบผลการฝึกฟังด้วยวิธีธรรมชาติกับวิธีใช้โทรทัศน์จำลองสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	สุรกี นันทมงคล	2528
17	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ	2529
18	ปัญหาสุขภาพจิตของเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	ประกาศรี ฉายาสุดบุตร	2529
19	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	สิวพร ศิริกิม	2529
20	การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้แบบฝึกหัดการรับรู้ความแตกต่างทางสายตา 3 แบบ	จำเป็น จิตจำ	2529
21	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4	ศิริวิมล แสงเมือง	2529
22	การทดลองใช้ไมโครคอมพิวเตอร์สอนซ่อมเสริมคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	วิรัช กล้าหาญ	2529

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
23	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากการใช้ท่าแนะคำพูด ประกอบกับการสอนแบบปกติ กับที่เรียนจากการใช้การอ่านริมฝีปากประกอบการสอนแบบปกติ	กวนดี เค้าฝ้าย	2531
24	ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ทางสาขากับความจำระยะสั้น เกี่ยวกับคำที่มีความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร	สุจิตรา ดิกวัฒนานนท์	2531
25	การสร้างชุดการสอนเทปโทรทัศน์สำหรับผู้ปกครอง ในการฝึกฟังให้แก่เด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน	วรวรรณ จันทรัฐ	2531
26	ผลการสอนเปล่งเสียงโดยใช้อุปกรณ์ “ซล - 1” ประกอบ การสอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นเด็กเล็ก	เขาวชล ขุนแก้ว	2531
27	การเปรียบเทียบการสอนเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ไผ่เป็นอุปกรณ์กับวิธีปกติ	สุพิน นาของ	2531
28	การทดลองปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นอนุบาล โดยใช้การเสริมแรงทางสังคม	บุญทัน ไกรเพชร	2531
29	การปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ในกรุงเทพมหานคร	อนุสรณ์ สมตระกูล	2531
30	ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครู โรงเรียนโสตศึกษาในประเทศไทย	อุคเรนทร์ สุขนวล	2531
31	ผลของการฝึกผ่อนคลายความเครียดที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	สุรินทร์ ชอดคำแปง	2531
32	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	บุษชา บัวชื่น	2531

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
33	ผลการทดลองสอนการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้ อุปกรณ์สอนพูด “กนก-1” กับนักเรียนที่มีความบก- พร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท	กนกวรรณ ชัยชาญ	2533
34	การเปรียบเทียบผลการทดลองสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้บทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน กับบทเรียนโปรแกรม	สนทนา เกียรติอรุณ	2533
35	การเปรียบเทียบการทดลองสอนเสียงวรรณยุกต์แก่เด็กที่มี ความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ระนาบประพจน์กับ Tone Bar	เสาวนีย์ เหมรัชดานนท์	2533
36	การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาของ นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษา และแบบฝึกหัด	อุษา กลเกม	2533
37	การอบรมเลี้ยงดูกับความสามารถในการคิดหาเหตุผล เชิงตรรกศาสตร์ และความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	อรุณา สุคมี	2533
38	ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา สิกขานิเทศก์ และ นักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถม ศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	อุณาวรรณ มั่นใจ	2533
39	การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มี ต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จิรวดี วิจิตรานนท์	2534
40	การศึกษาปัญหาและความต้องการในการบริหารงานวิชา การของโรงเรียนโสตศึกษา	อมร อินทนนท์	2534
41	องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ใน การเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	นิตยา นิลอุหา	2534
42	การศึกษานุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบทดสอบ 16 PF	สัมพันธ์ บังผล	2534
43	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงของนักเรียน ระดับอนุบาลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สอนโดย ใช้อุปกรณ์ “บัวพันธ์จิตร” กับสอนแบบปกติ	จิตรลดา สิงห์สี	2535

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
44	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยวิธีใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับวิธีสอนปกติ	สุภาพร สุขศรี	2535
45	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกถูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร	พเยาว์ ศรีบัว	2535
46	ผลของการฝึกสมรรถภาพทางกายที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	สุพรพิศ คมขำ	2535
47	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงพยัญชนะที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระหว่างการสอนโดยใช้หุ่นจำลอง การเคลื่อนไหวของลิ้นกับ Vocal 2 เป็นอุปกรณ์	ละเอียด อัททะวะมัต	2535
48	สุขภาพจิตของครูซึ่งสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	นลินรัตน์ อภิชาติ	2535
49	การเปรียบเทียบการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยการเล่นแบบเอกนัยและแบบอนนัย	นวลทิพย์ ศรีธำรงกุล	2537
50	การใช้แบบฝึกทักษะการคิดเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวก)	ดารณี ศักดิ์ศิริผล	2537
51	พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหาร โรงเรียนโสตศึกษาในทัศนะของผู้ได้บังคับบัญชาความทุกข์ของผู้นำสองมิติ	ลำพึง ศรีมีชัย	2538
52	การทดลองใช้ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้คอมพิวเตอร์ ในการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	บุญศิริ ทัศนี	2538
53	การทดลองใช้เกมผสมผสานในการสอนคำศัพท์กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	จำปี แดงด้วง	2538
54	ความพร้อมและความต้องการในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร	สุกัญญา งามเพชร	2538
55	การศึกษาเจตคติของบุคลากรทางการศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและต่อการเรียนร่วม	ทองนวล ภูประเสริฐ	2538

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
56	การทดลองใช้ชุดการสอนฝึกฟังสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย	วิไล ทรงกิจเจริญผล	2538
57	แนวโน้มของการจัดการศึกษาพิเศษของไทยในปีพุทธศักราช 2546	พัชรีย์ จิวพัฒน์กุล	2538
58	การศึกษาสถานการณ์ภาพและปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ	ฐานิยา บุญเกียรติ	2538
59	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สอนโดยวิธีใช้สื่อประสมเสริมทักษะการพูดกับการสอนแบบปกติ	วันดี วงษ์พันธุ์	2539
60	เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีทางหลักภาษา	วนิดา สุกรีไยธิน	2539
61	การศึกษาความสามารถด้านการอนุรักษ์จำนวนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้กิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการ	เกตุร วงศ์ก่อม	2539
62	การสอนซ่อมเสริมทักษะพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	สุมาลี เรืองแก้ว	2539
63	ความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับประถมศึกษา	โสภา ถินถินอม	2539
64	การทดลองใช้ชุดการสอนการอ่านริมฝีปากสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	นวลสุดา ปาละกุล	2539
65	การศึกษาเปรียบเทียบขวัญในการทำงานของครูกองการศึกษาพิเศษ กับครูสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ในโรงเรียนร่วมสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร	บุญเลิศ บุญพะเนียด	2539

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
66	การศึกษาความต้องการปัญหา เจตคติของครูและ ผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการเรียนร่วม ในโรงเรียน วัดโพศอกกับโรงเรียนราชวินิต	สหภัทร์ เจริญยศ	2540
67	การศึกษาความสามารถทางการฟังของเด็กที่มีความบก- พร่องทางการได้ยิน ระดับก่อนวัยเรียนที่ได้รับการฝึก ทักษะโดยใช้เกม	พัชรินทร์ เอื้อชูชื่น	2540
68	ผลการฝึกฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตามวิธีการของนอร์ทคอต (Northcott)	สมคิด อัมภารักษ์	2540
69	ความต้องการการนิเทศงานวิชาการของครู โครงการเด็ก พิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร	เกษม ทองสัมฤทธิ์	2540
70	การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดเป็นคำและแปล ความหมายของคำที่พูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง การได้ยิน โดยใช้เครื่องสอพูดด้วยทปประกอบการ สอนวิธีปกติ	กิตติมา บรรจง	2540
71	การศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ฝึกทักษะการพูดโดยวิธีสอนพูดแบบสนทนาร่วมกับเกม	สุธินี จิตราพิทักษ์กุล	2540
72	การติดตามผลการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ ของสำนัก- งานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ	อินทิรา วงศ์เบ็ญจจ้ง	2540
73	การประเมินโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษา สำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติของสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ	นิลบล ชูรานุภาพ	2540
74	การศึกษาปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการสอนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนโสตศึกษา	วัลภา ประสานสิน	2540
75	การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชากิจกรรม นาฏศิลป์ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน กับนักเรียน ปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	กัลยา หนูจ้อย	2540
76	การใช้ชุดการสอนวีดีโอเทป สอนภาษามือแก่ผู้ปกครอง ของเด็กหูหนวก	บุษบา คาไว	2540

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
77	การสำรวจทัศนคติของบุคลากรทางด้านการศึกษาของคณะครุศาสตร์ที่มีต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบันราชภัฏ 5 แห่ง	สุชาสนีย์ ศรีพันธุ์	2540
78	การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ภาษามือของนักเรียนหูหนวกในโรงเรียนโสตศึกษา	นันทนา คำเทียน	2540
79	ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูที่สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ	จุลิกกร ตั้งเชื่อนจันทร์	2540
80	ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายโดยใช้เทคนิคการสอนพูดแบบสนทนาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนวัยเรียน	จุฑามาส หันตอ	2540
81	ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านของไทย	สมชาธ บ้านไร่	2541
82	การศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับประสบการณ์การเล่นน้ำ - ทราบ ในกิจกรรมการเล่นกลางแจ้ง	สมชาธ วิจิตรไพศาล	2542
83	การศึกษาความสามารถด้านการเปล่งเสียงของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการสอนโดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้น	พรสวรรค์ มุ่งมงคล	2543
84	การศึกษาความเข้าใจการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	จิรัฐธา แก้วป่อง	2544
85	การศึกษาความสามารถในการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการฝึกฟังแบบคลินิกจอห์น เทอร์ซี่	วันเพ็ญ พุทธิโกษา	2545
86	การศึกษาความพร้อมทางด้านการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้วิธีการสอนแบบมอนเตสซอรี	มณีวัชร ปัญจนดิ	2545

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
87	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการบวกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยประยุกต์วิธีสอนแบบวรรณิ	การะวี สุทธิพันธ์	2545
88	การสร้างสื่อคอมพิวเตอร์เพื่อสำรวจความต้องการเรียนวิชาจีพ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโสตศึกษา	จินดา อุ่นสอน	2545
89	การศึกษาความสามารถทางด้านภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัย จากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร	วรรณวิมล เณรทรัพย์	2545
90	การศึกษาความสามารถการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ	จรัส จินดาวงศ์	2545
91	การศึกษาทักษะการคิดเชิงเหตุการณ์ของนักเรียนหูหนวกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เกมคอมพิวเตอร์ฝึกทักษะ	สุวรรณา ขวณิชย์	2545
92	การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโสตศึกษา จากการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	พัชนีษฐ์ เจริญโล่ห์ทองดี	2546
93	การศึกษาความสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน	บุญสมบัติ เรืองชวนนท์	2546
94	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านจินตนาการในผลงานทัศนศิลป์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการใช้สื่อการสอนทางศิลปะที่สร้างตามแนวทางของทฤษฎีเกสตัลท์ที่แทรกระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับท้ายเนื้อหา	นัยนา พรหมมา	2546
95	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไฮน์	ประภาพร บุญธรรม	2546

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
96	การศึกษาความสามารถการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถม- ศึกษาปีที่ 6 จากการสอนโดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว	ราชนัน นิลบรรพต	2546
97	การศึกษาการรับรู้ทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทาง การได้ยิน อายุ 2 - 3 ปี จากการฝึกโดยวิธีฟังเสียงของภาษา (The Auditory - Verbal Approach)	ลำเพช กองทิพย์	2546
98	การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครใบ้	นงนุช รุ่งเจริญศรีชัย	2546
99	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสุนทรียภาพในการ เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง การได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการเรียนกิจกรรม นาฏศิลป์โดยใช้คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย	เพชรรัตน์ กั้วหา	2546
100	การศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยและความคงทนการ เรียนรู้คำศัพท์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย จากการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ	วรากรณ์ บุญสุข	2546
101	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการ เรียน กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนที่ มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนโดยใช้แผนผังโน้ตส์ (Concept Mapping)	นิตยา ทองสา	2546
102	การศึกษาความรู้ความเข้าใจการวาดภาพและสภาพอารมณ์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 12 - 15 ปี จากการจัดกิจกรรมวาดภาพระบายสี	ศิริพร โทจันทร์	2546
103	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาเรื่อง กฎหมายน่ารู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ	จริยา โชติวรรณะกร	2546
104	การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัด กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ	พิรุษา โพธิ์นคร	2546
105	กรณีศึกษาผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิด นามธรรมและความคิดสร้างสรรค์จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรม วาดภาพระบายสีของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน	กรองชนก ทองงาม	2546

การศึกษเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอ่านริมฝีปากของเสียงพยัญชนะโอษฐ์
โดยเรียนจากครูกับโดยวิธีเรียนจากภาพยนตร์

จงใจ พลเสถียร

ปีการศึกษา 2525

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และผลของความคงทนในการเรียนรู้ในการเรียนอ่านริมฝีปากของเสียงพยัญชนะโอษฐ์ โดยเรียนจากครูกับโดยวิธีเรียนจากภาพยนตร์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนเศรษฐเสถียร จำนวน 16 คน ผลคือผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและผลของความคงทนในการเรียนรู้ในการเรียนอ่านริมฝีปากของเสียงพยัญชนะโอษฐ์ โดยเรียนจากครูกับโดยวิธีเรียนจากภาพยนตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 โดยที่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและผลของความคงทนในการเรียนอ่านริมฝีปากของกลุ่มที่เรียนจากภาพยนตร์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากครู ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอ่านริมฝีปากของเสียงพยัญชนะโอษฐ์ของนักเรียนที่มีระดับความบกพร่องทางการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 โดยที่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอ่านริมฝีปากของนักเรียนกลุ่มที่เรียนจากภาพยนตร์ให้ผลสูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากครู ส่วนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอ่านริมฝีปากของนักเรียนที่มีระดับความบกพร่องทางการได้ยินระหว่าง 70 - 90 เดซิเบล ทั้งในกลุ่มที่เรียนจากครูและเรียนจากภาพยนตร์ปรากฏผลว่าไม่แตกต่างกัน

ผลของความคงทนในการเรียนรู้ในการเรียนอ่านริมฝีปากของเสียงพยัญชนะโอษฐ์ของนักเรียนที่มีระดับความบกพร่องทางการได้ยินระดับสูงกว่า 90 เดซิเบล และระดับระหว่าง 70 - 90 เดซิเบล ทั้งในกลุ่มเรียนจากครู และกลุ่มที่เรียนจากภาพยนตร์ไม่ปรากฏผลว่าแตกต่างกัน

การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเรียน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ราตรี ปิตาวรานนท์

ปีการศึกษา 2525

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งที่จะ (1) เปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษา ด้านการเขียนปริมาณคำ จำนวนต่อประโยค และกริยาเข้าใจความหมายของคำ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดย จำแนกตามตัวแปร ได้แก่ สภาพการเรียน 2 แบบ ระดับชั้นเรียน เพศ (2) ศึกษาและเปรียบเทียบการใช้ ชนิดของคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามตัวแปร ได้แก่ สภาพการเรียน 2 แบบ ระดับชั้นเรียน เพศ (3) ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (4) หาความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนปริมาณคำ จำนวนต่อประโยค และการเข้าใจความหมาย ของคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 4 ปีการศึกษา 2524 จากโรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร และโรงเรียนโสตศึกษาชลบุรี จังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบทดสอบการเข้าใจความหมาย ของคำ แบบทดสอบปริมาณคำและชนิดของคำ แบบทดสอบการเขียนจำนวนคำต่อประโยค และไวยากรณ์ ของประโยค

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มาจากสภาพการเรียน 2 แบบ มีการเขียน จำนวนคำต่อประโยค และไวยากรณ์ของประโยคแตกต่างกัน ส่วนการเขียนปริมาณคำ และการเข้าใจ ความหมายของคำไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำ จำนวนคำ ต่อประโยค และไวยากรณ์ของประโยค แตกต่างกัน ส่วนการเข้าใจความหมายของคำไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นเพศหญิง และเพศชายมีพัฒนาการ ทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำ จำนวนคำต่อประโยค ไวยากรณ์ของประโยค และการเข้าใจความหมาย ของคำ ไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการใช้ชนิดของคำสูงสุดเรียงลำดับ

ดังนี้ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำสรรพนาม คำบุรพบท คำอุทาน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มาจากสภาพการเรื้อรัง 2 แบบ มีการใช้ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสันธาน แตกต่างกัน ส่วนคำสรรพนาม คำบุรพบท ไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีการใช้ คำนาม คำวิเศษณ์ คำสันธาน แตกต่างกัน ส่วนการใช้คำกริยา คำสรรพนาม คำบุรพบท และคำอุทาน ไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นเพศหญิงและเพศชาย มีการใช้ชนิดของคำ ไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีลักษณะของข้อผิดพลาดในการเขียนสูงสุด เรียงตามลำดับ ได้แก่ การเขียนคำคดก่อกวน การเขียนสลับที่ หรือแทนที่อย่างผิด ๆ การจัดตำแหน่งของคำใน ประโยคผิดพลาด และการเติมหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น

4. มีความสัมพันธ์กันระหว่างคะแนนการเขียนปริมาณคำ จำนวนคำต่อประโยค และการ เข้าใจความหมายของคำ

การศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูด
ของนักเรียนหูตึงที่มีระดับการได้ยินต่างกัน

จรัสรัตน์ โอเจริญ

ปีการศึกษา 2526

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนหูตึง และเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดประเภทการเปล่งเสียงพูดของนักเรียนหูตึง ตามตัวแปรระดับการได้ยิน ระดับชั้น และเพศ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนหูตึงในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2524 โรงเรียน โสคศึกษาชลบุรี จังหวัดชลบุรี จำนวน 58 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบทดสอบการออกเสียงภาษาไทยประกอบด้วยภาพ 69 ภาพ ซึ่งใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนหูตึงมีความบกพร่องทางการพูดทุกประเภท ตามลำดับดังนี้ การเปล่งเสียงผิดปกติ (100%) จังหวะการพูดผิดปกติ (93.10%) และเสียงผิดปกติ (81.03%)
2. นักเรียนหูตึงมีความบกพร่องทางการพูดประเภทการเปล่งเสียงพูดผิดปกติทุกลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงหนึ่งแทนอีกเสียงหนึ่ง (100%) การไม่ออกเสียง (100%) การออกเสียงเพิ่มขึ้น (79.31%) และการออกเสียงเพิ่ม (5.17%)
3. นักเรียนที่มีระดับการได้ยินต่างกัน มีความบกพร่องทางการพูด ประเภทการเปล่งเสียงพูดต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนหูตึงในระดับชั้นต่างกัน มีความบกพร่องทางการพูด ประเภทการเปล่งเสียงพูดไม่แตกต่างกัน และนักเรียนหูตึงที่มีระดับการได้ยินและระดับชั้นต่างกัน มีความบกพร่องทางการพูดไม่แตกต่างกัน
5. นักเรียนหูตึงชายและหญิงมีความบกพร่องทางการพูดประเภทการเปล่งเสียงพูดไม่แตกต่างกัน และนักเรียนหูตึงชายและหญิงที่มีระดับการได้ยินต่างกัน มีความบกพร่องทางการพูดประเภทการเปล่งเสียงพูดไม่แตกต่างกัน

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้เสียงยาว
ของนักเรียนหูหนวก โดยใช้วิธีสอนสองแบบ

พรประภา ศรีอิทธาวิทย์

ปีการศึกษา 2526

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้เสียงยาวของนักเรียนหูหนวกโดยใช้วิธีสอนพูดแบบประยุกต์ และวิธีสอนพูดแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2524 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 14 คน เวลาที่ใช้ศึกษาจำนวน 35 ครั้ง ๆ ละ 45 นาที เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบการเปล่งเสียงสระ ซึ่งแบบทดสอบชุดนี้หาค่าความเชื่อมั่นได้ 0.9139 ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนพูดแบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้ เสียงยาวภายหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 5.4277$)

นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนพูดแบบประยุกต์ มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้ เสียงยาวภายหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 9.3118$)

นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนพูดแบบประยุกต์ มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้ เสียงยาวได้มากกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนพูดแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 4.4878$)

เปรียบเทียบการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
จากการฝึกพูดโดยใช้ Tone Bar กับ Vocal 2

มะลิวัลย์ มหิทธิเดช

ปีการศึกษา 2526

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการเปล่งเสียง สูง กลาง ต่ำ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการฝึกพูดโดยใช้ Tone Bar กับ Vocal 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากคลินิกสอนพูด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และโรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ จำนวน 24 คน ซึ่งมีระดับการได้ยินตั้งแต่ 55 เดซิเบล ถึง 90 เดซิเบล และในจำนวนนี้เป็นเด็กที่มีระดับการได้ยินเกิน 90 เดซิเบล อยู่ 12 คน โดยแบ่งกลุ่มเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่เรียนโดยใช้ Tone Bar จำนวน 12 คน และกลุ่มที่เรียนโดยใช้ Vocal 2 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเปล่งเสียง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น (ความเชื่อมั่น 0.92)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t -test ปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเปล่งเสียง สูง กลาง ต่ำ ไม่แตกต่างกัน แต่ผลจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ภายในกลุ่มทั้งสอง ปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถเพิ่มมากกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิจัยการใช้ชุดการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอนุชนวัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

พิสมัย มณีนิล

ปีการศึกษา 2527

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดการสอนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนอนุชนวัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พร้อมกับศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนที่สร้างขึ้นและศึกษาความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาไทย และนักเรียนอนุชนวัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อชุดการสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการสอนวิชาภาษาไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็น

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนอนุชนวัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน และ ครูสอนนักเรียนอนุชนวัย วิชาภาษาไทย จำนวน 6 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนวิชาภาษาไทย เรื่องปลาหมึก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 92.521/91.904 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. นักเรียนอนุชนวัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดการสอน สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนด้วยชุดการสอน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
3. ความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 คน ที่มีต่อชุดการสอนเกี่ยวกับเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับ 3.66 - 4.50 เกี่ยวกับกิจกรรมที่จัดไว้ในชุดการสอนมีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับ 3.50 - 4.00 เกี่ยวกับประโยชน์ของชุดการสอนมีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับ 3.83 - 4.33 ซึ่งเป็นความคิดเห็นของครูที่มีความเห็นว่า เนื้อหาและประโยชน์มีความเหมาะสมมากที่สุด และกิจกรรมมีความเหมาะสมมาก
4. ความคิดเห็นของนักเรียนอนุชนวัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน ที่มีต่อชุดการสอนเกี่ยวกับเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับ 4.13 - 4.52 เกี่ยวกับประโยชน์ของชุดการสอนมีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับ 4.04 - 4.20 ซึ่งเป็นความคิดเห็นของนักเรียนอนุชนวัยที่มีความเห็นว่า เนื้อหา กิจกรรม และประโยชน์ของชุดการสอนนี้มีความเหมาะสมมากที่สุดในการเรียนรู้เรื่องปลาหมึก

ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

พูนศักดิ์ ภูริปริชา

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้ามุ่งที่จะ (1) ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเขียนระหว่างนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ (2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเขียนด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ การรู้ความหมายของคำ ปริมาณคำ จำนวนคำต่อประโยค และการเขียนประโยคของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2527 จากโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดขอนแก่น โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดสงขลา และโรงเรียนเศรษฐเสถียร กรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการรู้ความหมายของคำ และแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเขียน ซึ่งใช้วัดความสามารถด้านปริมาณคำ ชนิดของคำ จำนวนคำต่อประโยค การเขียนประโยค และชนิดของความบกพร่องในการเขียนประโยค

ผลการศึกษาค้นคว้า ปรากฏว่า

1. นักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูงและปานกลาง มีการรู้ความหมายของคำ และมีความสามารถด้านปริมาณคำสูงกว่านักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านคำ และนักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูง กับปานกลางมีการรู้ความหมายของคำ และมีความสามารถด้านปริมาณคำไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูง มีการใช้คำนามมากกว่านักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านคำ สำหรับนักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูง กับปานกลาง และปานกลางกับคำ มีการใช้คำนามไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูงและปานกลาง มีการใช้คำกริยามากกว่านักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านคำ สำหรับนักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูงและปานกลาง มีการใช้คำกริยาไม่แตกต่างกัน
4. นักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถด้านการใช้จำนวนคำต่อประโยคไม่แตกต่างกัน

5. นักเรียนที่ความสามารถในการอ่านสูง มีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่านักเรียนที่ความสามารถในการอ่านปานกลางและต่ำ สำหรับนักเรียนที่ความสามารถในการอ่านปานกลางและต่ำ มีความสามารถในการเขียนประโยคไม่แตกต่างกัน

6. นักเรียนที่ความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ มีความบกพร่องในการเขียนประโยคด้านการเขียนคำดกล่น การเขียนคำอื่นแทน การเขียนคำเพิ่มมากเกินไป และการเขียนลำดับคำผิดพลาดไม่แตกต่างกัน

7. มีความสัมพันธ์กันระหว่างการรู้ความหมายของคำกับปริมาณคำ การรู้ความหมายของคำกับจำนวนต่อประโยค การรู้ความหมายของคำกับการเขียนประโยคและปริมาณคำกับจำนวนคำต่อประโยค สำหรับปริมาณคำกับการเขียนประโยค และจำนวนต่อประโยคกับการเขียนประโยคไม่มีความสัมพันธ์กัน

๒๒ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านริมฝีปาก
กับการรับรู้ทางสายตาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

บังอร ต้นปาน

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

จุดประสงค์ของการวิจัยเรื่องนี้คือ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านริมฝีปากกับการรับรู้ทางสายตาของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน และเปรียบเทียบการรับรู้ทางสายตาด้วยความไว และการจำลำดับในการมองเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีความสามารถในการอ่านริมฝีปากต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 - 5 ปีการศึกษา 2527 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างไม่มีความพิการซ้ำซ้อนโดยสอนผ่านเกณฑ์ของแบบทดสอบเบนเดอร์เกสดอลท์ อายุ 8 - 15 ปี ระดับการได้ยิน 55 - 93 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 55 คน จากโรงเรียนโสตศึกษาชลบุรี โรงเรียนโสตศึกษาวัดจำปา โรงเรียนพญาไท โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านริมฝีปาก ซึ่งผู้วิจัยสร้างเองและแบบทดสอบ ITPA ซึ่งเป็นแบบทดสอบมาตรฐานวัดการรับรู้ทางสายตาด้วยความไวและการจำลำดับในการมองเห็น

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านริมฝีปากกับการรับรู้ทางสายตาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ทางสายตาด้วยความไวและการจำลำดับในการมองเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีความสามารถในการอ่านริมฝีปากสูงกับต่ำ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ทางสายตาด้วยความไวสูงมีความสามารถในการอ่านริมฝีปากสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ทางสายตาด้วยความไวต่ำ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับผลการรับรู้ทางสายตาด้านการจำลำดับในการมองเห็นสูงมีความสามารถในการอ่านริมฝีปากสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ทางสายตาด้านการจำลำดับในการมองเห็นต่ำที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูด และโน้มน้าวใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในชั้นเรียนเฉพาะกับชั้นเรียนร่วม

กาญจนา คงทอง

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ (1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามตัวแปร ได้แก่ การจัดชั้นเรียน ระดับการได้ยิน เพศ (2) เปรียบเทียบโน้มน้าวใจของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามตัวแปร ได้แก่ การจัดชั้นเรียน เพศ (3) หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดกับโน้มน้าวใจกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 2 ปีการศึกษา 2527 จากโรงเรียนโสตศึกษาชลบุรี จังหวัดชลบุรี และ โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีเลือกอย่างจงใจเฉพาะนักเรียนที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 70 เดซิเบลขึ้นไป เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด แบบทดสอบวัดโน้มน้าวใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t -test และ Pearson Product Moment Correlation

ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นเรียนเฉพาะ และที่เรียนในชั้นเรียนร่วม มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล ที่เรียนในชั้นเรียนเฉพาะ และที่เรียนในชั้นเรียนร่วม มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล ที่เรียนในชั้นเรียนเฉพาะ และที่เรียนในชั้นเรียนร่วม มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล และนักเรียนที่มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชาย และเพศหญิง มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นเรียนเฉพาะ และที่เรียนในชั้นเรียนร่วม มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชาย และเพศหญิง มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความสามารถในการพูดกับมโนภาพแห่งตนสัมพันธ์กันน้อยมาก

การศึกษาแบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

พวงรัตน์ เรืองปรีชา

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในขอบเขตของการคิดแบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างกับการคิดแบบขึ้นกับสภาพรอบข้าง และเพื่อเปรียบเทียบแบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกเพศ ระดับการสูญเสียการได้ยิน และจำนวนปีที่ได้รับการศึกษาที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นนักเรียนระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากโรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ ภาคการศึกษาพิเศษ ปีการศึกษา 2527 จำนวน 37 คน อายุระหว่าง 4 - 7 ปี ระดับการสูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 41 - 90 เดซิเบล และจำนวนปีที่ได้รับการศึกษา 1 - 4 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบทดสอบแบบการคิด The Preschool Embedded Figures Test (PEFT) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ X^2 - test

ผลของการศึกษา พบว่า

1. เด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการคิดแบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างกับการคิดแบบขึ้นกับสภาพรอบข้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01
2. แบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่ขึ้นอยู่กับความแตกต่างด้านเพศ
3. แบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่ขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยิน
4. แบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการศึกษา

การวิจัยเรื่องใช้อุปกรณ์การสอนชุด “วิณา – 1” ประกอบการสอนเปล่งเสียงสระเดี่ยว
กับนักเรียนหูหนวกในระดับชั้นเด็กเล็ก

วิณาวรรณ ปิ่นวัฒนากุล

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระเดี่ยวของนักเรียนหูหนวก โดยใช้อุปกรณ์การสอนชุด “วิณา – 1” ประกอบการสอนกับการสอนพูดแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหูหนวกชั้นเด็กเล็กที่มีระดับการได้ยิน 80 – 110 เดซิเบล ปีการศึกษา 2527 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 20 คน จับฉลากเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 10 คน เวลาที่ใช้ในการทดลอง จำนวน 20 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบการเปล่งเสียงสระเดี่ยว ซึ่งแบบทดสอบชุดนี้หาค่าความเชื่อมั่นได้ 0.7035 ผลการวิจัยนี้มีดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์การสอนชุด “วิณา – 1” ประกอบการสอนมีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระเดี่ยวภายหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 9.4074$)

นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนพูดแบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระเดี่ยวภายหลังเรียนแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.4816$)

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์การสอนชุด “วิณา – 1” ประกอบการสอนมีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระเดี่ยวมากกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนพูดแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = -5.2077$)

การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ระหว่างเด็กหูหนวกกับเด็กปกติ
ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4

สายเพชรชรินทร์ มีจีน

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กหูหนวกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 และเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กหูหนวกกับเด็กปกติ ในระดับชั้นเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนหูหนวกจำนวน 85 คน จากโรงเรียนเศรษฐเสถียรกับโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ และนักเรียนปกติจำนวน 111 คน จากโรงเรียนวัดโบสถ์กับโรงเรียนอนุบาลทุ่งมหาเมฆ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบจงใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ โดยอาศัยรูปภาพแบบ ก. ซึ่ง อาร์ริ รังสินันท์ แปลมาจากแบบทดสอบชื่อ (Torrance Test Creative Thinking Figural Form A) ของทอร์แรนซ์

ผลการศึกษาพบว่า เด็กหูหนวกกับเด็กปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 มีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเฉพาะด้านเพศ และระดับชั้นเรียนพบว่า เด็กหูหนวกและเด็กปกติชายหญิง มีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน แต่สำหรับด้านระดับชั้นเรียนพบว่าในกลุ่มเด็กหูหนวกและกลุ่มเด็กปกติ ระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่านักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความคิดสร้างสรรค์แต่ละด้าน ซึ่งประกอบด้วยความคิดริเริ่ม ความคิดคล่องตัว และความคิดละเอียดลออ พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มเด็กทั้ง 2 ประเภท

การทดสอบระดับสติปัญญาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สุดคนึง ผุดเพชรแก้ว

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อคัดแปลงแบบทดสอบ The Chicago Non – Verbal examination เพื่อทดลองใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุ 7 – 9 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีอายุระหว่าง 7 – 9 ปี จำนวน 54 คน จากโรงเรียนโสตศึกษา 3 โรงเรียน และโรงเรียนร่วม 1 โรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดสติปัญญา 5 ฉบับ ได้แก่ สัญลักษณ์ขั้นต้น แบบภาพเหมือน แบบไม้เข้าพวก ภาพที่ผิดปกติและส่วนของภาพ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้เสียงวรรณยุกต์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยการใช้ทำเนาะคำพูดกับการอ่านริมฝีปาก

สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้เสียงวรรณยุกต์ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการใช้ทำเนาะคำพูดกับการอ่านริมฝีปาก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2527 จากโรงเรียนเศรษฐเสถียร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่ายแล้วสุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการจับฉลากได้เป็นกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการใช้ทำเนาะคำพูด และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการอ่านริมฝีปาก จำนวนกลุ่มละ 9 คน ทำการทดลองสอนด้วยเนื้อหาเดียวกัน ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้นกลุ่มละ 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้เสียงวรรณยุกต์ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น (ค่าความเชื่อมั่น 0.7832)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t -test ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการใช้ทำเนาะคำพูด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการอ่านริมฝีปากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการใช้สไลด์ต่อความสนใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนทุนนก

สมศักดิ์ วิจิตร

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาความสนใจในการเลือกอาชีพและผลการใช้สไลด์ที่มีความสนใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนทุนนก กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนทุนนกชายหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพมหานคร กับโรงเรียนโสตศึกษาขอนแก่น ปรากฏว่า โดยทั่วไปนักเรียนชายสนใจอาชีพช่างไฟฟ้าสูงกว่าอาชีพอื่น ส่วนนักเรียนหญิงสนใจอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้าชายหญิงสูงเช่นกัน ผลของการใช้สไลด์ที่มีต่อความสนใจในการเลือกอาชีพ พบว่า นักเรียนมีความสนใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความสนใจในการเลือกอาชีพ แต่ละอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพศชายและเพศหญิงมีความสนใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสนใจในการเลือกอาชีพของกลุ่มนักเรียนชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มนักเรียนหญิงไม่พบความแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบผลการฝึกฟังด้วยวิธีธรรมชาติกับวิธีใช้โทรทัศน์จำลอง
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สุรณี นันทมงคล

ปีการศึกษา 2528

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการฝึกฟัง และความคงทนในการเรียนรู้ โดยฝึกฟังใช้วิธีธรรมชาติกับวิธีใช้โทรทัศน์จำลอง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาประกอบด้วยเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่ 40 – 90 เดซิเบล ในหูข้างเดียว และการศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ กรุงเทพมหานคร รุ่น พ.ศ.2527 จำนวน 16 คน โดยจัดกลุ่มเป็นกลุ่มทดลองการฝึกฟัง โดยใช้วิธีธรรมชาติและกลุ่มการฝึกฟังที่ใช้โทรทัศน์จำลอง โดยวิธีสุ่ม ใช้เวลาทดลองการฝึกฟังกลุ่มละ 10 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้ว ทำการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของการฝึกฟังและทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบซ้ำ เว้นระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐานใช้ Mann-Whitney U-test

ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกฟังด้วยวิธีธรรมชาติกับวิธีใช้โทรทัศน์จำลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความคงทนในการเรียนรู้โดยใช้วิธีธรรมชาติกับวิธีใช้โทรทัศน์จำลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับ
การสอนตามปกติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ

ปีการศึกษา 2529

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งสอนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนร่วมกับเด็กปกติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ผลการทดลองปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อได้วิเคราะห์คะแนนโดยแยกเป็นเรื่องย่อยแล้วพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องดังต่อไปนี้ คือ คำสันธาน คำวิเศษณ์ คำกริยา คำสรรพนาม และคำนาม

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อได้วิเคราะห์คะแนนแยกเป็นเนื้อเรื่องย่อยแล้วพบว่า ความคงทนในการจำของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องดังต่อไปนี้ คือ คำสันธาน คำวิเศษณ์ คำนาม และคำกริยา

ปัญหาสุขภาพจิตของเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ประภาศรี ฉายาสุตบุตร

ปีการศึกษา 2529

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาสุขภาพจิตของเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเปรียบเทียบปัญหาสุขภาพจิตของเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามสภาพการเรียน เพศ อาชีพของผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างคือเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ปีการศึกษา 2528 เพศชายและเพศหญิง ของโรงเรียนโสตศึกษาชลบุรี จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน และโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 36 คน รวมทั้งสิ้น 66 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวและแบบทดสอบวัดสุขภาพจิต SCL - 90 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบค่า t แบบมีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทิศทางเดียว

ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาสุขภาพจิตในแต่ละด้านเล็กน้อย ปัญหาสุขภาพจิตที่พบมากที่สุดคือ ด้านการย่ำคิดย่ำทำ รองลงมาคือ ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น ส่วนปัญหาสุขภาพจิตที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านความรู้สึกผิดปกติของร่างกาย และด้านกลัวโดยไม่มีเหตุผล
2. เด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในสภาพการเรียนต่างกัน ที่เพศต่างกัน ที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน และที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน มีปัญหาสุขภาพจิตในแต่ละด้านและโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์
กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ทิวพร ทิริกิม

ปีการศึกษา 2529

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์และเปรียบเทียบความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ โดยจำแนกตามอายุ ระดับการได้ยิน และระบบการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ปีการศึกษา 2528 จากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ และ โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์

การศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุน้อยกว่าและมีอายุน้อยกว่า มีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่มีอายุน้อยกว่ามีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่านักเรียนอายุน้อยกว่า
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยินน้อยและที่สูญเสียการได้ยินมากมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนหูตึงมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่านักเรียนหูหนวก
4. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนระบบพูด และได้รับการสอนระบบรวม มีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยระบบสอนพูดมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยระบบรวม

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้
แบบฝึกหัดการรับรู้ความแตกต่างทางสายตา 3 แบบ

จำเป็น จิตจำ

ปีการศึกษา 2529

บทคัดย่อ

จุดประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกการรับรู้ความแตกต่างทางสายตา 3 แบบ คือ การฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพ การฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ตัวอักษร และการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและตัวอักษร

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคครั้งนี้เป็นนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดสงขลา จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 27 คน ใช้วิธีการสุ่มเพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ๆ ละ 9 คน แล้วใช้วิธีการสุ่มเพื่อกำหนดวิธีการฝึกการรับรู้ความแตกต่างทางสายตาทั้ง 3 แบบ ให้กับกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพ กลุ่มที่ฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ตัวอักษร และกลุ่มที่ฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและตัวอักษร ตามลำดับ

ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการฝึกการรับรู้ความแตกต่างทางสายตาภายในกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าความเข้าใจในการอ่านด้านคำศัพท์ระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านความเข้าใจเนื้อเรื่งนั้น ปรากฏผลดังนี้คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพ กับกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ตัวอักษร มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ตัวอักษร กับกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและตัวอักษร กับกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและตัวอักษร มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพกับกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและตัวอักษร มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

**ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4**

ศิริวิมล แสงเมือง

ปีการศึกษา 2529

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์แบบพหุคูณระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟัง ซึ่งได้แก่ ความสามารถในการอ่านริมฝีปาก การรับรู้ทางสายตาแบบรวม การรับรู้ทางสายตาแบบแยกย่อย ระดับการได้ยินพื้นฐานทางสถิติปัญหาด้านภาษาไทยและคณิตศาสตร์กับความเข้าใจในการฟัง และค้นหาตัวพยากรณ์ที่ดีในการทำนายความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนโสตศึกษาชลบุรี และโรงเรียนโสตศึกษาวัดจำปา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 35 คน

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังทั้ง 6 ด้านกับความเข้าใจในการฟัง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า ความสามารถด้านคณิตศาสตร์กับความสามารถในการอ่านริมฝีปากส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังเชิงบวกเป็นอันดับที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

การทดลองใช้โมโครคอมพิวเตอร์สอนซ่อมเสริมคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ
กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วิรัช กล้าหาญ

ปีการศึกษา 2529

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการใช้โมโครคอมพิวเตอร์สอนซ่อมเสริมคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการเปรียบเทียบวิธีสอน 2 วิธี คือ วิธีสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์กับวิธีสอนเป็นรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน รวม 12 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ กลุ่มควบคุมจะได้รับการสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล ในการสอนเป็นรายบุคคลนั้นใช้ระบบรวมในการสื่อสารกับนักเรียน ๆ แต่ละกลุ่มได้รับการสอน 5 คาบ วันละคาบ ๆ ละ 30 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ The MacNemar Test for the Significance of Changes, The Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks test และ X^2 - test การทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Nonrandomized Control Group Pretest - Posttest Design

ผลของการศึกษาพบว่า

1. จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หลังการทดลองของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทั้งฉบับสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ที่เรียนจากการใช้ท่าแนะคำพูดประกอบกับการสอนแบบปกติ
กับที่เรียนจากการใช้การอ่านริมฝีปากประกอบกับการสอนแบบปกติ

ภูวดี แก้วฝ่าย

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากการใช้ท่าแนะคำพูดประกอบกับการสอนแบบปกติ กับที่เรียนจากการใช้การอ่านริมฝีปากประกอบกับการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนพญาไท ซึ่งมีระดับการได้ยินตั้งแต่ 80 – 100 เดซิเบล จำนวน 16 คน ได้มาโดยการสุ่มจากนักเรียนโรงเรียนนี้ซึ่งมีคุณสมบัติดังกล่าว จำนวน 24 คน แล้วจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองสอนโดยการใช้ท่าแนะคำพูดประกอบกับการสอนแบบปกติ กลุ่มควบคุมสอนโดยการใช้การอ่านริมฝีปากประกอบกับการสอนแบบปกติ ทำการสอนด้วยเนื้อหาเดียวกันครั้งละ 30 นาที รวม 46 ครั้ง ทั้งสองกลุ่มดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย (ความเชื่อมั่น .858) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t – test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทางสายตากับความจำระยะสั้น
เกี่ยวกับคำที่มีความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร

สุจิตรา คิกวัฒนานนท์

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อความสามารถในการรับรู้ทางสายตากับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมาย และความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทางสายตากับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 55 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 73 คน พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาอยู่ในระดับปานกลาง มีความสามารถมากที่สุดในการรับรู้ทางสายตาอยู่ในระดับปานกลาง มีความสามารถมากที่สุดในการรับรู้ส่วนที่ขาดให้สมบูรณ์และมีความสามารถน้อยที่สุดในการรับรู้ตำแหน่งที่ตั้งภายในบริเวณเนื้อที่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถในการจำคำได้จำนวน 5 คำ ความสามารถในการรับรู้ทางสายตาด้วยความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมายมีความสัมพันธ์กันทางบวก

การสร้างชุดการสอนเทปโทรทัศน์สำหรับผู้ปกครองในการฝึกฟัง
ให้แก่เด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน

วรวรรณ จันทรธู

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดการสอนเทปโทรทัศน์สำหรับผู้ปกครองในการฝึกฟังให้แก่เด็กที่ความบกพร่องทางการได้ยินพร้อมกับศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการสอนเทปโทรทัศน์ แบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่ความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นเด็กเล็ก 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 จำนวนชั้นละ 6 คน รวม 12 คน และผู้ปกครองของนักเรียนดังกล่าวที่มีความสนใจ และยินดีให้ความร่วมมือในการทดลอง จำนวน 12 คน

ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเทปโทรทัศน์สำหรับผู้ปกครองใช้ฝึกฟังให้แก่เด็กมีค่าประสิทธิภาพอยู่ระหว่าง 86.67 ถึง 96.67 และ 83.33 ถึง 94.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนั้นชุดการสอนเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นจึงมีประสิทธิภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ได้

ผลการสอนเปล่งเสียงโดยใช้อุปกรณ์ “ชล – 1” ประกอบการสอน
กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นเด็กเล็ก

เยาวชล ขุนแก้ว

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีผู้คุมขหมายเพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเปล่งเสียงของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้อุปกรณ์ “ชล – 1” ประกอบการสอน และใช้ Vocal 2 ประกอบการสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นเด็กเล็ก โรงเรียนโสตศึกษาชลบุรี ปีการศึกษา 2530 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 55 -90 เดซิเบล จำนวน 12 คน จับฉลากเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มเปรียบเทียบ กลุ่มละ 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบวัดความสามารถในการเปล่งเสียง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการทดลองปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงโดยใช้อุปกรณ์ “ชล – 1” ประกอบการสอน มีพัฒนาการของความสามารถในการเปล่งเสียงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงโดยใช้ Vocal 2 ประกอบการสอน มีพัฒนาการของความสามารถในการเปล่งเสียงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงโดยใช้อุปกรณ์ “ชล – 1” ประกอบการสอน กับใช้ Vocal 2 ประกอบการสอน มีพัฒนาการของความสามารถในการเปล่งเสียงไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบการสอนเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ไหเป็นอุปกรณ์กับวิธีปกติ

สุพิน นಾಯง

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้ไหเป็นอุปกรณ์ประกอบการสอน กับการสอนโดยวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 55 – 90 เดซิเบล ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 2 ห้อง รวม 12 คน สุ่มเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน ใช้เวลาในการทดลองจำนวน 30 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์ ผลการวิจัยมีดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ไหเป็นอุปกรณ์ประกอบการสอน มีความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีปกติ มีความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ไหเป็นอุปกรณ์ประกอบการสอนกับโดยใช้วิธีปกติ มีความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ไหใช้เป็นอุปกรณ์การสอนเสียงวรรณยุกต์จัดว่าแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ดีกว่าการสอนโดยวิธีปกติ

การทดลองปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นอนุบาล โดยใช้การเสริมแรงทางสังคม

บุญทัน ไกรเพชร

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้การเสริมแรงทางสังคมจากครูที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ได้ตั้งสมมติฐานว่านักเรียนที่ได้รับการเพิกเฉยต่อพฤติกรรมก้าวร้าวจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง และเมื่อได้รับการเสริมแรงทางสังคมต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมจะแสดงพฤติกรรมเหมาะสมเพิ่มขึ้น กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 3 คน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล โรงเรียนโสตศึกษา วัดจำปา คลังชั้น กรุงเทพมหานคร ซึ่งคัดเลือกจากรายงานเบื้องต้นของครูประจำชั้น การตอบแบบสอบถามของครูประจำวิชา ประจำชั้น และจากการเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ไม่ก้าวร้าวของผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย กระบวนการแบ่งออกเป็น 4 ระยะ คือระยะที่ 1 ผู้ปรับพฤติกรรมควบคุมชั้นตามปกติที่เคยทำอยู่ ยังไม่ให้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่เหมาะสม ในระยะนี้ผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนทุก 10 วินาที ตลอดระยะเวลา 30 นาที ระยะที่ 2 ผู้ปรับพฤติกรรมใช้หลักการปรับพฤติกรรม คือ ให้การเสริมแรงทางสังคมกับพฤติกรรมที่เหมาะสม และให้การเพิกเฉยกับพฤติกรรมก้าวร้าว ระยะที่ 3 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม คือไม่ใช้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่เหมาะสม ผู้วิจัยปฏิบัติต่อเด็กเหมือนที่เคยปฏิบัติมาก่อนเริ่มการทดลอง ระยะที่ 4 ผู้วิจัยกลับมาใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมอีกครั้ง

การเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟแสดงความถี่และค่าร้อยละของพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมเหมาะสมของผู้รับการทดลองแต่ละระยะ

ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่าสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคมกับพฤติกรรมที่เหมาะสม จะแสดงพฤติกรรมเหมาะสมเพิ่มขึ้น และเมื่อได้รับการเพิกเฉยต่อพฤติกรรมก้าวร้าวจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

การปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 – 20 ปี
ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ในกรุงเทพมหานคร

อนุสรณ์ สมตระกูล

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ จำแนกตามระดับการได้ยิน 2 ระดับ คือ สูญเสียการได้ยิน 70 – 90 เดซิเบล และมากกว่า 90 เดซิเบล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2 ระดับ คือ สูง และต่ำ ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา 3 ระดับ คือ สูง กลาง ต่ำ เพศหญิงและชาย พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่มีการปรับตัวอยู่ในระดับปานกลาง รวมทุกด้านนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูง ส่วนใหญ่มีการปรับตัวกับเพื่อนและบรรยากาศทางการเรียนสอนอยู่ในระดับดี นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยิน 70 – 90 เดซิเบล และมากกว่า 90 เดซิเบล มีการปรับตัวทุกด้านและรวมทุกด้านไม่ต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีการปรับตัวทุกด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูง ปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนได้ดีกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำ นักเรียนที่มีฐานะของบิดามารดาสูง กลาง ต่ำมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน นักเรียนเพศหญิงปรับตัวกับเพื่อนได้ดีกว่า

๒. ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนโสตศึกษาในประเทศไทย

อุทเรนทร์ สุขนวน

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนโสตศึกษาในประเทศไทย ตามทฤษฎี Jung - Kagan ของเฮิร์สเชอร์ค โดยจำแนกตามเพศ อายุ คุณวุฒิ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูที่สอนในโรงเรียนโสตศึกษาในประเทศไทย จำนวน 107 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติพื้นฐาน t -test และ F -test

ผลการวิจัยพบว่า ครูโรงเรียนโสตศึกษาในประเทศไทย มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านจิตใจและค่าจุนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน พบว่า ครูชายและครูหญิง มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านจิตใจและค่าจุนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่มีอายุอยู่ในช่วงต่ำกว่า 30 ปี 31 - 40 ปี 41 - 50 ปี และ 51 - 60 ปี มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านจิตใจและด้านค่าจุนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่มีคุณวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านจิตใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านค่าจุนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูที่มีคุณวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านค่าจุนมากกว่าครูที่มีคุณวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ครูที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน 1 - 10 ปี 11 - 20 ปี และมากกว่า 20 ปี มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านจิตใจและด้านค่าจุนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลของการฝึกฝนคลายความเครียดที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สุรินทร์ ชอดคำแปง

ปีการศึกษา 2531

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการฝึกฝนคลายความเครียดที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2530 ได้มาโดยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวน 5 คน และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกฝนคลายความเครียด จำนวน 4 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามี 2 ชุด คือ บทฝึกการผ่อนคลายความเครียดของกล้ามเนื้อ ซึ่งดัดแปลงมาจากวิธีการฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อของ โทมัส เอช บุคชินสกี และแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ซึ่งเป็นแบบทดสอบมาตรฐานของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ชุดการอ่านเข้าใจ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ฉบับ 1 พ.ศ. 2529 กลุ่มทดลองได้รับการฝึกฝนคลายความเครียดเป็นระยะเวลา 16 วัน เฉพาะช่วงเวลาเย็นหลังเลิกเรียน ซึ่งก่อนและหลังการฝึกฝนคลายความเครียดได้ตรวจคลื่นไฟฟ้าของกล้ามเนื้อนักเรียนเพื่อเปรียบเทียบกัน

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกฝนคลายความเครียดมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกฝนคลายความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย
ของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

บุษยา บัวชื่น

ปีการศึกษา 2532

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้านการรู้และเข้าใจ ด้านการจำ ด้านการคิดเอกนัย ด้านการคิดอเนกนัย และด้านการประเมินค่า กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหูหนวก

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร วิทยาลัยโสตศึกษาตาก โรงเรียนโสตศึกษาขอนแก่น โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพสมอง จำนวน 5 ชุด และแบบทดสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทย ฉบับการอ่าน ก. ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 1 ชุด

ผลการศึกษา พบว่า

1. นักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถทางสมองเรียงลำดับดังนี้ คือ นักเรียนมีความสามารถด้านการคิดอเนกนัยเป็นอันดับหนึ่ง และรองลงมาได้แก่ ด้านความจำ ด้านประเมินค่า ด้านความรู้และเข้าใจ และด้านการคิดเอกนัย ตามลำดับ
2. นักเรียนหูหนวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง มีสมรรถภาพสมองด้านความรู้และเข้าใจ ด้านการจำ ด้านการคิดเอกนัย ด้านการคิดอเนกนัย สูงกว่านักเรียนหูหนวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองและการเรียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันทางบวก และแบบทดสอบสมรรถภาพสมองมีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ แบบทดสอบด้านความรู้และเข้าใจด้านการคิดเอกนัย และด้านการคิดอเนกนัย

ผลการทดลองสอนการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์สอนพูด “กนก – 1”
กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท

กนกวรรณ ชัยชาญ

ปีการศึกษา 2533

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้อุปกรณ์ “กนก – 1” ประกอบการสอน และใช้ Vocal 2 ประกอบการสอน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2532 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 55 – 90 เดซิเบล จำนวน 12 คน จับฉลากเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์ “กนก – 1” ประกอบการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์ “กนก – 1” ประกอบการสอน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์ Vocal 2 ประกอบการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ ไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบผลการทดลองสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กับบทเรียนโปรแกรม

สนทนา เกิดอรุณ

ปีการศึกษา 2533

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนโดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับบทเรียนโปรแกรม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี จำนวน 25 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2

กลุ่มทดลอง 1 เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กลุ่มทดลอง 2 เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรม

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น (ความเชื่อมั่น 0.96)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t -test ปรากฏว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรม มีความคงทนในการจำคำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบการทดลองสอนเสียงวรรณยุกต์แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยใช้ขนาดประยุกต์กับ Tone Bar

เสาวนีย์ เหมรัชดานนท์

ปีการศึกษา 2533

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ขนาดประยุกต์เป็นอุปกรณ์ประกอบการสอน กับการเปล่งเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ Tone Bar เป็นอุปกรณ์การสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 55 – 90 เดซิเบล ปีการศึกษา 2532 โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้อง รวม 12 คน สุ่มเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 30 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ขนาดประยุกต์เป็นอุปกรณ์ประกอบการสอน มีความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทย ตามีระดับเสียงวรรณยุกต์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ Tone Bar เป็นอุปกรณ์ประกอบการสอน มีความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ขนาดประยุกต์เป็นอุปกรณ์ประกอบการสอน กับนักเรียนที่เรียนโดยใช้ Tone Bar เป็นอุปกรณ์ประกอบการสอน มีความสามารถในการเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับเสียงวรรณยุกต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ขนาดประยุกต์เป็นอุปกรณ์การสอนเสียงวรรณยุกต์ สามัญ เอก โท ตรี และจัตวา แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่แตกต่างกันกับ Tone Bar ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ผลิตจากต่างประเทศ

การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาของนักเรียนหูหนวก :
ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด

อุษา กลแกม

ปีการศึกษา 2533

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของความสามารถในการจำแนกด้วยสายตา ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนหูหนวก ที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยใช้เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด และเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาของนักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้ เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองได้แก่ นักเรียนหูหนวกระดับอนุบาลปีที่ 1 ที่มีอายุ 5 – 6 ปี โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2532 จำนวน 20 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึก ทักษะโดยใช้เกมการศึกษา กลุ่มควบคุมได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการ ทดลองทั้งสองกลุ่ม เวลาที่ใช้ในการทดลอง 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาที่ทดลอง 5 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาและนำมาทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดย ทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) เมื่อทดลองเสร็จแล้ว จึงทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) เปรียบเทียบ ความสามารถก่อนและหลังการทดลอง ภายในกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบ Sign test และเปรียบเทียบ ความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาระหว่างกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบ Mann – Whitney U – test ผลการทดลองปรากฏดังนี้

1. นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษา และนักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึก ทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด มีความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษา และนักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึก ทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด มีความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

การอบรมเลี้ยงดูกับความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์
และความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

จรรยา สดุมิ

ปีการศึกษา 2533

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์และความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์และความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู เพศ สถานภาพ ระดับชั้น ระดับอายุ และลำดับการเกิด

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 60 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 175 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนประเภทโสตศึกษา กองการศึกษาพิเศษ จำนวน 6 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู แบบสอบถามความรับผิดชอบ และแบบทดสอบความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาความสัมพันธ์ของตัวแปร ใช้ Pearson Product Moment Correlation และเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารู้ในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์และความรับผิดชอบโดยใช้ t -test, F -test และ Studentized q -statistics แบบ Newman-Keuls.

ผลการศึกษาค้นพบว่า

1. ความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งปฏิเสธ และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป ส่วนความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ แต่มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับการอบรมเลี้ยงดู

แบบทดสอบปฏิบัติ ความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของนักเรียนที่ความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันและอยู่ในระดับชั้นต่างกันมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งมีเพศ สถานภาพ ระดับอายุ และลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งมีสถานภาพและระดับอายุแตกต่างกัน มีความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนประจำมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนไปกลับและนักเรียนในระดับอายุ 16 – 18 ปี มีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนในระดับอายุ 13 – 15 ปี ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการอบรมเลี้ยงดู เพศ ระดับชั้น และลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้
หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

อุณวรรณ มั่นใจ

ปีการศึกษา 2533

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการนำหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้ในโรงเรียนโสตศึกษา

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 91 คน ประกอบด้วยครูผู้สอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) จำนวน 33 คน ผู้บริหารการศึกษา จำนวน 16 คน ศิษยานิเทศก์ จำนวน 21 คน และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ จำนวน 21 คน การวิจัยครั้งนี้ได้เลือกบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม

ผลการศึกษาพบว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นว่าหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) มีความเหมาะสมพอสมควรทั้งในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล และการบริหารและการบริการหลักสูตร แต่ยังมีรายละเอียดบางด้านที่ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความคิดเห็นว่าจะต้องปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ พบว่า ในด้านเนื้อหา มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล การบริหารและการบริการหลักสูตร มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับปัญหาและข้อเสนอแนะซึ่งสรุปได้ว่า เนื้อหาภาษาไทยมีมากเกินไปควรกำหนดจุดประสงค์และเนื้อหาให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เวลาที่กำหนดให้ไม่เพียงพอควรเพิ่มหรือขยายเวลาเรียนวิชาภาษาไทย

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จิรวดี วิจิตรานนท์

ปีการศึกษา 2534

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ และโรงเรียนโครงการเรียนร่วมในเขตกรุงเทพมหานคร เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กปกติที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนโครงการเรียนร่วมและโรงเรียนปกติ จำนวนทั้งสิ้น 329 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถามที่ได้ทำการทดลองเพื่อปรับปรุงแก้ไขและหาคุณภาพของแบบสอบถาม ทั้งหมด 3 ชุด พบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหาร มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปานกลาง เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษากับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่แตกต่างกัน ครูและผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษาโรงเรียนโครงการเรียนร่วมและโรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน

การศึกษาปัญหาและความต้องการในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนโสตศึกษา

อมร อินทนนท์

ปีการศึกษา 2534

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้บริหารและครูในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนโสตศึกษา ซึ่งจำแนกเป็นด้านการใช้หลักสูตร ด้านการจัดแผนการเรียนการสอน ด้านการนิเทศการศึกษาและการฝึกอบรม ด้านการวัดผลและประเมินผลการศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อปัญหา และความต้องการทั้ง 4 ด้าน และจำแนกตามตำแหน่ง อายุ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และวุฒิ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารและครูโรงเรียนโสตศึกษา กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา จำแนกเป็นผู้บริหาร 46 คน และครู 155 คน รวมเป็น 201 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า พบว่าผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นว่าการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนโสตศึกษามีปัญหาในระดับปานกลาง ผู้บริหารและครูมีความต้องการพัฒนาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนโสตศึกษา ให้ก้าวหน้าในระดับ “มาก” ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการใช้หลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการนิเทศการศึกษาและการฝึกอบรม และด้านการวัดผลและประเมินผลการศึกษา ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็น การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนโสตศึกษาไม่แตกต่างกัน ผู้บริหารและครูที่มีอายุ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานและวุฒิแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนโสตศึกษาไม่แตกต่างกัน

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ในการเรียนร่วม
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นิตยา นิลอุทา

ปีการศึกษา 2534

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 และเพื่อหาคำแนะนำนักความสำคัญขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติของโรงเรียนอนุบาลสามเสน โรงเรียนราชวินิต โรงเรียนพญาไท ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 134 คน ผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 134 คน นักเรียนปกติในชั้นที่มีเด็กบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 58 คน ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 12 คน ครูผู้สอน จำนวน 47 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสำรวจทัศนคติ จำนวน 5 ชุด แบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง จำนวน 1 ชุด และแบบทดสอบวิชาภาษาไทย

ผลการศึกษาพบว่า

1. ระดับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วมและทัศนคติของผู้ปกครองต่อการเรียนร่วม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. องค์ประกอบด้านระดับสติปัญญา และองค์ประกอบความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์กันทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และสามารถใช้เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษานุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โดยใช้แบบทดสอบ 16 PF

สัมพันธ์ บังผล

ปีการศึกษา 2534

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษานุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูผู้สอน ในแต่ละองค์ประกอบ จำแนกตามเพศ อายุ ประเภทของโรงเรียน ประสบการณ์ในการสอน ระดับการศึกษา และสภาพภูมิศาสตร์ที่ตั้งของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สอนในโรงเรียนโสตศึกษา 9 โรงเรียน จำนวน 156 คน และที่สอนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 10 โรงเรียน จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบบุคลิกภาพ 16 PF Form A ของเรย์มอนด์ บี. แอทเทิล พบว่าครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีบุคลิกภาพเด่นชัดใน 8 องค์ประกอบ คือเป็นผู้มีความเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่นสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ มีความร่าเริงน้อย มีความระแวงค่อนข้างสูง มีความวิตกกังวลค่อนข้างสูง ครูเพศหญิงมีบุคลิกภาพสูงกว่าครูเพศชายในด้านจิตใจอ่อนโยน และมีบุคลิกภาพด้านมนุษยธรรม การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น สูงกว่า แต่ครูเพศชายมีบุคลิกภาพสูงกว่าครูเพศหญิงในด้านการกล้าแสดงออก และมีบุคลิกภาพด้านการจินตนาการ การพึ่งตนเอง ครูที่มีอายุปานกลางมีบุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม จิตใจอ่อนโยน ความเครียด สูงกว่าครูที่มีอายุน้อย และมีบุคลิกภาพด้านสติปัญญาสูงกว่าครูที่มีอายุน้อยและอายุมาก ส่วนครูที่มีอายุน้อย มีบุคลิกภาพด้านการพึ่งตนเอง ที่มีอายุปานกลาง และมีบุคลิกภาพด้านความร่าเริง น้อยกว่าที่มีอายุปานกลางและอายุมาก ครูผู้สอนที่สอนโรงเรียนโสตศึกษา มีบุคลิกภาพด้านความระแวง ความวิตกกังวล สูงกว่าครูที่สอนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยมีบุคลิกภาพด้านการพึ่งตนเองสูงกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนปานกลาง แต่มีบุคลิกภาพด้านความร่าเริงน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมากและประสบการณ์ในการสอนปานกลาง ครูที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีบุคลิกภาพด้านความร่าเริง และการกล้าเผชิญสูงกว่าครูที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ครูที่สอนในโรงเรียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีบุคลิกภาพด้านสติปัญญาสูงกว่าครูที่สอนในโรงเรียนภาคกลาง

ส่วนครูที่สอนในโรงเรียนภาคเหนือมีบุคลิกภาพด้านจิตใจอ่อนโยนน้อยกว่าครูที่สอนในโรงเรียนภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๓. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงของนักเรียน ระดับอนุบาล
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สอนโดยใช้อุปกรณ์ “บัวพันธจักร” กับสอนแบบปกติ

จิตรลดา สิงห์สี

ปีการศึกษา 2535

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียง การเปล่งเสียงสั้น - ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้อุปกรณ์การสอน “บัวพันธจักร” ประกอบการสอนและวิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นอนุบาล อายุระหว่าง 6 - 7 ปี จำนวน 20 คน โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2534 ที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ไม่มีปัญหาด้านอารมณ์ พฤติกรรม และปัญหาทางครอบครัว จำนวน 20 คน ที่เลือกโดยวิธีเจาะจง จากนักเรียน จำนวน 60 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

นำไปทดสอบก่อนการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม ด้วยเนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาที่ใช้ในการสอนเท่ากัน คือ กลุ่มละ 30 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยแยกสอนเป็นรายบุคคล คนละ 5 นาที สอนติดต่อกันทุกวันด้วยวิธีสอนที่เหมือนกัน แต่อุปกรณ์การสอนแตกต่างกันคือ กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้วิธีการของ ดร.คานีชล ลิง ร่วมกับอุปกรณ์การสอน “บัวพันธจักร” และกลุ่มควบคุม เรียนโดยใช้วิธีการของ ดร.คานีชล ลิง กับการสอนแบบปกติ

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงโดยใช้วิธีสอนแบบปกติประกอบการสอนมีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงโดยใช้อุปกรณ์การสอน “บัวพันธจักร” ประกอบการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการเปล่งเสียงโดยใช้อุปกรณ์การสอน “บัวพันธจักร” ประกอบการสอนกับนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีสอนแบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยวิธีใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับวิธีสอนปกติ

สุภาพร สุขศรี

ปีการศึกษา 2535

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้เสียงยาวของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนโดยวิธีใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับวิธีสอนปกติ

ความสำคัญของการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูในการนำไมโครคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
มาใช้สอนเปล่งเสียงสระและเป็นแนวทางในการนำมาพัฒนาปรับปรุงให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยิน ให้มีทักษะการใช้วิธีช่วยในการพูดได้อย่างถูกต้องและพูดได้ชัดเจน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นอนุบาล ปีที่ 1
อายุระหว่าง 3 - 4 ปี ที่อยู่ในโครงการศูนย์ทดลองเด็กหูหนวกปทุมวัน โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ
ในเขตพระบรมมหาราชวัง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 มีระดับการได้ยิน 90 เดซิเบล
ขึ้นไป จากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 12 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม วิธีจับฉลาก เป็นกลุ่มทดลองทั้งสอง
กลุ่ม กลุ่มทดลอง 1 เรียนโดยวิธีใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ช่วยสอน นักเรียนเปล่งเสียงตามเสียงที่ได้ยินจากจอ
คอมพิวเตอร์และเลียนแบบรูปปากตามที่ปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ในการเปล่งเสียงสระแท้เสียงยาว 5
เสียง คือ อา อี ออ โอ อุ ใช้เวลาเรียน 25 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที กลุ่มทดลอง 2 ใช้เนื้อหาการสอนเหมือน-
กันแต่วิธีสอนต่างกัน โดยนักเรียนเปล่งเสียงตามที่ได้ยินจากครูและเลียนแบบรูปปากของครูที่มองเห็นใน
กระจกฝักฟูด ใช้ระยะเวลาเท่ากัน ผู้วิจัยทำหน้าที่สอนเองทั้งสองกลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้
เสียงยาว ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง (ความเชื่อมั่น 0.42)

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ Mann - Whitney U Test

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนโดยวิธีใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ช่วย
สอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนโดยวิธีสอนปกติ มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระ
แท้เสียงยาวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีใช้ไมโครคอมพิวเตอร์
ช่วยสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้เสียงยาวสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร

พเยาว์ ศรีบัว

ปีการศึกษา 2535

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยวิธีสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 อายุ 8-12 ปี มีระดับการได้ยินระหว่าง 55-90 เดซิเบล จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และจับคู่คะแนน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 12 คน กลุ่มทดลองเรียนวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูก กลุ่มควบคุมเรียนวิธีสะกดคำแบบตามตัวอักษร ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้งสองกลุ่ม เวลาที่ใช้ในการทดลองกลุ่มละ 20 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมเวลาทำการทดลอง 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้หาคุณภาพแล้ว การวิเคราะห์ ข้อมูลทางสถิติใช้ t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนเขียนสะกดคำโดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูก และวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำไม่แตกต่างกัน

ผลของการฝึกสมรรถภาพทางกายที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สุพรทิศ กมขำ

ปีการศึกษา 2535

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนและหลังการฝึกสมรรถภาพทางกาย และเพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกสมรรถภาพทางกายโดยบริหารร่างกายโดยใช้ท่าบริหารร่างกายของกรมพลศึกษา และการฝึกสมรรถภาพทางกายโดยการเล่นอย่างอิสระ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเศรษฐเสถียร สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2534 จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกสมรรถภาพทางกายโดยใช้ท่าการบริหารร่างกาย กลุ่มควบคุมได้รับการฝึกสมรรถภาพทางกายโดยการเล่นอย่างอิสระ เวลาที่ใช้ในการทดลอง ครั้งละ 20 นาที รวมเวลาที่ทดลอง 9 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองและนำมาทดสอบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) เมื่อทดลองเสร็จแล้วจึงทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่ม โดยใช้ t -test แบบกลุ่มตัวอย่างที่อิสระต่อกัน ผลการทดลองปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกสมรรถภาพทางกายโดยใช้ท่าบริหารร่างกาย และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกสมรรถภาพทางกายโดยการเล่นอย่างอิสระ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกสมรรถภาพโดยใช้ท่าการบริหารร่างกาย และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกสมรรถภาพทางกาย โดยการเล่นอย่างอิสระมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงพยัญชนะที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระหว่างการสอนโดยใช้หุ่นจำลอง
การเคลื่อนไหวของลิ้นกับ Vocal 2 เป็นอุปกรณ์

ละอียด อัททะวะมัต

ปีการศึกษา 2535

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเปล่งเสียงพยัญชนะที่เกิดจาก ลิ้นส่วน
หลังกับเพดานอ่อนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้น
ประกอบการสอน และใช้ Vocal 2 ประกอบการสอน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโสตศึกษา
จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2534 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 55- 90 dB จำนวน 16 คน จับฉลากเข้ากลุ่ม
ทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ทำการทดสอบความรู้พื้นฐานการเปล่งเสียง [k, kh, n] ก่อนสอน
และผลสัมฤทธิ์การเปล่งเสียง [k, kh, n] หลังสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเปล่งเสียง [k, kh, n]
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียง [k, kh, n] โดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้น
ประกอบการสอน กับนักเรียนที่ได้รับการเปล่งเสียง [k, kh, n] โดยใช้ Vocal 2 ประกอบการสอนมี ผล
สัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียง [k, kh, n] ไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียง [k, kh, n] โดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้น
ประกอบการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียง [k, kh, n] เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียง [k, kh, n] โดยใช้ Vocal 2 ประกอบการสอน มีผลสัมฤทธิ์
ในการเปล่งเสียง [k, kh, n] เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุขภาพจิตของครูซึ่งสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

นลินรัตน์ อภิชาติ

ปีการศึกษา 2535

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาสภาวะสุขภาพจิตของครูซึ่งสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และเปรียบเทียบสุขภาพจิตของครูซึ่งสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามตัวแปรด้านเพศ อายุ สถานภาพ สมรส รายได้เฉลี่ย ประสิทธิภาพในการสอน วุฒิการศึกษา วุฒิทางการศึกษาพิเศษ กลุ่มตัวอย่างเป็นครูซึ่งสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในเขตกรุงเทพมหานคร นนทบุรี สมุทรปราการ จำนวน 158 คน ได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแข่งขัน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม SCL-90 พบว่า ครูซึ่งสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ครูซึ่งสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา ครูซึ่งสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาครูซึ่งสอนเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมครูซึ่งสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายมีสุขภาพจิตอยู่ในระดับปกติ

ครูชายซึ่งสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีสุขภาพจิตด้านความหวาดระแวง ด้านโรคจิตและด้านอาการร่วมอื่น ๆ สูงกว่าครูหญิงที่มีอายุแตกต่างกัน มีสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น ด้านความหวาดระแวง และด้านโรคจิต แตกต่างกัน

ครูที่มีอายุระหว่าง 20-24 ปี มีสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่นสูงกว่าครูที่มีอายุระหว่าง 35-49 ปี ครูที่มีอายุระหว่าง 50-60 ปี มีสุขภาพจิตด้านความวิตกกังวลสูงกว่าครูที่มีอายุระหว่าง 20-34 ปี ครูที่มีอายุระหว่าง 35-49 ปี มีสุขภาพจิตด้านโรคจิตสูงกว่าครูที่มีอายุระหว่าง 50-60 ปี ครูที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีสุขภาพจิต ด้านความวิตกกังวล แตกต่างกัน โดยครูที่เป็นหม้ายมีสุขภาพจิตด้านความวิตกกังวลสูงกว่าครูที่แต่งงาน ครูที่มีรายได้เฉลี่ยแตกต่างกันมีสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่นและด้านโรคจิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ครูที่มีรายได้เฉลี่ยระหว่าง 4,510-5,260 บาท มีสุขภาพจิตสูงกว่าครูที่มีรายได้เฉลี่ยระหว่าง 3,000-4,260 บาท และตั้งแต่ 7,940 บาทขึ้นไป ครูที่มีรายได้เฉลี่ยระหว่าง 5,000-7,570 บาท มีสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่นสูงกว่าครูที่มีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 7,940 บาทขึ้นไป ครูที่มีประสบการณ์การสอนแตกต่างกัน มีสุขภาพจิตด้านการฆ่าคิดฆ่าทำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับบุคคลอื่น ด้านความซึมเศร้า ด้านความวิตกกังวล ด้านความโกรธ ก้าวร้าว ทำลาย ด้านความหวาดระแวง และ

ด้านโรคจิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนระหว่าง 11 – 15 ปี มีสุขภาพจิตด้านการอัคคีภัยต่ำ ฯลฯ

การเปรียบเทียบการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุ
ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ด้วยการเล่นแบบเอกนัยและแบบอนนัย

นวลทิพย์ ศรีธรากุล

ปีการศึกษา 2537

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุ ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้เล่นแบบเอกนัยและแบบอนนัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีระดับการสูญเสียการได้ยิน 70 เดซิเบลขึ้นไป อายุ 5 – 6 ปี จำนวน 12 คนที่กำลังเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 ของโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ใช้วิธี สุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลากเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 6 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 6 คน โดยกลุ่มทดลองได้เล่นแบบเอกนัย และกลุ่มควบคุมได้เล่นแบบอนนัย โดยผู้วิจัยอธิบายสาธิต แนะนำวิธีการเล่นทั้งสองกลุ่มตามคู่มือการจัดกิจกรรมการเล่นแบบเอกนัยและแบบอนนัย ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 40 ครั้ง

การทดลองใช้แบบแผนการวิจัย แบบ Nonrandomized control group pretest posttest design เครื่องมือที่ใช้คือ เครื่องมือวัดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุ ของศรีสุดา พิสิทธิ์ศักดิ์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.809 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการทดสอบของ วิลคอกสัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้เล่นแบบเอกนัยและเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้เล่นแบบอนนัย มีการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุหลังการทดลองลดลงต่ำกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้เล่นแบบเอกนัยและเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้เล่นแบบอนนัย มีการชี้ตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

การใช้แบบฝึกทักษะการคิดเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวก)

ดารณี ศักดิ์ศิริผล

ปีการศึกษา 2537

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการคิดที่จะช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และเพื่อศึกษาพัฒนาการของคว้ามคิดสร้างสรรค์ที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกทักษะการคิด

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 5 โรงเรียนเศรษฐเสถียร กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 อายุระหว่าง 8 – 14 ปี ที่มีระดับการสูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

โครงสร้างของแบบฝึกทักษะการคิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยทักษะการคิดพื้นฐาน 3 ด้าน ซึ่งผู้วิจัยใช้แนวคิดที่สอดคล้องกันของ สแตนนิช (Stanish. 1988) และอัลเบรชท์ (Albrecht. 1980) เป็นหลัก ได้แก่

1. การฝึกทักษะด้านการรับรู้
2. การฝึกทักษะด้านการโยงความสัมพันธ์
3. การฝึกทักษะด้านการจินตนาการ

ผลการทดลองใช้แบบฝึกทักษะการคิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวก) ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการคิดมีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษาในทัศนะของผู้ได้บังคับบัญชาตามทฤษฎีผู้นำสองมิติ

ลำเพ็ง ศรีมีชัย

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อมุ่งสำรวจพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหาร โรงเรียนโสตศึกษาในทัศนะของผู้ได้บังคับบัญชา ตามทฤษฎีผู้นำสองมิติ โดยประกอบด้วยครู – อาจารย์ โรงเรียนโสตศึกษาจำนวน 14 โรงเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างรวม 199 คน จาก 216 คน คิดเป็นร้อยละ 93

เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามพฤติกรรมของผู้นำ ซึ่งมีข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นเป็น 0.9231 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ F – test และค่า t – test พบว่าผู้ได้บังคับบัญชาโดยรวมมีความเห็นว่า พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหาร โรงเรียน โสตศึกษา ทั้งมิติมุ่งงานและมิติมุ่งสัมพันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง ผู้ได้บังคับบัญชาที่มีเพศ อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการสอนต่างกัน โดยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษา มีพฤติกรรมผู้นำทั้งมิติมุ่งงานและมิติมุ่งสัมพันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่แตกต่างกัน

การทดลองใช้ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้าคอมพิวเตอร์ในการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทย
แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

บุญศิริ ทศลิ

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทดลองผลของการใช้ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้าคอมพิวเตอร์ ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ความสำคัญของการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูที่ได้นำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาสอนโดยใช้ ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้าคอมพิวเตอร์ประกอบการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยและช่วยส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ ความจำ และทัศนคติที่ดีต่อการอ่านหนังสือของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดโพคอย จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 27 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 8 คน เรียนโดยใช้ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้าคอมพิวเตอร์ ให้นักเรียนอ่าน คำศัพท์ภาษาไทย ออกเสียงตามครู โดยการดูภาพ และคำศัพท์ภาษาไทย จำนวน 15 คำ ใช้เวลาเรียน 15 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการสอนที่สอนโดยใช้ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้าคอมพิวเตอร์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านคำศัพท์ภาษาไทย

ใช้การหาค่าร้อยละในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า การใช้ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้าคอมพิวเตอร์ในการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยให้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทำให้นักเรียนผ่านจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมร้อยละ 100

การทดลองใช้เกมผสมผสานในการสอนคำศัพท์กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จำปี แดงด้วง

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้เกมผสมผสานประกอบการสอน

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 80 เดซิเบลขึ้นไป อายุระหว่าง 5 – 6 ปี จำนวน 6 คน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเรียนพิเศษ ปีการศึกษา 2537 มีระดับสติปัญญาในเกณฑ์ปกติ และไม่มีความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน เลือกโดยใช้วิธีเจาะจง ของสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพิการทางสมองและปัญญา ปากเกร็ด นนทบุรี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

1. เกมผสมผสานประกอบด้วยเกมฝึกการกระทำ และเกมจับคู่
2. บัตรภาพคำศัพท์ ประกอบด้วย ภาพคน ภาพสัตว์ ภาพสิ่งของ และภาพผลไม้
3. แผนการสอน
4. ภาพ Articulation Chart
5. แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์

ผลการทดลองใช้เกมผสมผสานประกอบการสอน พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมผสมผสาน มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ความพร้อมและความต้องการในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
กับเด็กปกติในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

สุกัญญา จำเพชร

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมและความต้องการในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยผู้บริหาร โรงเรียน จำนวน 146 คน ครูผู้สอนจำนวน 380 คน รวมทั้งหมด 526 คน จากโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า ซึ่งมีความเชื่อมั่น 0.76 และแบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ส่วน ๆ คือ ส่วนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับความพร้อมด้านอาคารสถานที่ ส่วนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับความพร้อมด้านบุคลากร ส่วนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับความพร้อมด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ ส่วนที่ 4 สอบถามผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับความคิดที่จะจัดให้มีการเรียนร่วม ส่วนที่ 5 สอบถามผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนเกี่ยวกับความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม ส่วนที่ 6 สอบถามผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนเกี่ยวกับความต้องการจัดการเรียนร่วมให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท ตามลำดับความจำเป็นและความสำคัญ ส่วนที่ 7 สอบถามผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนเกี่ยวกับประเภทของการจัดการเรียนร่วม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์มีดังนี้ คือ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ การทดสอบค่าที และดับเบิลยู

ผลการวิจัยที่สำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ไม่มีความพร้อมด้านอาคารสถานที่เพื่อจัดการเรียนร่วมนอกจากห้องเรียนปกติ
2. โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ไม่มีความพร้อมด้านบุคลากรเพื่อจัดการเรียนร่วม นอกจากครูประจำชั้นปกติ
3. โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ไม่มีความพร้อมด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ เพื่อจัดการเรียนร่วมนอกจากของเล่นชนิดมีเสียงและไม่มีเสียง
4. ผู้บริหาร โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ยังไม่มีความคิดที่จะจัดการเรียนร่วม

5. ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร มีทักษะในเรื่องทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม

6. ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ควรจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางด้านสติปัญญา เป็นอันดับแรก

7. ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร มีความเห็นสอดคล้องกันว่าควรจัดการเรียนร่วมประเภทจัดชั้นพิเศษใน โรงเรียนปกติ เรียนร่วมเป็นบาง เวลาเป็นอันดับแรก สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

การศึกษาเจตคติของบุคลากรทางการประถมศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและต่อการเรียนร่วม

ทองนวล ภูประเสริฐ

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาเจตคติของบุคลากรทางการประถมศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและต่อการเรียนร่วม และเปรียบเทียบเจตคติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและต่อการเรียนร่วมของบุคลากรทางการประถมศึกษาที่มีหน้าที่ ประสิทธิภาพในการจัดการเรียนร่วมต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัยใช้วิธีการสำรวจโดยใช้แบบวัดเจตคติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนร่วมกับกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามหน้าที่ เป็นฝ่ายสนับสนุน ได้แก่ ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด ศึกษาานิเทศก์จังหวัด และหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอและฝ่ายปฏิบัติการ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนและจำแนกตามประสิทธิภาพเป็นกลุ่มที่มีและไม่มีประสิทธิภาพตรง ในการจัดการเรียนร่วม รวมทั้งสิ้น 120 คน วิเคราะห์ผลโดยการพิจารณาค่าสถิติพื้นฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมีสองตัวประกอบ พบว่าบุคลากรทางการประถมศึกษาที่มีเจตคติทางบวกต่อหน้าที่ มีความต้องการพิเศษและมีความแตกต่างกันภายในกลุ่มค่อนข้างน้อย และมีเจตคติในลักษณะไม่แน่ใจต่อการเรียนร่วม และมีความแตกต่างกันภายในกลุ่มค่อนข้างมาก บุคลากรทางการประถมศึกษาที่มีหน้าที่ต่างกันมี เจตคติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยฝ่ายที่มีหน้าที่สนับสนุนมีเจตคติทางบวกสูงกว่าฝ่ายปฏิบัติการบุคลากรทางการประถมศึกษาที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนร่วมต่างกัน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่และประสิทธิภาพไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านเจตคติต่อการเรียนร่วม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่และประสิทธิภาพมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มย่อยพบว่าภายในฝ่ายปฏิบัติการ กลุ่มที่มีประสิทธิภาพตรงในการจัดการเรียนร่วมมีเจตคติทางบวกสูงกว่ากลุ่มที่ไม่มีประสิทธิภาพตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และภายในกลุ่มที่ไม่มีประสิทธิภาพตรงในการจัดการเรียนร่วมฝ่ายสนับสนุนมีเจตคติทางบวกสูงกว่าฝ่ายปฏิบัติการอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

การทดลองใช้ชุดการสอนฝึกฟังสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย

วิไล ทรงกิจเจริญผล

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดการสอนฝึกฟังสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการแปลความหมายจากการฟัง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีระดับการสูญเสียการได้ยิน 50-90 เดซิเบล อายุ 5-6 ปี จำนวน 10 คน ที่กำลังเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสาธิตการศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการสอนฝึกฟัง แบบฝึกหัดวัดผลระหว่างเรียน แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังหลังเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการฟัง

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนฝึกฟัง มีค่าประสิทธิภาพอยู่ระหว่าง 82.50 ถึง 96.70 และ 82.00 ถึง 95.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนั้น ชุดการสอนฝึกฟัง จึงมีประสิทธิภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ได้
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นอนุบาล 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังหลังเรียนด้วยชุดการสอน สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการฟังก่อนเรียนด้วยชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

แนวโน้มของการจัดการศึกษาพิเศษของไทย ในปีพุทธศักราช 2546

พัชรี จีวัฒนกุล

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาแนวโน้มของการจัดการศึกษาพิเศษของไทย ในปีพุทธศักราช 2546 ตามทฤษฎีของผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 24 คน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย

ผลการวิจัยมีประเด็น สรุปได้ดังนี้

1. ด้านนโยบาย จะต้องระบุแผนพัฒนาประชากรในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติให้ชัดเจนว่า จะต้องดำเนินการช่วยเหลือเด็กพิเศษอย่างไร เน้นความสำคัญในการให้ความรู้แก่ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ในการเตรียมพร้อมก่อนมีบุตรและสังเกตความผิดปกติของบุตร สนับสนุนให้องค์กรต่างๆร่วมมือกับรัฐที่จะช่วยเหลือเด็กพิเศษกลุ่มต่าง ๆ ได้รับการบริการทางการศึกษา โดยรัฐขยายโอกาสทางการศึกษาพิเศษเพิ่มขึ้น อย่างทั่วถึงระหว่างหน่วยงานที่จะจะมีการประสานงานทางวิชาการ และการใช้ทรัพยากรร่วมกันมากขึ้น และรัฐจะส่งเสริมงบประมาณตามความจำเป็น

2. ลักษณะการจัดการศึกษาพิเศษ รับจะสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความบกพร่องในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้นในทุกระดับชั้นในหลากหลายรูปแบบ

3. มาตรการในการจัดการศึกษาพิเศษ มีคณะกรรมการกลางจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่จัดการศึกษาพิเศษ กำหนดแนวทางในการจัดหลักสูตรแกน การนิเทศติดตามผลการผลิต และการพัฒนาบุคลากรและการจัดอาคารสถานที่ให้สอดคล้องกัน โดยยึดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

4. บทบาทของพ่อแม่และผู้ปกครอง ในการให้ความร่วมมือ พ่อแม่ ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการจัดการศึกษาพิเศษขึ้นในชุมชนของตน ทั้งยังสนับสนุนประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนรู้จัก รัก และเข้าใจเด็กพิเศษมากขึ้น

5. คุณลักษณะของเด็กพิเศษที่พึงประสงค์ คาดว่าจะมีสุขภาพทางกายที่สมบูรณ์ รู้จักใช้ทักษะในการแสวงหาความรู้ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ มีสุขภาพจิตที่ดี มีลักษณะเป็นผู้นำ ช่วยเหลือตนเองได้ และปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ตามอัธยาศัย

การศึกษาสถานภาพและปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ฐานิยา บุญเกียรติ

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสถานภาพและปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอน และศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา รวม 7 ด้าน คือ ด้านอาคารสถานที่ ด้านบุคลากร ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการนิเทศการศึกษา ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียนครูผู้สอน ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา ที่มีต่อสถานภาพและปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา จำแนกตามตำแหน่ง ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานการศึกษาพิเศษ และเปรียบเทียบความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอ ที่มีต่อสถานภาพและปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษ รวมทั้งเพื่อทราบข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาและการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย ผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอน และศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ รวมจำนวน 134 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า จำนวน 106 ข้อ และแบบสอบถามปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้ t - test และ F - test ในการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานภาพการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอนและศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา โดยส่วนรวมมีสภาพการปฏิบัติปานกลาง

2. ปัญหาการจัดการศึกษาเพิ่มเติมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอนและศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา โดยส่วนรวมมีสภาพปัญหาน้อย

3. สถานภาพการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอนและศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา ที่มีตำแหน่งและระดับการศึกษา แตกต่างกันโดยส่วนรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนประสมการณ์ในการทำงานการศึกษาพิเศษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอนและศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา ที่มีตำแหน่ง ระดับการศึกษา และประสมการณ์ในการทำงานการศึกษาพิเศษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

5. สถานภาพการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ด้านการนิเทศการศึกษาและด้านการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ที่สอนโดยวิธีใช้สื่อประสมเสริมทักษะการพูดกับการสอนแบบปกติ

วันดี วงษ์พันธุ์

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การออกเสียงคำพยางค์ที่มีพยัญชนะ
ด ท ค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สอนโดยวิธีใช้สื่อประสมเสริมทักษะการพูดกับ
การสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2537
โรงเรียนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 – 100 เดซิเบล จำนวน 12
คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน ทำการทดสอบความรู้พื้นฐานการออกเสียงคำ
พยางค์ที่มีพยัญชนะ ด ท ค ก่อนสอน และผลสัมฤทธิ์การออกเสียงคำพยางค์ที่มีพยัญชนะ ด ท ค โดย
ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงคำพยางค์ที่มีพยัญชนะ ด ท ค

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนพูดโดยวิธีใช้สื่อประสมเสริมทักษะการพูดประกอบการสอน มีผล-
สัมฤทธิ์ในการพูดออกเสียงคำพยางค์ที่มีพยัญชนะ ด ท ค สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอน
แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนพูด โดยใช้สื่อประสมเสริมทักษะการพูดมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียง
คำพยางค์ที่มีพยัญชนะ ด ท ค สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทย
โดยใช้วิธีการหลักภาษา

วนิดดา ศุกรโฮริน

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) จากโรงเรียนพญาไท อำเภอรามหลวง จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 – 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดพื้นฐานความสามารถในการเรียนภาษาไทยที่มีคะแนนเท่ากันคู่ต่อสู้ กลุ่มที่ 1 ใช้การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน กลุ่มที่ 2 ใช้การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา แต่ละกลุ่มใช้เวลาสอนทั้งหมด 60 คาบ เมื่อเสร็จสิ้นการสอนแล้วใช้แบบทดสอบความสามารถการเขียนประโยคทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม และทดสอบความแตกต่างของความสามารถโดยใช้สถิติแมนวิทนี (The mann – Whitney U -test) พบว่าเด็กบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนมีความสามารถเขียนประโยคไม่แตกต่างกับเด็กที่มีบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

การศึกษาศาสมารถด้านการอนุรักษ์จำนวนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินโดยใช้กิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการ

เกียร วรศักดิ์

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาศาสมารถด้านการอนุรักษ์จำนวนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เข้าร่วมกิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอนุรักษ์จำนวนหลังการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการระหว่างเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินระดับหูหนวกและระดับหูตึง อายุ 5 – 6 ปี จำนวน 11 คน ที่กำลังเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 ในศูนย์การศึกษาพิเศษ สภาบันราชภัฏสวนดุสิต ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง แบ่งเป็นเด็กกลุ่มทดลองที่สูญเสียการได้ยินระดับหูหนวกจำนวน 4 คน และเด็กกลุ่มทดลองที่สูญเสียการได้ยินระดับหูตึง จำนวน 7 คน โดยที่เด็กทั้ง 2 กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการเหมือนกัน ตาม คู่มือการจัดกิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง

การทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Nonrandomized One Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบความสามารถด้านการอนุรักษ์จำนวนของดวงเดียน ศาสตรภัทร มีค่าความเชื่อมั่น .86 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ย, ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ วิธีการทดสอบของแมน – วิทนี (Mann – Whitney U – test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถด้านการอนุรักษ์จำนวนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ สูญเสียการได้ยินระดับหูหนวกสูงขึ้น หลังการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการ
2. ความสามารถด้านการอนุรักษ์จำนวนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงสูงขึ้น หลังการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการ
3. ความสามารถด้านการอนุรักษ์จำนวนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ สูญเสียการได้ยินระดับหูหนวกและระดับหูตึงไม่แตกต่างกัน หลังการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นแบบบูรณาการ

การสอนซ่อมเสริมทักษะพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยใช้เทคนิคการสอน แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

สมานี เรืองแก้ว

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการเรียนซ่อมเสริมทักษะพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 6 คน ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จากการทดสอบทักษะขั้นพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการบวก ลบ จำนวน ซึ่งมีผลลัพธ์และตัวตั้งไม่เกิน 9 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนซ่อมเสริมทักษะพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้วิธีเพื่อนช่วยเพื่อน ใช้เวลาในการทดลองครั้งละ 15 นาที จำนวน 8 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบทดสอบทักษะพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์และแผนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ทักษะพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนโดยใช้ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนทั้ง 6 คน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีทักษะพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 เมื่อสอนซ่อมเสริมโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนในครั้งที่ 8

ความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของ
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับประถมศึกษา

โสภา ถิ่นดอนม

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีอายุ 6 – 14 ปี ที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนโสตศึกษานนทบุรี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวาดภาพ ซึ่งสร้างขึ้นจากทฤษฎีขั้นพัฒนาการทางศิลปะของ วิคเตอร์ โทเวนเฟลด์

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในแต่ละกลุ่ม อายุโดยส่วนใหญ่มีขั้นพัฒนาการทางการวาดภาพระบายสี เป็นไปตามเกณฑ์ที่วิคเตอร์ โทเวนเฟลด์ เคยศึกษาค้นพบ และสรุปไว้
2. ลักษณะการวาดรูปคน การใช้สี การใช้พื้นที่ว่าง และการออกแบบของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินบางคน ที่มีขั้นพัฒนาการทางการวาดภาพจัดอยู่ในขั้นที่สองหรือสาม หรือสี่ มีพัฒนาการทางการวาดภาพระบายสี บางลักษณะข้ามขึ้นไปอยู่ในขั้นพัฒนาการที่สูงขึ้นหรือมีพัฒนาการทางการวาดภาพระบายสี บางลักษณะข้ามลงไปอยู่ในขั้นพัฒนาการที่ต่ำลงมาจากเกณฑ์ที่กำหนด

การทดลองใช้ชุดการสอนการอ่านริมฝีปากสำหรับ
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นวลสอาด ปาละกุล

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชุดการสอนการอ่านริมฝีปาก สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 85 เดซิเบล ขึ้นไป จำนวน 10 คน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการสอนการอ่านริมฝีปาก แบบฝึกหัดทักษะระหว่างเรียน แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านริมฝีปาก มีค่าความเชื่อมั่น = 0.7847

ผลการศึกษาพบว่า

1. ชุดการสอนการอ่านริมฝีปาก มีค่าประสิทธิภาพอยู่ระหว่าง 81.86 ถึง 87.44 และ 80.00 ถึง 86.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการอ่านริมฝีปากหลังเรียนด้วยชุดการสอนสูงกว่าความสามารถในการอ่านริมฝีปากก่อนเรียนด้วยชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาเปรียบเทียบขวัญในการทำงานของครูกองการศึกษาพิเศษ
กับครูสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
ในโรงเรียนร่วมสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

บุญเลิศ บุญพะเนียง

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาระดับขวัญในการทำงานของครูสังกัดกองการศึกษาพิเศษ ที่ทำการสอนในโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เพื่อเปรียบเทียบระดับขวัญในการทำงานของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร กับครูสังกัดกองการศึกษาพิเศษ ที่ทำการสอนในโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร สำนักคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สุ่มมาจำนวน 102 คน และ 51 คน จาก 17 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อขวัญในการทำงานของครู

แบ่งข้อคำถามออกเป็น 6 องค์ประกอบ คือ ผู้บังคับบัญชา ความพอใจในงาน ความสำเร็จเพื่อนร่วมงาน ความมั่นคง และการมีส่วนร่วม การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ขอความร่วมมือจากผู้บริหาร โรงเรียน ทั้ง 17 โรงเรียน ช่วยเก็บรวบรวมและส่งคืน ไปให้ผู้วิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ระหว่างกลุ่มโดยใช้ t - test ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ระดับขวัญในการทำงานของครูสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง
2. ระดับขวัญในการทำงานของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครอยู่ในระดับสูง
3. ผลการเปรียบเทียบระดับขวัญในการทำงานของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานครกับครูสังกัดกองการศึกษาพิเศษ มีระดับขวัญในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระดับ และครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครมีระดับขวัญในการทำงานสูงกว่าสังกัดกองการศึกษาพิเศษ
4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
 - 4.1 ผู้บริหาร ต้องการผู้บริหารที่มีความยุติธรรม มีคุณธรรม เป็นกันเอง และให้คำปรึกษาได้

4.2 ความพอใจในงาน ต้องการจะได้รับการยอมรับในความสำเร็จของงานที่ทำ การส่งเสริม
ด้านสวัสดิการและอุปกรณ์การเรียนการสอน

4.3 ความสำเร็จ ต้องการให้ส่งเสริมเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ในการสอนพิเศษและได้
รับการยอมรับจากทุกฝ่าย

4.4 เพื่อร่วมงาน ต้องการความจริงใจต่อกัน การช่วยเหลือกัน การยอมรับเด็กพิเศษ

4.5 ความมั่นคง ต้องการให้มีรายได้เพียงพอ กับการครองชีพ และจัดสวัสดิการที่อยู่อาศัย

4.6 การมีส่วนร่วม ต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน มีอิสระในการตัดสินใจในงาน
ที่ได้รับมอบหมาย

การศึกษาความต้องการปัญหา เจตคติของครูและผู้ปกครองนักเรียน
ที่มีต่อการเรียนร่วม ในโรงเรียนวัดโพศอยกับโรงเรียนราชวินิต

สหภัทร์ เจริญยศ

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความต้องการ ปัญหา และเจตคติของครูและ ผู้ปกครอง นักเรียนที่มีต่อการเรียนร่วมในโรงเรียนวัดโพศอยกับโรงเรียนราชวินิต และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็น ของ ครูและผู้ปกครองนักเรียนในโรงเรียนที่เปิดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วม

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยผู้บริหาร ครูผู้สอน จำนวน 105 คนผู้ปกครอง นักเรียนจำนวน 422 คน รวมทั้งหมด 527 คน จากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา การเก็บ รวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์มีดังนี้ คือ หาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและใช้ t - test

ผลการวิจัยที่สำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. ครูและผู้ปกครองนักเรียนมีความต้องการและปัญหาต่อการเรียนร่วมในระดับมาก แต่ครูมีเจตคติ ที่ดี ผู้ปกครองมีเจตคติระดับปานกลางต่อการเรียนร่วม
2. ครูอยู่ในโรงเรียนที่มีสถานภาพต่างกัน มีความต้องการต่อการเรียนร่วมแตกต่างกัน แต่มีปัญหา และเจตคติต่อการเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน
3. ผู้ปกครองนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียน ที่มีสถานภาพต่างกัน มีความต้องการ ปัญหา และเจตคติต่อ การเรียนร่วมแตกต่างกัน

การศึกษาความสามารถทางการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับก่อนวัยเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกม

พัชรินทร์ เอื้อชูชื่น

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การศึกษาความสามารถทางการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับก่อนวัยเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกม

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับก่อนวัยเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมและศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังก่อนและหลังการฝึกทักษะโดยใช้เกม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินไม่เกิน 90 เดซิเบล จำนวน 8 คน ที่กำลังเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง และกำหนดระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 ครั้ง ๆ ละประมาณ 30 นาที ถึง 40 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะทางการฟัง
2. เกมฝึกทักษะทางการฟัง
3. แบบฝึกหัดระหว่างเรียน
4. แบบทดสอบความสามารถทางการฟัง

ผลการวิจัยพบว่า

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีความสามารถทางการฟังหลังเรียนโดยใช้เกมฝึกทักษะทางการฟังสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการฝึกฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตามวิธีการของนอร์ทคอต (Northcott)

สมคิด อัมภารักษ์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งได้รับการฝึกฟังตามขั้นตอนของนอร์ทคอต (Northcott)

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป ยังไม่ได้เข้าเรียนในสถานศึกษา อายุ 4 – 8 ขวบ อาศัยอยู่ในจังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ มีจำนวน 3 คน ได้รับการฝึกฟังตามวิธีการฝึกฟังของนอร์ทคอต (Northcott) จำนวน 40 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ตั้งแต่วันที่ 16 มกราคม 2540 ถึงวันที่ 17 มีนาคม 2540

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสอนฝึกฟัง 8 ขั้น ของนอร์ทคอต (Northcott) แผนการจัดประสบการณ์ทางการฟังแบบทดสอบ และแบบฝึกหัด

ผลของการศึกษาพบว่า

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่อได้รับการฝึกฟัง 8 ขั้น ของนอร์ทคอต (Northcott) เด็กมีความสามารถทางการฟังสูงขึ้น

ความต้องการการนิเทศงานวิชาการของครูโครงการเด็กพิเศษเรียนร่วม
กับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

เกษม ทองสัมฤทธิ์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความต้องการการนิเทศงานวิชาการของครูโรงเรียนโครงการเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบความต้องการการนิเทศงานวิชาการของครูและผู้บริหารในโครงการเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร 4 ด้าน คือ หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและประเมินผล

กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 36 คน และครูปฏิบัติการสอน ทำหน้าที่ครูประจำชั้น ครูสอนเฉพาะแต่ละวิชา ในโครงการเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 54 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 90 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตร ส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที่ $t - test$

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. ความต้องการการนิเทศของครู โครงการเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความต้องการการนิเทศด้านวิชาการอยู่ในระดับมาก โดยมีความต้องการการนิเทศด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและประเมินผล ตามลำดับ
2. ความต้องการการนิเทศงานด้านวิชาการของผู้บริหารและครูปฏิบัติการสอนโครงการเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติในสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ทั้งโดยรวมและรายด้าน

3. ความต้องการการนิเทศของครูโครงการเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติในสังกัดสำนักงาน
ประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 1 – 5 ปี และมากกว่า 5 ปี
ไม่แตกต่างกัน ทั้งโดยรวมและด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านวัดและประเมิน-
ผล แต่ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ 1 – 5 ปี มีความต้องการมากกว่า
ครูที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดเป็นคำและแปลความหมายของคำที่พูด
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้เครื่องสอนพูดด้วยเทป
ประกอบกับการสอนวิธีปกติ**

กิตติมา บรรยง

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดเป็นคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการเรียนด้วยเครื่องสอนพูดด้วยเทป กับวิธีสอนปกติ

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแปลความหมายของคำที่พูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการเรียนด้วยเครื่องสอนพูดด้วยเทป กับวิธีสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการได้ยินไม่เกิน 90 เดซิเบล จำนวน 11 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน และกลุ่มละ 5 คน ทำการสอนการออกเสียงพูดเป็นคำ และแปลความหมายของคำที่พูด และทดสอบหลังการสอนวัดผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงพูดเป็นคำ และแปลความหมายของคำที่พูด โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การออกเสียงพูดเป็นคำและแปลความหมายของคำที่พูด ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนพูดเป็นคำจากเครื่องสอนพูดด้วยเทป กับวิธีการสอนปกติ มีความสามารถในการพูดเป็นคำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนการแปลความหมายของคำที่พูดจากเครื่องสอนพูดด้วยเทป มีความสามารถในการแปลความหมายของคำที่พูด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับที่ .05

การศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ฝึกทักษะการพูดโดยวิธีสอนพูด
แบบสนทนาร่วมกับเกม

สุธินี จิตราพิทักษ์กุล

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สูญเสียการได้ยินระดับหูตึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ฝึกทักษะการพูด โดยวิธีสอนพูด แบบสนทนาร่วมกับเกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ที่สูญเสียการได้ยินระดับหูตึงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ในโรงเรียนราชวินิตประถมศึกษา จำนวน 8 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการทดสอบเครื่องหมาย (Signed Ranks Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการฝึกทักษะการพูดโดยวิธีสอนพูดแบบสนทนาร่วมกับเกมสูงขึ้น

การติดตามผลการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อินทิรา วงศ์เบ็ญสัจจ์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานตามปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่ได้รับการฝึกอบรม ในด้านความรู้ และเทคนิควิธีการ และปัญหาความต้องการในการจัดการเรียนการสอนของครูที่ผ่านการอบรมครูการศึกษาพิเศษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นครูที่ผ่านการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ 2 รุ่น คือ รุ่นที่ 4 และรุ่นที่ 5 จำนวน 90 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มแบบเจาะลึก ผลการศึกษา พบว่า

1. สภาพการดำเนินงานตามปัจจัยที่เอื้อต่อการปฏิบัติงานของครูที่ผ่านการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ ปฏิบัติงานตามปัจจัยด้านสื่อ วัสดุ อุปกรณ์มากที่สุด และปฏิบัติงานตามปัจจัยด้านงบประมาณน้อยที่สุด โดยมีผู้บริหารโรงเรียน และเพื่อนร่วมงานเป็นผู้ให้ความร่วมมือในการดำเนินการ

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ตามหลักสูตรที่ได้รับการฝึกอบรมในด้านความรู้ และเทคนิควิธีการ ครูที่ผ่านการฝึกอบรมนำไปใช้ ในระดับมาก 4 เรื่อง คือ สภาพเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ หลักการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้ พัฒนาการของเด็กที่มีต้องการพิเศษ และความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษ

3. ปัญหาและความต้องการของครูที่ผ่านการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ มีปัญหาระดับปานกลาง และความต้องการระดับมากในด้านการใช้หลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการนิเทศการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

การประเมินโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ
เรียนร่วมกับเด็กปกติของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

นิลบล ทูรานภาพ

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อประเมิน โครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติ ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เกี่ยวกับการดำเนินโครงการในด้านกระบวนการบริหาร วิธีการคัดแยกเด็ก การจัดโปรแกรมเสริม หรือกิจกรรมพิเศษให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และประเมินประสิทธิผลของโครงการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด จำนวน 30 คนศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด จำนวน 30 คน ผู้บริหาร โรงเรียนจำนวน 50 คนครูผู้สอนในโครงการเรียนร่วม 50 คน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโครงการเรียนร่วม 20 คน และผู้ปกครองนักเรียนเรียนร่วม 20 คน รวม 200 คน ซึ่งได้การสุ่มตัวอย่างแบบวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบคัดลอกรายการ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด โดยใช้ค่าสถิติทดสอบที (t - test) และเปรียบเทียบความคิดเห็น โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One -way Analysis of Variance)

ผลการศึกษาพบว่า การประเมินโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการที่เรียนร่วมกับเด็กปกติของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารการการประถมศึกษาจังหวัด ศึกษาานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ผู้บริหาร โรงเรียน และครูผู้สอน ในด้านกระบวนการบริหาร โครงการพบว่า การจัดโครงสร้างการบริหาร การจัดหาบุคลากรประจำโครงการ การอำนวยการสั่งการ การประสานงาน การติดตามประเมินผลและการสนับสนุนด้านงบประมาณ ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความคิดเห็นด้านการวางแผนโครงการอยู่ในระดับมาก สำหรับการประเมินด้านการปฏิบัติงานตามโครงการ ในเรื่องกระบวนการคัดแยกเด็ก การปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการสำรวจเด็กในเขตบริการของโรงเรียนมากเป็นอันดับหนึ่ง และการจัดประชุมอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือคัดแยกวินิจฉัยเด็กเป็นอันดับสุดท้าย ส่วนการประเมินด้านการจัดโปรแกรมเสริม หรือกิจกรรมพิเศษให้แก่เด็กเรียนร่วมนั้น การปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านความคิดเห็นของผู้ปกครองเห็นว่า โครงการเรียนร่วมมีประโยชน์มากทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีโอกาส

ได้เรียนหนังสือและอยู่ร่วมกับสังคมของคนปกติ มีพัฒนาการดีขึ้นทั้งด้าน อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ได้อยู่กับพ่อแม่ มีความอบอุ่น และต้องการให้ประชาสัมพันธ์โครงการเรียนร่วมให้มากกว่านี้ ส่วนผลการประเมินประสิทธิผลของโครงการในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และลักษณะนิสัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักเรียนปกติที่เรียนร่วมในชั้นเดียวกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความคิดเห็นของผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด ศึกษาพิเศษ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ผู้บริหาร โรงเรียน และครูผู้สอนใน โครงการเรียนร่วมที่มีต่อโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติไม่แตกต่างกัน

การศึกษาปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนโสตศึกษา

วัลภา ประสานสิน

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาและสภาพความต้องการของครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนโสตศึกษาจำนวน 8 โรงเรียน จำนวนทั้งสิ้น 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและสภาพความต้องการเกี่ยวกับด้านการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การวิเคราะห์ข้อมูลทำโดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t - test ผลการศึกษาพบว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษา มีปัญหาทั้ง ประเด็นหลัก อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง คือ ปัญหาเกี่ยวกับด้านหลักสูตร ปัญหาเกี่ยวกับด้านสื่อการเรียนการสอน ปัญหาเกี่ยวกับด้านวิธีสอน ปัญหาเกี่ยวกับด้านการวัดผลและประเมินผล โดยที่ปัญหาเกี่ยวกับด้านสื่อการเรียนการสอนจัดว่าเป็นปัญหาที่อยู่ในระดับสูงสุด รองลงมาตามลำดับคือ ปัญหาเกี่ยวกับด้านหลักสูตร และปัญหาเกี่ยวกับด้านการวัดผลและประเมินผล

สำหรับผลการศึกษาเกี่ยวกับสภาพความต้องการ ผลการศึกษาโดยภาพรวมพบว่า สภาพความต้องการเกี่ยวกับสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโรงเรียนโสตศึกษาอยู่ในระดับสูงมากทุกประเด็น โดยเฉพาะประเด็นที่มีระดับความต้องการสูงสุด คือ ความต้องการเกี่ยวกับด้านวิธีสอน รองลงมาตามลำดับคือ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านหลักสูตร

ผลการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับสภาพปัญหาและสภาพความต้องการ ประเด็นหลักกับตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาที่ได้โดยภาพรวมพบความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในทุกประเด็นที่ศึกษา

ผลลัทธิเปรียบเทียบเกี่ยวกับสภาพปัญหาและสภาพความต้องการ 4 ประเด็นหลัก จากโรงเรียน
โสตศึกษาที่ตั้งอยู่ทั่วประเทศ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนโสตศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล กับ โรงเรียนโสตศึกษาในเขตต่างจังหวัด ผลที่ได้จากการศึกษาพบว่า
ความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่าง 2 พื้นที่ที่ใช้เป็นตัวแทนในการศึกษา

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชากิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียน
ที่บกพร่องทางการได้ยิน กับนักเรียนปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กัลยา หนูจ่าย

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถทางนาฏศิลป์ ของนักเรียน
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์ โดยใช้แผนการสอน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนในชั้นพิเศษ และชั้นเรียนร่วม
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 เลือกโดยเจาะจง (Purposive Sampling)
จากโรงเรียนพญาไท อำเภอรามหัว จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 18 คน ที่มีระดับการได้ยิน 80 - 117
เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มี ความพิการ
อื่น ๆ แทรกซ้อน และนักเรียนที่การได้ยินปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/9 โรงเรียนพญาไท ปีการศึกษา 2539
โดยเลือกแบบเจาะจง จำนวน 29 คน นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยใช้แผนการ
สอน เมื่อเสร็จสิ้นการสอนแล้วใช้แบบประเมินความสามารถทางนาฏศิลป์ทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์ โดยใช้
แผนการสอน มีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ ไม่แตกต่างกับนักเรียนที่มีการได้ยินปกติ

การใช้ชุดการสอนวีดิโอเทป สอนภาษามือแก่ผู้ปกครองของเด็กหูหนวก

บุษบา ตาไว

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดการสอนวีดิโอเทปสอนภาษามือ แก่ผู้ปกครองของเด็กหูหนวก และเพื่อศึกษาผลการใช้ชุดการสอนวีดิโอเทปในชุดภาษามือกับคนหูหนวก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นผู้ปกครองของเด็กหูหนวกโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการสอนวีดิโอเทป สอนภาษามือแก่ผู้ปกครองของเด็กหูหนวก

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนวีดิโอเทป สอนภาษามือแก่ผู้ปกครองของเด็กหูหนวก ชุดภาษามือกับคนหูหนวก มีประสิทธิภาพ 80/80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนั้น ชุดการสอนภาษามือ จึงมีประสิทธิภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ได้

2. ผู้ปกครองของเด็กหูหนวกมีความสามารถในการใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ หลังจากการใช้ชุดการสอนวีดิโอเทป สอนภาษามือแก่ผู้ปกครองของเด็กหูหนวก ชุดภาษามือกับคนหูหนวก ในบทเรียนเรื่อง ไปโรงเรียน เรื่อง ครอบครัวของออย เรื่อง เลข วัน เดือน เรื่องสนทนาภาษามือ

=

**การสำรวจทัศนคติของบุคลากรทางการศึกษาของคณะครุศาสตร์
ที่มีต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบันราชภัฏ 5 แห่ง**

สุชาสมัย ศรีพันธุ์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าไว้ 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาทัศนคติของบุคลากรทางการศึกษาในระดับผู้บริหารคณะครุศาสตร์ ที่มีต่อการขยายการศึกษาพิเศษทั้ง 5 สถาบันราชภัฏส่วนภูมิภาค และเพื่อศึกษาทัศนคติของบุคลากรทางการศึกษาในสายผู้สอนคณะครุศาสตร์ที่มีต่อการขยายการศึกษาพิเศษทั้ง 5 สถาบันราชภัฏส่วนภูมิภาค

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ฝ่ายบริหาร ได้แก่ คณบดีคณะครุศาสตร์ รองคณบดีคณะครุศาสตร์ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายกิจการนักศึกษา ฝ่ายฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และฝ่ายวางแผน จำนวน 17 คน และอาจารย์ผู้สอนหรือผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ จำนวน 72 คน รวม 89 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบันราชภัฏ ซึ่งเป็นแบบวัดทัศนคติแบบประเมินค่าในรูปแบบของมาตราวัดทัศนคติของลิเคิร์ต (Likert)

สถิติที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเพศ และสถานภาพโดยใช้ t - test และเปรียบเทียบสถาบันที่สังกัด วุฒิทางการศึกษา อาชวราชการ จำนวนปีที่เข้ารับราชการในสถาบันราชภัฏ และจำนวนเวลาที่เข้ามาทำงานในโครงการการศึกษาพิเศษ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้ คือ บุคลากรทางการศึกษาของคณะครุศาสตร์ มีทัศนคติที่ดีต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบันราชภัฏโดยรวม และด้านบุคลากร ด้านหลักสูตร ด้านอาคารสถานที่ ด้านงบประมาณ แต่มีทัศนคติปานกลางต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบันราชภัฏด้านข้อมูลทั่วไป

การเปรียบเทียบทัศนคติต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบันราชภัฏของบุคลากรทางการศึกษาของคณะครุศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพ พบว่า บุคลากรทางด้านการศึกษาของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ สถานที่ตั้งหน่วยงานต่างกัน และมีเพศ สถานภาพคือฝ่ายบริการและอาจารย์ผู้สอนหรือบุคลากรทางการศึกษา วุฒิการศึกษา อาชวราชการ และจำนวนปีที่รับราชการในสถาบันราชภัฏต่างกัน มีทัศนคติต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบันราชภัฏไม่แตกต่างกัน แต่บุคลากรทางด้านการศึกษาของคณะครุศาสตร์ที่มีจำนวนเวลาที่ทำงานโครงการพิเศษตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป มีทัศนคติต่อการขยายการศึกษาพิเศษในสถาบัน

ราชบัณฑิตยสถาน กระทรวงศึกษาธิการของคณะครุศาสตร์ที่มีจำนวนเวลาที่ทำงานโครงการพิเศษต่ำกว่า 1 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ภาษามือของนักเรียนหูหนวกในโรงเรียนโสตศึกษา

นันทนา ลำเทียน

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ภาษามือของนักเรียนหูหนวกจากการติดต่อสื่อสารของนักเรียนหูหนวกระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนโสตศึกษา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหูหนวกที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน ของ โรงเรียนเศรษฐเสถียร และ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่ สื่อสำหรับการสื่อสาร ประกอบด้วย รูปภาพ ประกอบประโยคตามโครงสร้างทั้ง 4 แบบ จำนวน 20 ภาพ และแบบวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ภาษามือตามโครงสร้างทั้ง 4 แบบดังนี้ คือ

แบบที่ 1 ประโยค 2 ส่วน ป อ (ประธาน อกรรม)

แบบที่ 2 ประโยค 2 ส่วน ส ค (สกรรม กรรมตรง)

แบบที่ 3 ประโยค 3 ส่วน ป ส ค (ประธาน สกรรม กรรมตรง)

แบบที่ 4 ประโยค 4 ส่วน ป ท ค ร (ประธาน ทวิกรรม กรรมตรง กรรมรอง)

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหูหนวกทำท่าภาษามือเหมือนลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาไทย แบบที่ 1 คือ ประโยค 2 ส่วน มีประธาน อกรรม เฉลี่ยร้อยละ 21.33 แบบที่ 2 ประโยค 2 ส่วน มีสกรรม กรรมตรง เฉลี่ยร้อยละ 16.49 แบบที่ 3 ประโยค 3 ส่วน มีประธาน สกรรม กรรมตรง เฉลี่ยร้อยละ 37.66 และแบบที่ 4 ประโยค 4 ส่วน มีประธาน ทวิกรรม กรรมตรง กรรมรอง เฉลี่ยร้อยละ 39.93

**ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูที่สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ**

ชุลีกร ตั้งเชื่อนจันทร์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูที่สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยจำแนกตาม เพศ อายุ คุณวุฒิ อาชวาระการ ประสบการณ์ในการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมและพื้นฐานความรู้ด้านการศึกษาพิเศษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูปฏิบัติการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2539 โดยสุ่มครูในทุกจังหวัด โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 340 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานของครูที่ปฏิบัติการสอนนักเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ตามทฤษฎีสองปัจจัยของเฮอร์เบิร์ต คือปัจจัยกระตุ้น 5 องค์ประกอบ และปัจจัยค่าจูง 5 องค์ประกอบ องค์ประกอบละ 10 ข้อ รวม 100 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.952 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างทางไปรษณีย์ ติดตามตรวจสอบการส่งแบบสอบถามกลับมา จำนวน 323 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95 ของแบบสอบถามที่ส่งไป แล้วนำข้อมูลที่ได้อามาหาความถี่และร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม หาค่าสถิติพื้นฐานของความพึงพอใจในการทำงาน เปรียบเทียบความแตกต่างของความพึงพอใจในการทำงานโดยใช้ t-test และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนและทดสอบค่าเฉลี่ยโดยใช้วิธีของเซฟเฟ่ สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้ คือ

ความพึงพอใจของครูที่สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง ด้านปัจจัยกระตุ้นและปัจจัยค่าจูง พบว่ามีความพึงพอใจในระดับปานกลาง การเปรียบเทียบความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครู ที่สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับ เพศ อายุ คุณวุฒิ อาชวาระการ พื้นฐานความรู้ด้านการศึกษาพิเศษ กับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูที่สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติไม่แตกต่างกัน แต่พบว่าครูที่มีประสบการณ์ใน

การสอนมาแล้ว 7 ปี มีความพึงพอใจโดยรวมมากกว่าครูที่ประสบการณ์สอนระหว่าง 0 ปี - 3 ปี ในปัจจัย
กระตุ้นและทุกองค์ประกอบของปัจจัยกระตุ้น คือ ด้านความสำเร็จของงาน ด้านความก้าวหน้าในตำแหน่ง
ด้านการได้รับความยอมรับนับถือ ด้านลักษณะของงานและด้านความรับผิดชอบ จะมีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสามารภในการพูดเพื่อสื่อความหมายโดยใช้เทคนิคการสอนพูดแบบ
สนทนาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนวัยเรียน

จุฑามาศ หันธอ

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อวัดพัฒนาการของความสามารถในการพูดของนักเรียนบกพร่องทางการได้ยิน ใช้เทคนิคการสอนพูดแบบสนทนา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนก่อนวัยเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับ 75 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 6 คน ที่มีอายุนระหว่าง 3 - 4 ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ในโครงการศูนย์ทดลองเด็กหูหนวกปฐมวัย โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ ทุกคนใส่เครื่องช่วยฟัง สุ่มได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง สอนพูดโดยใช้เทคนิคการสอนพูดแบบสนทนาเป็นรายบุคคล ใช้เวลาสอน 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ Sign test ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายหลังจากเรียนด้วยการสอนพูดโดยใช้เทคนิคการสอนพูดแบบสนทนา สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านของไทย

สมชาย บ้านไร่

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านของไทย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีระดับการสูญเสียการได้ยิน 70 เดซิเบลขึ้นไป กำลังเรียนอยู่ชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 เลือกแบบเจาะจงจากโรงเรียนโสตศึกษา 2 โรงเรียน โดยกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน เป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านของไทยจากโรงเรียนเศรษฐเสถียร และกลุ่มควบคุมจำนวน 17 คน เป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทั่วไป จากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังจากการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านของไทย มีความพร้อมทางคณิตศาสตร์สูงขึ้นทั้งโดยรวมและรายด้าน คือ ด้านการสังเกต ด้านการเปรียบเทียบ ด้านจำนวน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านของไทย กับการเล่นทั่วไป มีความพร้อมทางคณิตศาสตร์โดยรวมต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาร่วมทางคณิตศาสตร์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับ
ก่อนประถมศึกษาที่ได้รับประสบการณ์การเล่นน้ำ - ทราช ในกิจกรรมการเล่นกลางแจ้ง

สมชาย วิจิตรไพศาล

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความพร้อมทางคณิตศาสตร์ระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นกลางแจ้ง แบบมีการเล่นน้ำ - ทราช กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นกลางแจ้งแบบปกติที่ไม่มีการเล่นน้ำ - ทราช

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 5 - 7 ปี กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 10 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน โดยให้กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นกลางแจ้ง แบบมีการเล่นน้ำ - ทราช และกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นกลางแจ้งแบบปกติ ไม่มีการเล่นน้ำ - ทราช ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง ทั้ง 2 กลุ่ม เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบวัดความพร้อมทางคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control - Group Posttest - Only Design สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ Mann - Whitney U - Test

ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง แบบมีการเล่นน้ำ - ทราช มีความพร้อมทางคณิตศาสตร์สูงกว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบปกติไม่มีการเล่นน้ำ - ทราช อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถด้านการเปล่งเสียงของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการสอนโดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้น

พรสวรรค์ มุ่งมงคล

ปีการศึกษา 2543

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถด้านการเปล่งเสียงของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการสอนโดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้น

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพญาไท ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติไม่มีความพิการอื่นซ้ำซ้อนและไม่สามารถเปล่งเสียงพยัญชนะ ค [ก] ท [ข] น [ง] ได้ โดยเลือกแบบเจาะจง จำนวน 6 คน มาทำการสอนเปล่งเสียง ค [ก] ท [ข] น [ง] โดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้น ทำการทดสอบความรู้พื้นฐานการเปล่งเสียง ค [ก] ท [ข] น [ง] ก่อนสอน และผลสัมฤทธิ์การเปล่งเสียง ค [ก] ท [ข] น [ง] หลังสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเปล่งเสียง ค [ก] ท [ข] น [ง] ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

ความสามารถในการเปล่งเสียงของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังจากการสอนเปล่งเสียง ค [ก] ท [ข] น [ง] โดยใช้หุ่นจำลองการเคลื่อนไหวของลิ้นอยู่ในระดับดีมากและสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การศึกษาความเข้าใจการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

จิรัฐยา แก้วปอง

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภช จังหวัดปทุมธานี ได้มาโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน จัดให้นักเรียนได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 35 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ .86 โดยใช้สูตรคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR - 20) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติการทดสอบเครื่องหมาย (Signed Rank Test) ของ Wilcoxon

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยเพิ่มขึ้น
2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความแตกต่างจากก่อนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถในการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการฝึกฟังแบบคลินิกจอห์น เทรซี่

วันเพ็ญ พุทธโกษา

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้วิธีการฝึกฟังแบบคลินิกจอห์น เทรซี่ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้วิธีการฝึกฟังแบบคลินิก จอห์น เทรซี่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับการสูญเสียการได้ยิน 26 - 90 dB (เดซิเบล) หลังใส่เครื่องช่วยฟัง มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ในโรงเรียน โสตศึกษาเทพรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 8 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกฟังแบบคลินิก จอห์น เทรซี่ ดำเนินการสอนเป็นเวลา 7 สัปดาห์ จำนวน 32 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนฝึกฟังแบบคลินิกจอห์น เทรซี่ โดยนำกิจกรรมมา ดัดแปลงให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนในประเทศไทย เทปบันทึกเสียงในการฟังและแบบทดสอบ ความสามารถในการฟังเสียง มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย คะแนนระหว่างก่อนและ หลังการทดลอง ด้วยวิธี The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้น หลังจากได้รับการฝึกฟังแบบคลินิกจอห์น เทรซี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนฝึกโดยใช้วิธีการฝึกฟังแบบคลินิกจอห์น เทรซี่ อยู่ในช่วงคะแนน 4 - 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และหลังจากใช้วิธีการฝึกฟังแบบคลินิกจอห์น เทรซี่ ความสามารถในการฟังเสียงอยู่ในช่วง คะแนน 15 - 19 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน

การศึกษาศักยภาพพร้อมทางด้านการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้วิธีการสอนแบบมอนเตสซอรี

มณีนวรัช ปัญจมนี

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาศักยภาพพร้อมทางด้านการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้วิธีการสอนแบบมอนเตสซอรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นชายและหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินไม่เกิน 90 dB (เดซิเบล) หลังจากใช้เครื่องช่วยฟัง อายุระหว่าง 3 -5 ปี มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีควมพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในชั้นก่อนประถมศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 8 คน ระยะเวลาทำการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบความพร้อมทางด้านการอ่าน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ใช้สถิติการทดสอบ เครื่องหมาย (Signed Rank Test)

ผลการวิจัยสรุปว่า

1. ความพร้อมด้านการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้วิธีการสอนแบบมอนเตสซอรี อยู่ในระดับดี
2. ความพร้อมด้านการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้วิธีการสอนแบบมอนเตสซอรีสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการบวกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยประยุกต์วิธีสอนแบบวรรณิ

ภาระวิ สุทธินันท์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยประยุกต์วิธีสอนแบบวรรณิ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 12 คน จัดให้นักเรียนได้รับการสอนโดยประยุกต์วิธีสอนแบบวรรณิเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 18 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนโดยประยุกต์วิธีสอนแบบวรรณิและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้รับการสอนโดยประยุกต์วิธีสอนแบบวรรณิ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้รับการสอนโดยประยุกต์วิธีสอนแบบวรรณิ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนกับหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน

การสร้างสื่อคอมพิวเตอร์เพื่อสำรวจความต้องการเรียนวิชาชีพ
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโสตศึกษา

จินดา อุ่นสอน

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบสำรวจความต้องการเรียนวิชาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนโสตศึกษา โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ คือ ซีดี - รอม (CD - ROM)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนเศรษฐเสถียร กรุงเทพมหานคร จำนวน 27 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ซีดี - รอม (CD - ROM) และนำเสนออาชีพแบบประเมินคุณภาพของ ซีดี - รอม (CD - ROM) และแบบสำรวจความต้องการเรียนวิชาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษาพบว่า

1. ได้ ซีดี - รอม (CD - ROM) และนำเสนออาชีพ ที่มีคุณภาพด้านเนื้อหาและด้านสื่อในระดับดีมาก และแบบสำรวจความต้องการเรียนวิชาชีพ

2. ผลสำรวจอาชีพที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต้องการเรียนในอันดับมากที่สุด
นักเรียนชาย ต้องการเรียน อาชีพจิตรกร

นักเรียนหญิง ต้องการเรียน อาชีพครูสอนนักเรียนหูหนวก

นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ต้องการเรียน อาชีพครูสอนนักเรียนหูหนวก

อาชีพที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต้องการเรียนในอันดับน้อยที่สุด มีดังนี้

นักเรียนชาย ต้องการเรียน อาชีพช่างซ่อมรองเท้า

นักเรียนหญิง ต้องการเรียน อาชีพช่างซ่อมรองเท้า

นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ต้องการเรียน อาชีพเปิดร้านขายหนังสือและอาชีพช่างซ่อมรองเท้า

การศึกษาความสามารถทางด้านภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัย
จากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร

วรรณวิมล เณรทรัพย์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเรียงลำดับเหตุการณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัย จากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร โดยเปรียบเทียบความสามารถดังกล่าวในช่วงเวลาก่อนและหลังการสอน โดยวิธีการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับการสูญเสียการได้ยินหลังใส่เครื่องช่วยฟัง ไม่เกิน 90 เดซิเบล มีระดับความสามารถทางภาษาใกล้เคียงกัน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีภาวะพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 6 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร ดำเนินการสอนเป็นเวลา 7 สัปดาห์ จำนวน 32 ครั้ง ครั้งละ 50 - 60 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แผนการสอนการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเรียงลำดับ เหตุการณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่ามัธยฐาน พิสัยควอไทล์ และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีของ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัยสูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความสามารถทางภาษาด้านการเรียงลำดับเหตุการณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัย สูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเรียงลำดับเหตุการณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาศาสมการการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

จรัส จินดาวงศ์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศาสมการการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 9 คน จัดให้เด็กได้รับการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 40 นาที รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำและแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ค่าดัชนีความแม่นยำเชิงเนื้อหา 0.67 - 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำมีความสามารถการเขียนสะกดคำอยู่ระดับดี
2. ความสามารถการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาทักษะการคิดเชิงเหตุผลของนักเรียนหูหนวกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โดยใช้เกมคอมพิวเตอร์ฝึกทักษะ

สุวรรณ ขวณิชย์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงเหตุผลของนักเรียนหูหนวก
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้เกมฝึกทักษะการคิดเชิงเหตุผล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาควิชาที่ 2 ปีการศึกษา
2544 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีการเลือก กลุ่มตัวอย่าง แบบสุ่มอย่างง่าย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบกลุ่มเดียว สอบก่อน - สอบหลัง (One - Group Pretest -
Posttest Design) สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยใช้แบบ
ทดสอบวัดความสามารถในการคิดเชิงเหตุผล มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82 ทำการทดสอบทักษะการคิดเชิง
เหตุผลก่อน และหลังการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ฝึกทักษะการคิดเชิงเหตุผล เวลาที่ใช้ในการฝึกของเกมขึ้นอยู่กับ
กับศักยภาพของนักเรียนเป็นรายบุคคล นักเรียนทุกคนต้องเล่นเกม ให้ครบทั้ง 10 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่ใช้เกมคอมพิวเตอร์ฝึกทักษะการคิดเชิงเหตุผล นักเรียนหูหนวก
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะความสามารถการคิดเชิงเหตุผลสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโสตศึกษา จากการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

พชณีย์ เจริญโลหทองดี

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโสตศึกษา จากการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนเขียนสะกดคำจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ดำเนินการสอนเป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 - 60 นาที จำนวน 25 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและแบบทดสอบวัดความสามารถเขียนสะกดคำ การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติค่ามัธยฐาน พิกซ์ควอไทล์ และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธี The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสะกดคำ อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถเขียนสะกดคำ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังจากสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การศึกษาศักยภาพความสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

บุญสมัย เรืองสุวรรณนท์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในโรงเรียนเศรษฐเสถียร กรุงเทพมหานคร จำนวน 7 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดำเนินการเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 และใช้สถิติ มัชยฐาน พิสัย ควอไทล์และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80
2. ความสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี
3. ความสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านจินตนาการในผลงานทัศนศิลป์ของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการใช้สื่อการสอนทางศิลปะที่สร้างตามแนวทางของ
ทฤษฎีเกสตัลท์ที่แทรกระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับท้ายเนื้อหา**

นัยนา พรหมมา

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านจินตนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการใช้สื่อการสอนทางศิลปะที่สร้างตามแนวทางของทฤษฎีเกสตัลท์ที่แทรกระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับท้ายเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสรบุญเสถียร กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 22 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 50 นาที การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบ The Randomized Posttest - Only Control Group Design

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ แผนการสอนศิลปะที่แทรกสื่อการสอนระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับท้ายเนื้อหา, สื่อการสอนที่สร้างตามแนวทางของทฤษฎีเกสตัลท์, ใบงานปฏิบัติการกรรมการวาดภาพศิลปะ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ t - test แบบ Independent

ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านจินตนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการใช้สื่อการสอนทางศิลปะที่สร้างตามแนวทางของทฤษฎีเกสตัลท์ ที่แทรกระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับท้ายเนื้อหา ทั้งในภาพรวมและรายละเอียดแต่ละด้าน ได้แก่ จินตนาการในการใช้สี, จินตนาการสร้างสรรค์, จินตนาการด้านเนื้อหา, จินตนาการออกแบบ และจินตนาการด้านเทคนิควิธีการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์

ประภาพร บุญธรรม

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน จัดให้นักเรียนได้รับการสอนโดยการสอนแบบโรเซนไชน์ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 19 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนจากการสอนแบบโรเซนไชน์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ และประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการสอนอยู่ในระดับพอใช้
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการสอน สูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการสอนโดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว

ราชนัน นิลบรรพต

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการสอนโดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว โดยเปรียบเทียบความสามารถดังกล่าวในช่วงเวลาก่อนและหลังการสอนโดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการใส่เครื่องช่วยฟังไม่เกิน 90 เดซิเบล มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีภาวะพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนศึกษาพิเศษระยอง จังหวัดระยอง จำนวน 6 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนโดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว ดำเนินการสอนเป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน จำนวน 21 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือแผนการสอนการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ จากการสอนโดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว และแบบทดสอบวัดความสามารถการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่ามัธยฐาน พิสัยควอไทล์และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีของ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการสอน โดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการสอนโดยวิธีเอสคิวอาร์คิวซีคิว สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**การศึกษาการรับรู้ทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 2 - 3 ปี
จากการฝึกโดยวิธีฟังเสียงของภาษา (The Auditory - Verbal Approach)**

ลำแพน กองทิพย์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 2 - 3 ปี จากการฝึกโดยวิธีฟังเสียงของภาษา (The Auditory - Verbal Approach) โดยการเปรียบเทียบการรับรู้ภาษาในช่วงเวลาก่อนและหลังการฝึก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 2 - 3 ปี ที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป แต่ไม่เกิน 90 เดซิเบล ที่มารับการตรวจวัดระดับการได้ยินที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ จำนวน 6 คน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกโดยวิธีฟังเสียงของภาษา (The Auditory - Verbal Approach) ดำเนินการฝึกเป็นเวลา 12 สัปดาห์ จำนวน 36 ครั้ง ครั้งละ 30 - 45 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แผนการฝึกการรับรู้ทางภาษา และแบบประเมินการรับรู้ทางภาษา การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่ามัธยฐาน พิสัยควอไทล์ และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีของ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. การรับรู้ทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 2 - 3 ปี หลังจากการฝึกโดยวิธีฟังเสียงของภาษา (The Auditory - Verbal Approach) อยู่ในระดับดี
2. การรับรู้ทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 2 - 3 ปี หลังจากการฝึกโดยวิธีฟังเสียงของภาษา (The Auditory - Verbal Approach) สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนอนุบาล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครใบ้

นางนุช รุ่งเจริญศรีชัย

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนอนุบาล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครใบ้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนอนุบาลที่มีระดับการได้ยิน ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน อายุระหว่าง 11 - 12 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนเศรษฐสุตธิยารามพระราชูปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร เลือกโดยแบบเจาะจง จำนวน 10 คน ใช้ระยะเวลาการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับกิจกรรมการแสดงละครใบ้ แบบแผนการทดลองวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One - Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมการแสดงละครใบ้ แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางการแสดงพร้อมคู่มือการใช้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนอนุบาลชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครใบ้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสุนทรียภาพในการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
จากการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยใช้คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

เพชรรัตน์ กั้วหา

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีควา้มุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสุนทรียภาพในการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์และวัดสุนทรียภาพก่อนและหลังการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยใช้คอมพิวเตอร์ มัลติมีเดีย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งกำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ใน โรงเรียนศึกษาพิเศษชลบุรี มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 56 ถึง 90 เดซิเบล ระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน จำนวน 10 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ จากการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยใช้คอมพิวเตอร์ มัลติมีเดีย ดำเนินการเป็นเวลา 6 สัปดาห์ จำนวน 30 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบ One - Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ แบบบันทึกสุนทรียภาพในการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยควอไทล์ (Interquartile Range) และวิธีการทดสอบแบบ Nonparametric ของ Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังได้รับการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย อยู่ในระดับมาก สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย มีสุนทรียภาพในการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์อยู่ในระดับมากที่สุด

การศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยและความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย จากการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ

วราภรณ์ บุญสุข

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยและความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย จากการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ โดยเปรียบเทียบความเข้าใจดังกล่าวในช่วงก่อนและหลังการสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนศึกษาพิเศษสุพรรณบุรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน จัดให้เด็กได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะเป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะและแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้คำนวณความแม่นยำเชิงเนื้อหา 0.67 - 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย หลังจากได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะอยู่ในระดับสูง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียน
กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3
จากการสอนโดยใช้แผนผังมโนทัศน์ (Concept Mapping)

นิตยา ทองสา

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียน
กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 จากการสอนโดยใช้แผนผังมโนทัศน์ (Concept Mapping)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียน
ที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยใช้วิธีเลือกแบบ
เจาะจง จำนวน 8 คน จัดให้นักเรียนได้เรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยใช้แผนผังมโนทัศน์เป็น
ระยะเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง วันละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
คือ แผนการสอนจากการสอนโดยใช้แผนผังมโนทัศน์และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่ามัธยฐาน พิสัยควอไทล์ และวิธีการเปรียบเทียบ
คะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีของ Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยสรุปว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนผังมโนทัศน์ มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนอยู่ในระดับดีและสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนผังมโนทัศน์มีระดับความ
คงทนในการเรียนร้อยละ 82.5

**การศึกษาความรู้ความเข้าใจการวาดภาพและสภาพอารมณ์
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 12 - 15 ปี จากการจัดกิจกรรมวาดภาพระบายสี**

ศิริพร โทจันทร์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจการวาดภาพและสภาพอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 12 - 15 ปี จากการจัดกิจกรรมวาดภาพระบายสี โดยการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจการวาดภาพและสภาพอารมณ์ในช่วงเวลาก่อนและหลังการสอนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 12 - 15 ปี ที่มีระดับการสูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดกิจกรรมวาดภาพระบายสีดำเนินการสอนเป็นเวลา 8 สัปดาห์ จำนวน 32 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แผนการสอนกิจกรรมวาดภาพระบายสี และแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจการวาดภาพของซิลเวอร์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่ามัธยฐาน พหุสั ควอไทล์ และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีของ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความรู้ความเข้าใจการวาดภาพของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 12 - 15 ปี หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมวาดภาพระบายสี อยู่ในระดับดีและสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. สภาพอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 12 - 15 ปี หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมวาดภาพระบายสีอยู่ในระดับดีมากและสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา เรื่องกฎหมายน่ารู้
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนแบบร่วมมือ**

จริยา โชติวรรณะกร

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา เรื่องกฎหมายน่ารู้ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนแบบร่วมมือ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 12 คน จัดให้เด็กได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 18 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา เรื่องกฎหมายน่ารู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา เรื่องกฎหมายน่ารู้ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับดี
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา เรื่อง กฎหมายน่ารู้ ในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการเรียนแบบร่วมมือสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ

พริษฐ์ โพธิ์นคร

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นชายและหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 คน ระยะเวลาทำการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ใช้สถิติการทดสอบเครื่องหมาย (Signed Rank Test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น
2. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ มีความแตกต่างจากก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรณีศึกษาผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์
จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน

กรองชนก ทองงาม

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม และศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คนจากโรงเรียนพญาไท

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนก่อนการเรียนด้วยการให้นักเรียนวาดภาพระบายสีนามธรรมตามหัวข้อ ความรัก ความโลภ ความโกรธ ความหลง และทดสอบความคิดสร้างสรรค์ด้วยแบบทดสอบที่ชื่อ Test for Creative Thinking Drawing Production ของเออร์บานและเจเกลเลน

จากนั้นผู้วิจัยได้สอนนักเรียนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมที่ประกอบด้วย ชุดกิจกรรมอื่น ได้แก่ ชุดกิจกรรมความรัก ชุดกิจกรรมความโลภ ชุดกิจกรรมความโกรธ และ ชุดกิจกรรมความหลง ทำการทดลอง 44 ครั้ง ครั้งละหนึ่งชั่วโมง แล้วจึงทดสอบนักเรียนหลังการเรียนด้วยการวาดภาพระบายสีตามหัวข้อดังกล่าว และทดสอบความคิดสร้างสรรค์ จึงนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ โดยการทดสอบค่าที (t - test)

ผลการวิจัยพบว่า จากการที่นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมมีพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสี ด้านนามธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิชาเอกเฉพาะสาขา
สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ
ปีการศึกษา 2535 - 2547

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
1	การศึกษาข้ามปัญญาของผู้ต้องขังประเภทเค็ดชาด คติความผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ในทัณฑสถาน วิทยานิพนธ์ บางเขน	เกรียงศักดิ์ สังข์ชัย	2536
2	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชา คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	นงลักษณ์ อ้วนสุข	2536
3	การสร้างเครื่องมือคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี	อุไรวรรณ เกษสังข์	2536
4	การศึกษาค้นคิดเห็นของผู้บริหารและครูวิชาการ ต่อ แนวโน้มการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรง- เรียนประถมศึกษา	ชนาทิพย์ วัฒนวงศ์	2536
5	การศึกษาการปรับตัวของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นในโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรม พลศึกษา	วราวัฒน์ ประสิทธิ์ธัญกิจ	2536
6	การศึกษาค้นลักษณะและบทบาทของครูในการส่งเสริม นักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถ พิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	จริยาภรณ์ รุจิโมระ	2537
7	ผลการฝึกทักษะการคิดเชิงวิจัยในเด็กปัญญาเลิศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยแบบฝึกทักษะการคิดเชิง วิจัยกับการสอนตามแนวคู่มือครู	บุคคี คุ่มบ่อ	2538
8	การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในชีวิต ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความเครียดของนักเรียน ในโครงการส่งเสริมและพัฒนาเด็กที่มีความสามารถ พิเศษทางการเรียน (สพพ.) โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพมหานคร	อาทร บัวสมบุรณ์	2538

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
9	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ลักษณะทางชีวสังคมและทัศนคติต่อการจัดการศึกษา สำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัด- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพ- มหานคร	ลลิตา เหล่าพานิช	2538
10	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นเลิศทางการร้องเพลงของผู้เข้า ประกวดร้องเพลงเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ด้วยพระราชทานสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ประจำปี 2538	ศุภรณางค์ พินานโหม่น	2538
11	การศึกษาผลของกฏทดลองเพิ่มพลังงานจักรวาลประกอบ การฝึกสมาธิที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความคิด สร้างสรรค์ และการปรับตัวของนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษทางด้านการเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	มยุรี หิรัญศรี	2538
12	แบบการเรียนรู้ของเด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและ ส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี (พลวท.)	พัชรา จันทรา	2539
13	การพัฒนารูปแบบการสอนแบบกระบวนการแก้ปัญหา ทางคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ลบ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโครงการนำร่อง ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน	คนธรส รสหวาน	2539
14	การพัฒนารูปแบบศูนย์วิชาการในโรงเรียนโครงการ นำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน	กานดา พุทธิรักษา	2539
15	ศึกษาสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนในโครงการนำร่อง ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน	โสภา โกมลนาค	2539
16	การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการ จัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์	รัศมิ โพนเมืองหล้า	2543
17	การศึกษาความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มี ความสามารถพิเศษโดยใช้ชุดฝึกความคิด	สุเมตตา คงสง	2543

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
18	การศึกษามลัทธิพุทธิกทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และเจตคติต่อการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์จากการสอนโดยวิธีการสอนร่วมแบบครูผู้สอน 1 คน กับครูสอนร่วม 1 คน	จิรพงษ์ ขำเพชร	2544
19	การพัฒนาแบบฝึกคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมสร้างความคิดวิจารณ์ทางคณิตศาสตร์ สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	สมกิต อุดมอิทธิเสถียร	2545
20	การศึกษาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้รูปแบบการสอนด้วยตนเอง	ทวงรัตน์ จันทร์เอียด	2545
21	การศึกษาสภาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย	ว่าที่เรือตรีโสภณ เข้มทองคำ	2545
22	การเปรียบเทียบพัฒนาการของความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ ที่ได้รับการฝึก โดยแบบฝึกกระตุ้นพลังสมองตามแนวคิดของวิลเลียมส์	วิมลมาศ อธิศักดิ์โสภณ	2545
23	การพัฒนาชุดการเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ การหาร สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	นพเก้า ลิ้มปัสสิวรรค์	2545
24	การศึกษาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ ตามแนวทฤษฎีสรคนิยม (Constructivist)	สุชาติ บัวลอย	2545
25	การศึกษความเข้าใจในการอ่านและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษา	อรทัย เลิศภิบาล	2545
26	การศึกษาคณิตระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้กิจกรรมค่ายกลางวัน	รัชตะ เอกรุ่งโรจน์	2545

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
27	การศึกษาความสัมพันธ์ความสามารถทางสติปัญญากับความ ความสามารถทางด้านทัศนศิลป์ ของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความสามารถพิเศษทางด้าน ทัศนศิลป์	อุบลรัตน์ เกษอาษา	2545
28	การศึกษาเปรียบเทียบผลงานจิตรกรรมสีน้ำ ด้วยวิธีการ สอนระบบ เอ.เอส. ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏ ที่มีพื้น- ฐานการเรียนรู้วาดเขียนต่างกัน	วิรัตน์ ปิ่นแก้ว	2545
29	การศึกษาความสามารถในการคิดด้านเหตุผลของนักเรียนที่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ฝึกคิดโดยใช้แบบฝึกคิดด้านเหตุผล	คารา สืบสะอาด	2545
30	การศึกษาความสามารถคิดแก้ปัญหาและค่านิยมในภูมิ- ปัญญาท้องถิ่นของเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถม- ศึกษาปีที่ 6 จากการสอนแบบโครงงานภูมิปัญญาท้องถิ่น	จุไรรัตน์ คุณค่อง	2545
31	การศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่มีความ สามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรม กลุ่มสัมพันธ์	วาลิกา อัครนิคย์	2546
32	การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา อังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่ แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่าย ภาษาอังกฤษ	ปริยดา ะวงศา	2546
33	การสร้างแบบประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญาตาม แนวโครงสร้างของ Kaufman สำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1	แสงเดือน ขอดอญณีวงศ์	2546
34	การศึกษาความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และคิดแก้ ปัญหาของเด็กนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้าน คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการใช้ชุดฝึกความ คิดการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์	อุมพร รังสิยานนท์	2546
35	การศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของ นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์	สุกัญญา วุฒิรัตน์	2546

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
36	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับ การสอนแบบ 4 MAT SYSTEM	อติศักดิ์ ศรีวรกุล	2546
37	การศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตความเครียดและการเผชิญความเครียดปัญหาปรับตัวและวิธีการปรับตัวของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี	ชาติร์ ถักณะศิริ	2546
38	การศึกษาศาสนาความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรกของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการใช้รูปแบบการสอนของโพลยา	ทรรศนัย โกวิทชากร	2546
39	การศึกษาคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัย จากการใช้ชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์	วนิดา เกื้อแก้ว	2546
40	การศึกษาคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอัมรินทราราม โดยการศึกษาการคิดหากรูปแบบ	จันจิรา นาวารัตน์	2546
41	การศึกษาทักษะทางสังคมและความเครียดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมศิลปะ	ชนธรร เจริญราช	2546
42	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จากการจัดกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์	ชนิษฐา เพ็ชรน้อย	2547
43	การศึกษาศาสนาความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการ จัดโปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านคณิตศาสตร์ในศูนย์วิทยพัฒนา	อุษณีย์ บุรณะเชษฐกุล	2547
44	การศึกษาคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยใช้กลยุทธ์การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์	จิราวรรณ เกิดผล	2547

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
45	การศึกษาความคิดวิจารณ์ของเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถพิเศษด้านวิทยาศาสตร์ จากการฝึกตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์	อัญริสา คัมภักเจริญกิจ	2547
46	การศึกษาผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์	กัลยา บุญอิน	2547
47	การศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์	สุกัญญา วุฒิรัตน์	2547
48	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย	สุภาพรรณ สิงขรอาจ	2547

การศึกษาหาแนวโน้มปัญหาของผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาด คดีความผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์
ในทัณฑสถานวัยหนุ่ม บางเขน

เกรียงศักดิ์ สังข์ชัย

ปีการศึกษา 2536

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาระดับแนวโน้มปัญหาและเปรียบเทียบแนวโน้มปัญหาของผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาด คดีความผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ ฐานความผิดลักทรัพย์และฐานความผิดปล้นทรัพย์ ในทัณฑสถานวัยหนุ่ม บางเขน ตามตัวแปรระดับการศึกษา ลำดับของการเป็นบุตร การอบรมเลี้ยงดู ทัศนคติต่อโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาด คดีความผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ ในทัณฑสถานวัยหนุ่ม บางเขน มีอายุกว่า 18 - 20 ปี ประกอบด้วยฐานความผิดลักทรัพย์ จำนวน 43 คน และฐานความผิดปล้นทรัพย์ จำนวน 15 คน รวม 58 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบหาแนวโน้มปัญหาเวกเตอร์สำหรับผู้ใหญ่ (WAIS) และแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t - test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One - Way Analysis of Variance)

พบว่า ผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาด คดีความผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ในทัณฑสถานวัยหนุ่มบางเขน มีฐานความผิดต่างกัน มีคะแนนของระดับแนวโน้มปัญหาไม่แตกต่างกัน

ผู้ต้องขังฐานความผิดปล้นทรัพย์ที่มีลำดับของการเป็นบุตรต่างกัน มีคะแนนแนวโน้มปัญหาไม่แตกต่างกัน

ผู้ต้องขังฐานความผิดลักทรัพย์และฐานความผิดปล้นทรัพย์ที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกันและมีทัศนคติต่อโรงเรียนต่างกัน มีคะแนนแนวโน้มปัญหาไม่แตกต่างกัน

**การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**

นางลักษณ์ อ่วยสุข

ปีการศึกษา 2536

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในโครงการพัฒนาความเป็นเลิศของนักเรียนจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบสหรั่วมใจกับวิธีการเรียนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลสุพรรณบุรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จะมีนักเรียน 3 ระดับความสามารถ คือ ความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ในอัตราส่วน 1 : 2 : 1 โดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2535 เป็นเกณฑ์ ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 60 คาบ ๆ ละ 20 นาที ในเนื้อหาเรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ลบ คูณ หาร กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบสหรั่วมใจ กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบปกติ แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Posttest — Only Design เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้วทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และแบบสอบถามวัดเจตคติ ต่อวิชาคณิตศาสตร์ นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ผลทางสถิติโดยใช้ t - test พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบสหรั่วมใจ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบสหรั่วมใจ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบปกติ มีเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การสร้างเครื่องมือคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี

อุไรวรรณ เลิศสังข์

ปีการศึกษา 2536

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อสร้างเครื่องมือคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีอายุระหว่าง 9 - 12 ปี ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า แบบคัดแยกนี้ นักเรียนจะเป็นผู้ประเมินลักษณะพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของตนเอง ที่จะส่งผลต่อการประสบความสำเร็จทางการเรียน 5 ประการ คือ การแข่งขัน ความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง การมองเห็นความสำคัญในเรื่องผลการเรียน และการยอมรับนับถือตนเอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี คัดเลือกมาจากโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากที่สุดในแต่ละสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอ อำเภอละ 1 โรงเรียน ได้จำนวน 10 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 356 คน วิธีการศึกษาได้นำแบบคัดแยกที่สร้างขึ้น ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างและได้หาคุณภาพของแบบคัดแยกด้านความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง และสร้างเกณฑ์ปกติในรูปของเปอร์เซ็นต์ไทล์ สำหรับแปลความหมายของคะแนน ส่วนในรายละเอียดแต่ละด้านนั้น ได้สร้างเกณฑ์ปกติในรูปของสเดใน พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบคัดแยกฉบับนี้ คำนวณโดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ 0.8738 มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเที่ยงตรงตามสภาพของแบบคัดแยก หาโดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จักอยู่แล้ว พบว่า แบบคัดแยกนี้มีค่าความเที่ยงตรงตามสภาพสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง คำนวณโดยใช้สูตร สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนผลการตอบของเด็กกับคะแนนจากการตอบของผู้ปกครอง พบว่า แบบคัดแยกทั้งสองฉบับนี้มีความสัมพันธ์กันทางบวกสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

**การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูวิชาการ ต่อแนวโน้มการจัดการศึกษา
สำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรงเรียนประถมศึกษา**

ชนาทิพย์ วัฒนวงศ์

ปีการศึกษา 2536

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูวิชาการ ต่อแนวโน้มในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ใน 3 ด้าน คือ 1. ความสนใจ 2. ด้านหลักสูตร 3. ด้านการจัดโปรแกรมการศึกษา --

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้บริหาร โรงเรียน และครูวิชาการ โรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 330 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าแบบเลือกตอบ และแบบสอบถามปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ค่าเอฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและครูวิชาการ โรงเรียนประถมศึกษา มีความคิดเห็นต่อแนวโน้มการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศทั้งสามด้าน โดยส่วนรวมและแยกเป็นรายด้านอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยมาก
2. เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อแนวโน้มในการจัดการศึกษาเด็กปัญญาเลิศที่มีตำแหน่งเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการรับราชการครู แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อแนวโน้มในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศไม่แตกต่างกัน
3. ข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูวิชาการ โรงเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่
 - 3.1 ด้านบุคลากรคือ ครูควรเป็นผู้มีความรู้ดี ฉลาด มีอุดมการณ์สูง มีความรับผิดชอบ เสียสละ มีความเป็นผู้นำ มีความคิดสร้างสรรค์ และเข้าใจเด็กเก่งได้ดียิ่งที่สุด
 - 3.2 ด้านการจัดการงบประมาณเสนอแนะว่าควรจัดงบประมาณ และบุคลากรให้เพียงพออย่างต่อเนื่องเป็นกรณีพิเศษมากที่สุด
 - 3.3 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เสนอแนะว่าควรจัดโปรแกรมพิเศษ เสริมการเรียนตามความสนใจ และความสามารถของเด็กแต่ละคนมากที่สุด
 - 3.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน เสนอแนะว่าควรเป็นสื่อที่ทันสมัย โดยเฉพาะเรื่องเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์มากที่สุด

การศึกษาการปรับตัวของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี
สังกัดกรมพลศึกษา

วรารัตน์ ประสิทธิธัญกิจ

ปีการศึกษา 2536

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาการปรับตัวของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีและเปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จำแนกตามเพศความสามารถทางกีฬา ลำดับการเกิด สภาพครอบครัวและลักษณะครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 111 คน

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสำรวจปัญหาการปรับตัวที่ปรับปรุงมาจากแบบสำรวจปัญหาการปรับตัวของมุนนี ฉบับที่ใช้กับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีที่มีการปรับตัวอยู่ในระดับดี โดยที่ปรับตัวได้ดีที่สุดในด้านบ้านและครอบครัว และปรับตัวด้านการเงินการงานและอนาคตน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

นักเรียนชายปรับตัวด้านสุขภาพและพัฒนาการทางกายได้ดีกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีความสามารถทางกีฬาระดับ A ปรับตัวด้านสุขภาพและพัฒนาการทางกายและด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทั่วไปได้ดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางกีฬาระดับ B อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่มีลำดับการเกิดเป็นลูกคนกลาง ปรับตัวด้านความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไปได้ดีกว่านักเรียนที่มีสภาพครอบครัวแตกแยกปรับตัวด้านบ้านและครอบครัวและด้านการเงินการงานและอนาคตได้ดีกว่านักเรียนที่มีสภาพครอบครัวปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่มีลักษณะครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยายปรับตัวได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นนอกจากนี้ไม่แตกต่างกัน

การศึกษาคุณลักษณะและบทบาทของครูในการส่งเสริมนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริม
ผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี .

จริยาภรณ์ รุจิโมระ

ปีการศึกษา 2537

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาลำดับคุณลักษณะและบทบาทที่คาดหวังของครู ตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะและบทบาทที่คาดหวังของครูตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวม 3 ด้าน คือ ด้านวิชาการ ด้านสังคม ด้านมนุษยสัมพันธ์ รวมทั้งเพื่อทราบข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณลักษณะและบทบาทที่คาดหวังของครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย ครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปีการศึกษา 2536 รวมจำนวน 283 คน เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า จำนวน 95 ข้อ และแบบสอบถามปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบน มาตรฐาน และการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. คุณลักษณะที่คาดหวังของครูตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยส่วนรวม และรายด้าน อยู่ในระดับดีมาก
2. บทบาทที่คาดหวังของครูตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยส่วนรวมอยู่ในระดับมาก
3. คุณลักษณะที่คาดหวังของครูตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 10 อันดับแรก คือ

- 1) มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์
- 2) มีความมุ่งมั่นในการหาความรู้เพิ่มเติม
- 3) ความรอบรู้ดีและศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ
- 4) ชอบรัชความคิดเห็นของนักเรียน
- 5) ส่งเสริมความใฝ่รู้ของนักเรียนเป็นประจำ
- 6) มีความพร้อมและใจกว้างพอที่จะรับคำแนะนำด้านวิชาการจากผู้อื่น
- 7) มีความกระตือรือร้นในวิชาที่สอนทำให้การสอนน่าสนใจ
- 8) มีความคิดกว้างไกลหลายแง่หลายมุม
- 9) เข้าใจถึงความต้องการการเรียนรู้ของนักเรียน
- 10) มีความรู้ในการวิเคราะห์หลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในระดับชั้นที่
 - สอน

4. บทบาทที่คาดหวังของครูตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 10 อันดับแรก คือ

- 1) เสาะแสวงหาแหล่งความรู้ทางวิชาการอยู่เสมอ
- 2) การสนับสนุนความคิดใหม่ ๆ ของเด็ก
- 3) การกระตุ้นให้เด็กช่วยเหลือกันและกันในการเรียนมากกว่าแก่งแย่งแข่งขัน
- 4) ครูมีเทคนิคการสอนที่ไม่น่าเบื่อ
- 5) การส่งเสริมให้เด็กได้ฝึกใช้ทักษะความรู้ความคิดวิเคราะห์
- 6) การส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้านอกเหนือจากตำราเรียน
- 7) การยกตัวอย่างได้อย่างชัดเจน
- 8) การนำแนวคิดใหม่ มาช่วยปรับปรุงงานด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์อยู่เสมอ
- 9) การเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางทั้งในวงกว้างและลึก
- 10) การให้เด็กเป็นตัวเองในการทำงาน

5. คุณลักษณะที่คาดหวังของครูตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยรวมแตกต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. บทบาทที่คาดหวังของครูตามความคิดเห็นของครูสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสอนกิจกรรมโปรแกรมเสริม และนักเรียนในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยรวมแตกต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคุณลักษณะของครูที่คาดหวัง ที่ควรมีเพิ่มขึ้น ได้แก่ ควรจัดอบรมครูที่จบการศึกษามัธยมต้น เช่น เกี่ยวกับเทคนิคการสอนโดยการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ เจตคติที่ดีต่อวิชาชีพครู ครูควรสอนให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำงานกับครู ครูควรมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม ครูและนักเรียนมีความสามารถในการสอนและการเรียนแน่นเกิน ไป มีจรรยาบรรณครูและสอนให้เด็กที่ เผชิญกับความยากลำบากทางวิทยาศาสตร์ ควรจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการแสดงออก ทักษะเด็ก มีสังคมที่กว้างสามารถหาผู้เชี่ยวชาญมาทำการสอน ครูควรจะมีผู้เชี่ยวชาญเป็นด้าน เช่น ด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์ ควรส่งเสริมให้เด็กเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เสริมความรู้พิเศษเพื่อเสริมความสามารถเฉพาะด้านแก่เด็ก

8. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบทบาทของครูที่คาดหวัง ที่ควรมีเพิ่มขึ้น ได้แก่ การส่งเสริมให้เด็กได้ฝึกการใช้คำถามที่เร้าเร้าในด้านความคิด สามารถจัด โครงการวิทยาศาสตร์ให้เด็กได้ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการทำโครงการของคน ครูควรทำการทดลองวิทยาศาสตร์จากของจริง ควรจะสอนให้เด็กสามารถนำความรู้ไปพัฒนาสังคมได้ เสริมกิจกรรมตามความสามารถของเด็ก ชี้นำแหล่งวิชาการและแก้ไขข้อสงสัยของเด็กได้

ผลการฝึกทักษะการคิดเชิงวิทย์ในเด็กปัญญาเลิศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ที่สอนโดยแบบฝึกทักษะการคิดเชิงวิทย์กับการสอนตามแนวคู่มือครู

บุศดี คู่มบล

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการคิดเชิงวิทย์ในเด็กปัญญาเลิศ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกทักษะการคิดเชิงวิทย์กับการสอนตามแนวคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนปัญญาเลิศชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีระดับผลการเรียนเฉลี่ย 4 ภาคเรียนที่
1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 20 คน แบ่ง
เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยแบบฝึกทักษะการคิดเชิงวิทย์ กลุ่มควบคุมได้รับ
การสอนตามแนวคู่มือครู โดยแบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิทย์ได้ค่าความยากง่าย (p) .20.80 ค่าอำนาจ
จำแนก Control — Group Pretest — Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t - test

พบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการคิดเชิงวิทย์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกทักษะการคิด
เชิงวิทย์กับการสอนตามแนวคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการคิดเชิงวิทย์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวคู่มือครูระหว่างก่อน
และหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการศึกษาดังนี้ ทำให้ได้ทราบ
ถึงความสามารถของเด็กในการที่จะนำรูปแบบการสอนที่มีอิสระทางด้านความคิดแล้วยังสามารถส่งเสริม
ให้เด็กได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยนำขั้นตอนของการฝึกทักษะการคิดเชิงวิทย์ เริ่มตั้งแต่การฝึกความ
พร้อม การสังเกตปัญหาการตั้งสมมติฐาน การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การแปลผล การสรุปผล
และการเสนอผลงาน แล้วนำไปประยุกต์เข้ากับวิธีการเรียนการสอนในวิชาอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้
ศึกษาสิ่งที่ตนสนใจได้อย่างเต็มศักยภาพตามความสามารถของเด็กที่มีอยู่ในตนได้ เพราะการศึกษาไม่จำ
เป็นต้องศึกษาเฉพาะในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว

การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในชีวิต ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความเครียดของนักเรียน
ในโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียน (สพท.)
โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพมหานคร

อาทร บัวสมบุญ

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษา ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในชีวิต ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความเครียดของนักเรียนในโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (สพท.) โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2537 จำนวน 10 คน โดยจำแนกตามระดับชั้นเรียน เป็นนักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 76 คน และนักเรียนระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 38 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามความคาดหวัง ในชีวิต และแบบสอบถามความเครียด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ Two Way ANOVA

การศึกษาปรากฏผลดังนี้

1. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในชีวิตและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความเครียดของนักเรียน
2. นักเรียนที่มีความคาดหวังในชีวิตแตกต่างกัน มีความเครียดไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความเครียดไม่แตกต่างกัน

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ลักษณะทางจิตสังคมและทัศนคติ

ต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรงเรียนประถมศึกษา

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

ลลิตา เหล่าพานิช

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ลักษณะทางจิตสังคมและทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครของผู้บริหารและครูวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย ของผู้บริหารและครูวิชาการ 427 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทิศทาง

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและวิชาการมีทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ ทั้งรายด้านและโดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์อยู่ในมาก
2. พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้บริหารและครูวิชาการกับทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศทั้งรายด้านและโดยส่วนรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจิตสังคม (เพศ อายุ และระดับการศึกษา) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศทั้งรายด้านและโดยส่วนรวมของผู้บริหารครูวิชาการ และกลุ่มรวม ยกเว้นกลุ่มผู้บริหารที่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศทั้งรายด้านและโดยส่วนรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพลงไทยลูกทุ่งไม่มีตัวทำนอง พบว่าปัจจัยด้านที่ 6 สามารถทำนายความเป็นเลิศทางการร้องเพลงของชุมชนที่มีของบิคารมารคาหรือผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และกลุ่มที่บิคารมารคาหรือผู้ประกอบการมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท และ 10,000 บาทขึ้นไปไม่มีตัวพยากรณ์

การศึกษาผลของการทดลองเพิ่มพลังงานจักรวาลประกอบการฝึกสมาธิที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ความคิดสร้างสรรค์ และการปรับตัวของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

มยุรี หิรัญตรี

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการปรับตัวของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการประกอบการฝึกสมาธิ การสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิและการเพิ่มพลังงานจักรวาล และการสอนแบบปกติโดยใช้ชุดการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนวัดพลับพลาชัย เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ 4 ของทุกกลุ่มวิชาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิและการเพิ่มพลังงานจักรวาล กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติโดยใช้ชุดการเรียน ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest — Posttest วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ One — Way Classification

พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิ การสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิและการเพิ่มพลังงานจักรวาล และการสอนปกติโดยใช้ชุดการเรียน มีความถนัดทางการเรียนด้านเหตุผลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิ การสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิและการเพิ่มพลังงานจักรวาลและการสอนปกติโดยใช้ชุดการเรียน มีความคิดสร้างสรรค์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิ การสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิและการเพิ่มพลังงานจักรวาลและการสอนปกติโดยใช้ชุดการเรียน มีการปรับตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิและการเพิ่มพลังงานจักรวาล มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิและนักเรียนที่ได้รับการสอนปกติโดยใช้ชุดการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แบบประเมินรู้ของเด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษ
ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (พสวท.)

พัชรา จันทรา

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ของเด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (พสวท.) จำแนกตามเพศและระดับชั้นเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 94 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยแบบการเรียนรู้ 13 แบบ คือแบบโครงการ แบบฝึกฝนและทดสอบ แบบเพื่อนช่วยสอน แบบสาธิต แบบอภิปราย แบบเกมการศึกษา แบบอิสระ แบบบรรยาย แบบแก้ปัญหา แบบสภาพแวดล้อม แบบสภาพทางอารมณ์ แบบสภาพทางสังคม แบบสภาพทางร่างกาย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าเอฟ สำหรับเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของเด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำแนกตามตัวแปรเพศ และระดับชั้นเรียน

ผลการศึกษาค้นคว้าที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1. เด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแบบการเรียนรู้ แบบแก้ปัญหา แบบอิสระ แบบบรรยาย แบบฝึกฝนและทดสอบ แบบโครงการ อยู่ในระดับมาก และมีแบบการเรียนรู้แบบสภาพทางอารมณ์ แบบอภิปราย แบบสาธิต แบบเพื่อนช่วยสอน แบบสภาพแวดล้อม แบบเกมการศึกษา แบบสภาพทางร่างกาย แบบสภาพทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง
2. เด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพศหญิงและเพศชาย ไม่พบความแตกต่างกันในรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 13 แบบ
3. เด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีแบบการเรียนรู้ แบบสภาพทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีแบบการเรียนรู้แบบสภาพทางสังคมมากกว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ส่วนแบบการเรียนรู้อีก 12 แบบ ไม่พบความแตกต่างกัน

- การพัฒนารูปแบบการสอนแบบกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์
เรื่องโจทย์ปัญหาการบวก ลบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ในโรงเรียนโครงการนาร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน

คนธรรส รสหวาน

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนารูปแบบการสอนแบบกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ และเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนแบบกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่องโจทย์ปัญหาการบวก ลบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโครงการนาร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนสาธิตบางนา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร จำนวน 704 คน ในโรงเรียนโครงการนาร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน

รูปแบบการวิจัยใช้รูปแบบ Randomized Control Group Posttest — Only Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รูปแบบการสอนแบบกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ประกอบด้วย แผนการสอน แบบฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการสอนแบบกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80/80) คือ 92.96/80.33

การพัฒนารูปแบบศูนย์วิทยากรในโรงเรียนโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน

กานดา พุทธรักษา

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อพัฒนารูปแบบศูนย์วิทยากรในโรงเรียนโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชนระดับประถมศึกษาที่เหมาะสม

ผลการศึกษาวิเคราะห์เอกสารงานวิจัยและสอบถามบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับศูนย์วิทยากรได้นำมากำหนดโครงสร้างของศูนย์วิทยากรและพัฒนาเครื่องมือสอบถามทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 19 คน ตามเทคนิคการวิจัยแบบเคลฟาย 3 รอบ ผลการวิเคราะห์รอบที่ 3 ได้นำมาพัฒนารูปแบบศูนย์วิทยากรที่เหมาะสม พบว่ารูปแบบศูนย์วิทยากรในโรงเรียนโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชนที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าเหมาะสมสอดคล้องกัน มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ แนวคิดในการพัฒนารูปแบบศูนย์วิทยากร เน้นการจัดเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน ประยุกต์นวัตกรรมทางการศึกษาให้สนองตอบความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองจนเกิดความรักที่จะใฝ่หาความรู้และได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายจากการเรียนรู้ การดำเนินงานศูนย์วิทยากรเป็นการประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ ของโรงเรียน โดยมีหัวหน้าศูนย์วิทยากรทำหน้าที่บริหารงานได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และมีคุณลักษณะความเป็นผู้นำมีมนุษยสัมพันธ์ มีความรู้ความสามารถด้านการพัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชนและความสามารถทางด้านเทคโนโลยีการศึกษา มีบุคลากรประจำศูนย์วิทยากรทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ครู นักเรียนในการใช้สื่อการเรียนการสอน ให้บริการสื่อที่มีประสิทธิภาพทันสมัย มีความยืดหยุ่นและหลากหลาย ทำโครงการขออนุมัติงบประมาณค่าใช้จ่ายล่วงหน้าและของงบประมาณให้เพียงพอในการดำเนินงานของศูนย์วิทยากร การจัดรูปแบบศูนย์วิทยากรมีระบบการติดต่อสื่อสารสะดวกรวดเร็ว อยู่บริเวณศูนย์กลางอาคารเรียนต่าง ๆ มีสภาพแวดล้อมร่มรื่น เนื้อหาและขนาดของห้องศูนย์วิทยากรควรกว้างพอกับจำนวนนักเรียนและสื่อ จัดโดยอาศัยทฤษฎีสื่อประสม มีการจัดเป็นมุมความรู้ตามกลุ่มประสบการณ์ประเมินผลการปฏิบัติงานและประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ

โสภา โกลมณาค

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน ใน 3 ด้าน คือ

1. การศึกษาสภาพความเป็นจริงในการดำเนินงานของโรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน
2. ศึกษาความเข้าใจของครูที่มีต่อการดำเนินการของโรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน
3. ศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการดำเนินงานของโรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ครูและผู้บริหารของโรงเรียนโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน จาก 3 โรงเรียน จำนวน 41 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าแบบเลือกตอบและแบบสอบถามปลายเปิด โดยสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพความเป็นจริงในการดำเนินงานของโรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน สื่อการสอน และการจัดสิ่งแวดล้อม โดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

ด้านบุคลากรซึ่งมีความรู้ความสามารถ มีระดับการศึกษา และมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน โดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

ด้านอาคารสถานที่ ประกอบด้วยอาคารเรียน อาคารประกอบห้องเรียน ห้องพิเศษ และบริเวณโรงเรียน มีความเพียงพอและเหมาะสม โดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

2. ครูและผู้บริหาร มีความเข้าใจในการดำเนินการของโรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเด็ก เทคนิคการสอนแนะแนวและจิตวิทยาการประเมินผลแบบใหม่ โดยส่วนรวมมีความเข้าใจในเกณฑ์ดีมาก

3. ครูและผู้บริหาร มีเจตคติต่อการดำเนินงานของโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน โดยส่วนรวมมีเจตคติอยู่ในระดับดีมาก

4. ข้อเสนอแนะของครูและผู้บริหาร จำแนกเป็นรายด้านคือ

4.1 สภาพการปฏิบัติงานจริงของโรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน ด้านวิชาการ คือ ควรจัดสิ่งแวดล้อมบริเวณโรงเรียนให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด เพื่อให้นักเรียนได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ส่วนด้านบุคลากร คือ ครูควรพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนใหม่ ๆ อยู่เสมอ และในด้านอาคารสถานที่ ควรมีบริเวณ โรงเรียนที่กว้างขวาง มีสิ่งแวดล้อมที่ดี สะอาด ปลอดภัย มีเครื่องเล่น มีสนามและสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้

4.2 ความเข้าใจของครูและผู้บริหาร คือ ควรจัดอบรมเทคนิคการสอน การแนะแนวและจิตวิทยา การประเมินผลแบบใหม่ อย่างสม่ำเสมอ โดยเน้นการปฏิบัติให้มากขึ้น

4.3 เจตคติของครูและผู้บริหาร คือ ควรให้ความสำคัญต่ออาชีพครูให้มากขึ้น เพราะครูเป็นผู้ให้การศึกษาเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นคนดีของชาติ และมีความเห็นด้วยต่อการดำเนินงานของโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน เพราะว่าเป็นโครงการที่ดีมากและควรดำเนินการอย่างต่อเนื่องต่อไป

การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

รัศมิ โพนเมืองหล้า

ปีการศึกษา 2543

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 15 คน โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ใช้ระยะเวลาการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 17 ครั้ง

การศึกษานี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ คือ

1. แบบสำรวจเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง (สำหรับผู้ปกครอง)
2. แบบสำรวจเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง (สำหรับครูผู้สอน)
3. แบบสำรวจการเห็นคุณค่าในตนเอง
4. โปรแกรมการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิธีการตรวจสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลัง การทดลองใช้ t - test statistics

ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสูงขึ้นในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

การศึกษาความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้ชุดฝึกความคิด

สุเมตตา คงสง

ปีการศึกษา 2543

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระหว่างก่อนและหลังใช้ชุดฝึกความคิด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองรวม 24 ครั้ง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 6 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ TCT-DP (The Test for Creative Thinking — Drawing Production)

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ ที (t - test Statistics)

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ หลังใช้ชุดฝึกความคิดเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และเจตคติต่อการเรียน
ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์จากการสอนโดยวิธีการสอนร่วม
แบบครูผู้สอน 1 คน กับครูสอนร่วม 1 คน

จิรพงษ์ ข่ายเพชร

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีการสอนร่วมแบบ ครูผู้สอน 1 คน กับครูสอนร่วม 1 คน
2. เพื่อศึกษาเจตคติต่อรูปแบบการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ที่เรียนด้วยวิธีการสอนร่วมแบบ ครูผู้สอน 1 คน กับครูผู้สอนร่วม 1 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านลานกระบือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 6 คน

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. แผนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนร่วมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ 2. แบบกิจกรรมพิเศษสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ 3. แบบวัดเจตคติต่อรูปแบบการเรียน 4. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ The Wilcoxon Matched Paired Sign - Ranks Test และการทดสอบเจตคติใช้สถิติร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์หลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนร่วมแบบครูผู้สอน 1 คนกับครูสอนร่วม 1 คน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เจตคติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์จากการสอนโดยวิธีการสอนร่วมแบบครูผู้สอน 1 คนกับครูผู้สอนร่วม 1 คนอยู่ในระดับมาก

การพัฒนาแบบฝึกคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมสร้างความคิดวิจารณ์ทางคณิตศาสตร์
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สมกิต อุดมอิทธิเสถียร

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมสร้างความคิดวิจารณ์ทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และศึกษาความคิดวิจารณ์ก่อนฝึกและหลังฝึกด้วยแบบฝึกคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา ดอนเมืองกรุงเทพฯ เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์จำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง ใช้ในขั้นตอนการพัฒนาแบบฝึกคอมพิวเตอร์เพื่อสร้างเสริมความคิดวิจารณ์ และนำไปทดสอบก่อนฝึกด้วยแบบวัดความคิดวิจารณ์ เมื่อได้แบบฝึกคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 แล้ว ได้มีการนำไปทดลองใช้เป็นแบบฝึกความคิดวิจารณ์ โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นเวลาประมาณ 2 สัปดาห์ เมื่อนักเรียนฝึกจบแล้วให้ทำแบบวัดความคิดวิจารณ์แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ (t — test statistic)

ผลของการทดสอบพบว่า

1. แบบฝึกคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมสร้างความคิดวิจารณ์สำหรับที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 80/80
2. ความคิดวิจารณ์ของนักเรียนจากการทดสอบหลังการฝึกด้วยแบบฝึกคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความคิดวิจารณ์เพิ่มขึ้นก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

พวงรัตน์ จันทร์เอียด

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายคือ เพื่อสร้างรูปแบบทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ และเพื่อศึกษาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบ้านส้อง อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 15 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในวิชาวิทยาศาสตร์ ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ สถิติค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Rank Test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การสร้างรูปแบบทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการหาประสิทธิภาพรูปแบบทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษหลังการใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นไปตามเกณฑ์ $E1/E2 = 80/80$
2. ทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษหลังการใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญที่ .05*

การศึกษาศาถาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์
โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย

ว่าที่เรื่อตรีโสภณ แฉ้มทองคำ

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาศาถาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ด้านการบริหารจัดการศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนในเรื่องกระบวนการเสาะหา วิธีการจัดการศึกษา หลักสูตร สิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้ และการปฏิบัติการสอนของครูผู้สอนในเรื่องคุณลักษณะของครูผู้สอน วิธีการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ตลอดจนสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้บริหาร โรงเรียน ประกอบด้วยผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และครูผู้สอนประกอบด้วยข้าราชการครูที่ปฏิบัติหน้าที่สอนรายวิชาวิทยาศาสตร์ และครูที่ปรึกษาในโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัยทั้ง 12 โรงเรียน จำนวนทั้งหมด 157 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งหมด 13 ชุด คือแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกต สภาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบ่งเป็น 2 ชุดคือ ชุดสำหรับผู้บริหาร โรงเรียน เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสภาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ และชุดสำหรับครูผู้สอนเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสภาพการปฏิบัติการสอนนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบตรวจสอบรายการ ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านกระบวนการเสาะหา โรงเรียนมีวิธีการรับนักเรียนโดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวกำหนดและสอบวัดความสามารถทางวิทยาศาสตร์เป็นหลัก ซึ่งจากผลการรับ ทำให้ได้นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์เพียง 50 - 80 % ของนักเรียนที่รับเข้ามา
2. ด้านวิธีการจัดการศึกษา โรงเรียนมีการจัดห้องเรียนแบบคละกัน การจัดการเรียนการสอนเน้นการส่งเสริมพัฒนาความรู้ความสามารถด้านวิทยาศาสตร์โดยคำนึงถึงความทสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก

3. ด้านหลักสูตร โรงเรียนใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายพุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533 มีการปรับปรุงหลักสูตรบางส่วนน้อย โดยปรับหลักสูตรให้เกิดความยืดหยุ่นสนองต่อความต้องการของผู้เรียน

4. ด้านสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้ โรงเรียนมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในระดับที่น่าพอใจ เน้นการจัดอาคารเรียนวิทยาศาสตร์ การจัดป้ายนิเทศและจัดให้บริการอินเทอร์เน็ต แต่การจัดหาหนังสือและข้อมูลข่าวสารทางวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนยังขาดความหลากหลายและเพียงพอ

5. ด้านคุณลักษณะครูผู้สอน ครูผู้สอนมีลักษณะเป็นคนใจกว้าง มีมนุษยสัมพันธ์ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น แม้ครูส่วนใหญ่จะปรับปรุงตนเองอยู่เสมอก็ยังมีครูบางส่วนที่ยังขาดความรู้ความเชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์อย่างลึกซึ้ง

6. ด้านวิธีการสอน ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย แต่ก็เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตัวเองเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาและรู้จักวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ได้

7. ด้านการใช้สื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนผลิตสื่อการเรียนการสอนเอง สื่อที่ผลิตได้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์แต่ยังขาดการปรับปรุงสื่อให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์

8. ด้านการวัดและประเมินผล ครูผู้สอนใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติและแบบสังเกตพฤติกรรมโดยสามารถวัดผลได้สอดคล้องกับสภาพการเรียนการสอน

9. สภาพปัญหาในการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์มี 3 ประการคือ ปัญหาที่เกิดจากการรับนักเรียน ปัญหาที่เกิดจากการรับนักเรียน ปัญหาการขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ และปัญหาที่เกิดจากการเป็นโรงเรียนประจำ

การเปรียบเทียบพัฒนาการของความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ ที่ได้รับการฝึก
โดยแบบฝึกหัดตามพลังสมองตามแนวคิดของวิลเลียมส์

วิมลมาศ อริศศักดิ์โสภ

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ 3 ระดับ คือ ระดับสูง ปานกลาง และต่ำ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดจอมรินทราราม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2544 จำนวน 30 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ระดับละ 10 คน ได้แก่ เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ระดับสูง ปานกลาง และระดับต่ำ

กลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกโดยแบบฝึกหัดตามพลังสมองตามแนวคิดของวิลเลียมส์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ Pretest - Posttest Design โดยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ (The Test for Creative Thinking - Drawing Production)

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว และการทดสอบที (t - test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ทั้ง 3 ระดับ คือ ระดับสูง ปานกลาง และต่ำที่ได้รับการฝึกหัดตามพลังสมองเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของวิลเลียมส์ มีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ทั้ง 3 ระดับ คือ ระดับสูง ปานกลาง และต่ำที่ได้รับการฝึกหัดตามพลังสมองเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของวิลเลียมส์ มีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนี้

2.1 เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ระดับต่ำที่ได้รับการฝึกหัดตามพลังสมองเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ตามแนวความคิดของวิลเลียมส์ มีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ระดับสูงและปานกลาง

2.2 เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ระดับปานกลางที่ได้รับการฝึก
ระดมพลถึงสามชั่วโมงเสริมความคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของวิลเลียมส์มีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์
สูงกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ระดับสูง

การพัฒนาชุดการเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ การหาร
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

นพเก้า ลิมปีสวัสดิ์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์
ด้วยชุดการเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร สำหรับเด็กที่มีความสามารถ
พิเศษทางคณิตศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ใน
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 10 คน

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการ
วิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ และชุดการเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหา
ทางคณิตศาสตร์ ระยะเวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 15 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติร้อยละ และ t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ การหาร ระดับชั้นประถม-
ศึกษาปีที่ 3 ประสิทธิภาพเป็น 90.33/87.33
2. กระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ทั้งใช้
ชุดการเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ การหาร สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01

การศึกษาระบบการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

จัดการจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ ตามแนวทฤษฎีสรคณยม (Constructivist)

สุชาดา บัวลอย

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษจากการจัดกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ตามแนวทฤษฎีสรคณยม (Constructivist)

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 20 คน ดำเนินการทดลองโดยจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ตามแนวทฤษฎีสรคณยม ใช้เวลาในการจัดกิจกรรม ระหว่างวันที่ 18 - 25 พฤษภาคม 2545 จำนวน 32 ชั่วโมง แบบแผนการทดลองเป็นการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimentel Research) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบแผนการจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ตามแนวทฤษฎีสรคณยม 12 แผน และแบบทดสอบวัดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ทำการทดลองโดยวัดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ระหว่างก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ จากแบบทดสอบชุดเดียวกัน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ t - test แบบ Dependent Sample

ผลการศึกษาพบว่า

ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษหลังจัดกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ตามแนวทฤษฎีสรคณยมมีเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษความเข้าใจในการอ่านและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียน
ที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จกการตอน
แบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษา

อรทัย เกิดภิบาล

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ 1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษา 2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. แผนการสอนอ่านแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษา 2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน 3. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t — test for Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้กิจกรรมค่ายกลางวัน

รชตะ เอกรุ่งโรจน์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อเปรียบเทียบความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายกลางวัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ อายุระหว่าง 9 - 12 ปี โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 15 คน

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. แบบแผนกิจกรรมค่ายกลางวัน 2. ชุดกิจกรรมการฝึกความคิดระดับสูง 3. แบบทดสอบความคิดระดับสูง ระยะเวลาในการทดลอง 3 วัน วันละ 7 ชั่วโมง รวมเป็น 21 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t - test Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

ความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมสูงขึ้นอย่างมีนัย-
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสัมพันธ์ความสามารถทางสติปัญญากับความสามารถทางด้านทัศนศิลป์
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์

ยุบลรัตน์ เคยอาษา

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสติปัญญากับความสามารถทางด้านทัศนศิลป์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2544 และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถทางด้านทัศนศิลป์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน--

กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการคัดเลือกจากการวาดภาพระบายสี เรื่อง “การต่อต้านยาเสพติด” จากนักเรียน จำนวน 588 คน โดยใช้เกณฑ์คัดเลือกตามแบบการทดสอบภาคปฏิบัติตามหลักทางทัศนศิลป์ ได้แก่ ที่มีแนวทางทัศนศิลป์ จำนวน 34 คน เพื่อนำมาศึกษาต่อไป วิธีการศึกษาเป็นการทดสอบโดยใช้กิจกรรมที่อาศัยกระบวนการคิดสร้างสรรค์ที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ ตามแนวทางหลัก CISST และพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ จำนวน 10 คน ซึ่งได้นำมาศึกษาตามสมมติฐานสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และสถิติอนพารามตริก U - test ของแมนวิทนีซ โดยใช้ โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS version 10

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางด้านสติปัญญามีความสัมพันธ์กับความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในด้านรวมและรายด้าน ความสามารถทางสติปัญญาระหว่างนักเรียนเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถพิเศษทางทัศนศิลป์ระหว่างนักเรียนเพศชายและหญิงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาเปรียบเทียบผลงานจิตรกรรมสีน้ำ ด้วยวิธีการสอนระบบ เอ.เอส.
ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏ ที่มีพื้นฐานการเรียนวาดเขียนต่างกัน

วิรัตน์ ปิ่นแก้ว

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลงานจิตรกรรมสีน้ำ ด้วยวิธีการสอนระบบ เอ.เอส. ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏที่มีพื้นฐานการวาดเขียนต่างกันในประเด็น 1) ด้านการใช้สี 2) ด้านการถ่ายทอด 3) ด้านการออกแบบพื้นภาพ 4) ด้านกลวิธีการเขียนภาพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2544 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม โดยแบ่งกลุ่ม (Stratified) ก่อน 70 คน จากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางการเรียนวาดเขียนจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและกลุ่มนักศึกษาที่มีพื้นฐานจากโรงเรียนมัธยมศึกษา นักศึกษาทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนจิตรกรรมสีน้ำด้วยวิธีการสอนระบบ เอ.เอส. เสร็จแล้วทำการทดสอบ โดยให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มวาดภาพจิตรกรรมสีน้ำ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ t -test ผลการวิจัยพบว่า ผลงานจิตรกรรมสีน้ำภาพทิวทัศน์ถึงก่อสร้าง ภาพทิวทัศน์ ภาพดอกไม้ ของกลุ่มนักศึกษาที่มีพื้นฐานการเรียนวาดเขียนจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาในด้านการใช้สี การถ่ายทอด การออกแบบพื้นฐาน ด้วยกลวิธีการเขียนภาพแตกต่างกับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางการเรียนวาดเขียนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาความสามารถในการคิดด้านเหตุผลของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ฝึกคิดโดยใช้แบบฝึกคิดด้านเหตุผล

ดารา สืบสะอาด

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการคิดด้านเหตุผลของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ฝึกคิดโดยใช้แบบฝึกคิดด้านเหตุผล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนวัดลิ้นห่าน อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 15 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเจาะจง ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 18 ครั้ง แบบแผนการทดลองของการศึกษาในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบฝึกคิดด้านเหตุผล แผนการสอนฝึกคิดด้านเหตุผล แบบทดสอบความสามารถในการคิดด้านเหตุผล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ

t - test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการคิดด้านเหตุผลของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการฝึกคิดโดยใช้แบบฝึกคิดด้านเหตุผลอยู่ในระดับพอใช้
2. ความสามารถในการคิดด้านเหตุผลของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการฝึกคิดโดยใช้แบบฝึกคิดด้านเหตุผลสูงขึ้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถคิดแก้ปัญหาและค่านิยมในภูมิปัญญาท้องถิ่นของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
- - - - -
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการสอนแบบโครงการภูมิปัญญาท้องถิ่น

จุไรรัตน์ คนคล่อง

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ 1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถคิดแก้ปัญหา ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการสอนแบบโครงการภูมิปัญญาท้องถิ่น- 2. เพื่อเปรียบเทียบค่านิยมของเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการสอนแบบโครงการภูมิปัญญาท้องถิ่น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโสกและโรงเรียนบ้านเป็ด สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 16 คน ระยะเวลาการทดลองรวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. แบบทดสอบวัดความสามารถคิดแก้ปัญหา 2. แบบทดสอบวัดค่านิยมในภูมิปัญญาท้องถิ่น 3. แผนการสอนโครงการภูมิปัญญาท้องถิ่น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ มัชฐาน ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ และสถิติตรวจสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบความสามารถเปรียบเทียบคิดแก้ปัญหา และค่านิยมในภูมิปัญญาท้องถิ่น ก่อนและหลังการทดลองใช้สถิติ Wilcoxon match Pairs Sign - Rank Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถคิดแก้ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการสอนแบบโครงการภูมิปัญญาท้องถิ่นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่านิยมของเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการสอนแบบโครงการภูมิปัญญาท้องถิ่นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

วาติกา อัครนิศย์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ 1. เพื่อศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ 2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ 2. แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t - test for dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง หลังการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ อยู่ในระดับดี
2. ความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ปริญดา ยะวงศา

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5- จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา จำนวน 16 คน ดำเนินการทดลองโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ระหว่างวันที่ 10 - 21 มีนาคม 2546 จำนวน 40 ชั่วโมง ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบวัดแรงจูงใจในการเรียน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และแผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง หลังจากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหลังจากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เด็กที่มีความต้องการพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง มีความเห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพสูงมาก

การสร้างแบบประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญาตามแนวโครงสร้างของ Kaufman
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ สร้างแบบประเมินเชาว์ปัญญาตามแนวโครงสร้างของ Kaufman สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบบประเมินประกอบด้วย 5 ตอน ได้นี้ก่ ถำรรับรูไ้บ หน้ำและสถำนที่สำคัญ ควั้มเข้ใจทงคณิศสตร์ กรอำนค้ำ ควำมเข้ใจสัγγค้ของค้ำ และควำมเข้ใจ ทงภษำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในกรวิจัย แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งได้มำโดยกรสุ่มแบบนลยชั้นตอน ได้แก่ กลุ่ม แรกจำนวน 100 คนใช้ในกรทดสอบครั้งที 1 กลุ่มที่สองจำนวน 100 คนใช้ในกรทดสอบครั้งที 2 และ กลุ่มที่ 3 จำนวน 300 คน ใช้ในกรทดสอบครั้งที 3 ในกรทดสอบสามครั้ง เพื่อหาคณภพของแบบ ประเมิน คื ค้ำสถิติพื้นฐำน ค้ำควำมชำกง่ำย ค้ำอำนงจำแนก ค้ำควำมเชื่่อมั่น ค้ำควำมเที่ยงตรง และหาค้ำ เกณฑ์ปกติของแบบประเมิน กรหาค้ำควำมเชื่่อมั่นของแบบประเมินใช้สูตร $KR - 20$ หาค้ำควำมเที่ยงตรง ทงเนื้อหำโดยใช้กรหาค้ำดัชนีควำมสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน และกรสร้งเกณฑ์ปกติหำ ในรูปคะแนนที่ปกติ ผลกรศึกษามีดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค้ำควำมชำกง่ำยและค้ำอำนงจำแนกของแบบประเมิน ข้อสอบที่ใช้มีค้ำควำมชำกง่ำยระหว่าง 23 ถึง .80 มีค้ำอำนงจำแนกตั้งแต่ .21 ขึ้นไป
2. ค้ำควำมเชื่่อมั่นของแบบประเมินทั้งฉบับเท่ำกับ .9594
3. ค้ำควำมเที่ยงตรงเชิงเนื้อหำมีค้ำควำมเที่ยงตรงเหม่ำสม
4. เกณฑ์ปกติที่พิจารณาจากคะแนนที่ปกติ มีค้ำระหว่าง T 21 ถึง T 72

การศึกษาความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และคิดแก้ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้าน
คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการใช้ชุดฝึกความคิดการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์

อุมาพร รังษิยานนท์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และคิดแก้ปัญหา
ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังใช้ชุดฝึก
ความคิดการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านคณิตศาสตร์ ชั้นประถม-
ศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 30 คน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองรวมทั้งหมด 30 ครั้ง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 6 ครั้ง ครั้งละ
30 นาที

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการ
วิจัยคือ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ TCT - DP (Test for Creative Thinking -
Drawing Production) และแบบทดสอบการแก้ปัญหา

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ ที (t - test Statistics)

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และคิดแก้ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถ
พิเศษด้านคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังใช้ชุดฝึกความคิดการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์เพิ่มสูงขึ้น
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์

สุกัญญา วุฒิรัตน์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ การศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการสอนแบบโครงงานคณิตศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ซึ่งได้มาโดยการเลือกเฉพาะเจาะจง

แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design

ผลการวิจัยพบว่า

1. การศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการสอนแบบโครงงานคณิตศาสตร์อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ
PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 10 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ระหว่างวันที่ 2 – 20 กุมภาพันธ์ 2547 จำนวน 12 คาบเรียน และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-โดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM อยู่ในระดับสูงขึ้น
2. จากการเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4-MAT SYSTEM สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตความเครียดและการเผชิญความเครียดปัญหาการปรับตัวและวิธีการปรับตัว
ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

ชาตรี ลักษณะศิริ

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคต ความเครียดและการเผชิญความเครียด ปัญหาการปรับตัว ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ตามตัวแปรระดับชั้นที่ศึกษา และศึกษาวิธีการปรับตัวของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางกีฬา ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-3) และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 4-6) โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 234 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ความเครียด การเผชิญความเครียด ปัญหาและวิธีการปรับตัว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (T - Test) ทดสอบค่าเอฟ (F - test) หรือวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way analysis of variance) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป Statistical Package for Social Sciences (SPSS)

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีลักษณะมุ่งอนาคต ความเครียดและการเผชิญความเครียด ปัญหาการปรับตัวในระดับปานกลาง
2. นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน มีลักษณะมุ่งอนาคตและความเครียด แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการเผชิญความเครียดและปัญหาการปรับตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน มีปัญหาการปรับตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ใช้วิธีการปรับตัวเรียงจากมากไปน้อย คือ ปรับปรุงตนเอง ขอมรับสภาพ หาเหตุผลให้ตนเองสบายใจ และจัดการกับปัญหาโดยตรง

การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรก ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการใช้รูปแบบการสอนของโพลยา

พรรณนัย โกวิทยากร

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรกของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษก่อนและหลังการสอนจากการใช้รูปแบบการสอนของโพลยา และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษต่อการส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรก จากการใช้รูปแบบการสอนของโพลยา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านใดด้านหนึ่ง คือ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย หรือวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไพฑูริคศึกษา เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 54 คน

การทดลองครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. แผนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนของโพลยาในการแก้ปัญหาเชิงตรรกสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ 2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรก 3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษต่อการส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรกจากการใช้รูปแบบการสอนของโพลยา โดยใช้เวลาทั้งหมด 24 ครั้ง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ และ t - test for Dependent sample

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรกของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษหลังใช้รูปแบบการสอนของโพลยาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษมีความเห็นด้วยอย่างมากต่อการส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรก จากการใช้รูปแบบการสอนของโพลยาทั้งในด้านรูปแบบการสอนของโพลยา การส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงตรรก กิจกรรมการเรียนการสอนและประโยชน์ที่ได้รับ

การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัย
จากการใช้ชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์

วนิดา เกื้อแก้ว

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์ เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลคหกรรมศาสตร์ เกษตร ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 30 คน ระยะเวลาการทดลองรวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ให้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1. ชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์ 2. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ (TCT — DP) (The Test for Creative Thinking — Drawing Production) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ มัธยฐาน ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ และสถิติตรวจสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ก่อนและหลังการทดลองใช้สถิติ Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยหลังการสอนชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับปานกลาง
2. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยแต่ละกลุ่มหลังการสอนชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในระดับประถมศึกษาปีที่ 4

โรงเรียนวัดอัมรินทราราม โดยการฝึกการคิดหกรูปแบบ

จันทร์จา นาวรัตน์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ ที่ได้รับการฝึกการคิดหกรูปแบบ 2 วิธีคือ การฝึกการคิดหกรูปแบบด้วยวิธีการคิดครั้งละหลายรูปแบบ และการฝึกการคิดหกแบบด้วยวิธีการคิดครั้งละหนึ่งรูปแบบ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอัมรินทราราม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 36 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยการสุ่มอย่างง่าย ได้แก่ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกการคิดหกรูปแบบ ด้วยวิธีการคิดครั้งละหลายรูปแบบ และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการฝึกการคิดหกรูปแบบด้วยวิธีการคิดครั้งละหนึ่งรูปแบบ

กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มได้รับการฝึกการคิดหกรูปแบบ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 7 สัปดาห์

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ Pretest - Posttest Design โดยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ (The Test for Creative Thinking - Drawing)

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t - test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ที่ได้รับการฝึกการคิดหกรูปแบบด้วยวิธีการคิดครั้งละหลายรูปแบบ มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ที่ได้รับการฝึกการคิดหกรูปแบบด้วยวิธีการคิดครั้งละหนึ่งรูปแบบ มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ที่ได้รับการฝึกการคิดหกรูปแบบ 2 วิธี คือ การฝึกการคิดหกรูปแบบด้วยวิธีการคิดครั้งละหลายรูปแบบ และการฝึกการคิดหกรูปแบบด้วยวิธีการคิดครั้งละหนึ่งรูปแบบ มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาทักษะทางสังคมและความเครียดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมศิลปะ

ธนธร เจริญราช

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมและความเครียดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอิสลามชัย (แผนกประถม) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 12 คน โดยเลือกโรงเรียนแบบเจาะจง แล้วใช้กระบวนการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษเพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบประเมินทักษะทางสังคม และแบบประเมินความเครียด แผนการจัดกิจกรรมศิลปะ ระยะเวลาการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Rank Test ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะทางสังคมของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากจัดกิจกรรมศิลปะ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความเครียดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดกิจกรรมศิลปะ ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จากการจัดกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

ชนิษฐา เพ็ชรน้อย

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จากการจัดกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาของโรงเรียนวิริยะวิทยามูลนิธิ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 8 คน โดยใช้กระบวนการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษเพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการสอนการจัดกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ท้องถิ่น และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่น โดยดำเนินจัดกิจกรรมเป็นเวลา 5 วัน จำนวน 12 คาบเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Rank Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ท้องถิ่น อยู่ในระดับสูง
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ท้องถิ่นอยู่ในระดับสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดโปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านคณิตศาสตร์ในศูนย์วิทย์พัฒนา

อุนณีย์ บุรณะเชษฐกุล

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดโปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านคณิตศาสตร์ในศูนย์วิทย์พัฒนา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 30 คน ระยะเวลาทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง โดยการเลือกโรงเรียนแบบเจาะจง แล้วใช้กระบวนการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษเพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์แบ่งเป็นกลุ่มสูง 15 คน และกลุ่มต่ำ 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านคณิตศาสตร์ และแบบทดสอบความสามารถด้านคณิตศาสตร์ทำการทดลองใช้แบบการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำหลังเข้าร่วมกิจกรรมโดยโปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านคณิตศาสตร์ ต่างก็อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถทางคณิตศาสตร์กลุ่มสูง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังจากจัดกิจกรรมโดยโปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์กลุ่มต่ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดกิจกรรมโดยโปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยใช้กลยุทธ์การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์

จิราวรรณ เกิดผล

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยใช้กลยุทธ์การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ และเพื่อเปรียบเทียบความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้กลยุทธ์การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญ (แผนกประถม) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 12 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางคณิตศาสตร์ และแบบฝึกหัดกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาตามแบบของ จีคินีย์ ปาร์น ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติร้อยละ และการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดระดับปานกลางของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยใช้กลยุทธ์การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ อยู่ในระดับสูง
2. ความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยใช้กลยุทธ์การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความคิดวิจารณ์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถพิเศษด้านวิทยาศาสตร์
จากการฝึกตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์

อัญชิสา คันทาเจริญกิจ

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ พัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกความคิดวิจารณ์ สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มาตรฐาน 80/80 และศึกษาความคิดวิจารณ์ก่อน และหลังการฝึกด้วยแบบฝึกความคิดวิจารณ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ เป็น เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์ จำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง ใช้ในขั้นตอนการ พัฒนาแบบฝึกความคิดวิจารณ์ และนำไปทดสอบก่อนฝึกด้วยแบบวัดความคิดวิจารณ์ เมื่อนักเรียนฝึกจบแล้วให้ทำแบบวัดความคิดวิจารณ์ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ เมื่อนักเรียนฝึกจบแล้วให้ทำแบบวัด ความคิดวิจารณ์แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบวัดความคิดวิจารณ์สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์ มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ความคิดวิจารณ์ของนักเรียนจากการทดสอบหลังการฝึกด้วยแบบฝึกความคิดวิจารณ์ มีความคิดวิจารณ์เพิ่มขึ้นก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

กัลยา บุญยืน

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย คือ 1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ 2. เพื่อศึกษาเจตคติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 20 คน

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ 2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ 3. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติร้อยละ การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์

สุกัญญา วุฒิรัตน์

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ
ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้
โครงงานคณิตศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถด้านคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลระยอง สังกัดสำนักงานการประถม-
ศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ซึ่งได้มาโดยการเลือกเฉพาะเจาะจง

แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest -
Posttest Design

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์
หลังการสอนโดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์
หลังการสอนโดยใช้โครงงานคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

สุภาพรณ สิงขรอาจ

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลขอนแก่น จำนวน 12 คน ดำเนินการทดลองโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย ระหว่างวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2547 - 13 มีนาคม 2547 จำนวน 32 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย จำนวน 10 แผน แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย โดยวัดทักษะกระบวนการทางภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยจากแบบทดสอบชุดเดียวกัน และการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนจากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ในระดับสูงขึ้นไป
3. ความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงอยู่ในระดับดี

วิชาเอกเฉพาะสาขา

สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ปีการศึกษา 2538 - 2546

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
1	ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ	สุมาลี ใจดี	2538
2	การศึกษานุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบ 16 PF	จำรัส แจ่มจันทร์	2538
3	ผลของการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย	สุจิตรา สุขเกษม	2538
4	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู	บัวแก้ว บัวเย็น	2538
5	การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจในการทำงานของครูในโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	มัจฉรี โอสถานนท์	2538
6	ผลของกิจกรรมดนตรีที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย	นิรมัย อ่อนน้อมดี	2538
7	เกณฑ์ปกติของเปอร์เซ็นต์ไขมันของร่างกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนการศึกษาพิเศษในประเทศไทย	ประยุศักดิ์ ประจันบาน	2539
8	การศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งานของเด็กกลุ่มอาการดาวน์	ประภัศร ปรีเอี่ยม	2539
9	ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ เชาวน์ปัญญา 50 – 70 ที่ฝึกโดยใช้เกมการฝึกกล้ามเนื้อเล็ก	กรรณิการ์ สุขบท	2539

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
10	การพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ (50 – 70) อายุ 7 – 15 ปี โดยใช้โปรแกรม การฝึกกิจกรรมแอโรบิคคานซ์	นกวดี สวนกัน	2539
11	การใช้วิธีย้อนกลับอย่างต่อเนื่อง ในการสอนการช่วยเหลือตนเองของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเชาวน์ปัญญา 50 – 70	สมเกต อุทธโชธา	2539
12	การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ ในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	โกเมธ ปิ่นแก้ว	2540
13	การทดลองเตรียมความพร้อมด้วยเกมการศึกษาเรื่องสีและรูปทรง สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษา	ณัฐกานต์ ต่อเจริญ	2540
14	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ (50 – 70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนโดยใช้เครื่องคิดเลขกับการสอนโดยไม่ใช้เครื่องคิดเลข	ปรารณา พูลผล	2540
15	การศึกษาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน	จรรยา ชื่นเกษม	2540
16	การลดพฤติกรรมซ้ำๆ แปรกๆ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงพยาบาลราชานุกุล โดยใช้การเสริมแรงแบบดิอาร์โอร่วมกับการทำให้อยู่นิ่ง	กุลยา ก่อสุวรรณ	2540
17	การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำวิชาภาษาไทย ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง อายุ 7 – 14 ปี ระหว่างวิธีการสอนอ่านคำโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและการอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ	กิงสร เกาะประเสริฐ	2540
18	การศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นอนุบาล ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทราย	อำไพพิศ บุนนาค	2540

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
19	การเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุ 9 – 12 ปี ระหว่างวิธีการฝึกทักษะด้วยการเล่นเกม และวิธีการฝึกทักษะด้วยการใช้แบบฝึก	อารม คล้ายคลุม	2540
20	การลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอ ในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์	ศรีตลา ดุลเดมิย์	2540
21	สภาพการบริหารบุคลากร โรงเรียนศึกษาพิเศษ ความทัศนะของผู้บริหารและครู โรงเรียนศึกษาพิเศษ ประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	วิภา จันทิมา	2540
22	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องจำนวน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ (IQ 50 – 70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างวิธีสอนตามคู่มือของกรมวิชาการ กับวิธีสอนแบบใช้เกมประกอบ	วิทิศ บุญฤทธิ์	2540
23	ผลของการใช้ชุดการสอนเรื่องจำนวนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้	สุทธกร ประवालพิทักษ์	2540
24	การศึกษาพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกอบรบได้ อายุระหว่าง 15 – 40 ปี	ทองทวี ธนกาญจน์	2540
25	การศึกษาทัศนคติของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิตต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	ณมล กริธาพล	2541
26	การเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์ด้วยเกมการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนชั้นประถมศึกษา	นัยนา ผดุงสงฆ์	2541
27	การสร้างชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษา	นิธิตา หาญมานพ	2541
28	การศึกษความพร้อมด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อม โดยใช้วิธีสอนแบบมอนเตสซอรี	อัครวราวรรณ มะกาเจ	2541

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
29	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการบวก ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนเรื่องการบวก	สาขหตุค เกิดช่วย	2541
30	การศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ระหว่างการเตรียมความพร้อม โดยใช้เกมและการเตรียมความพร้อมโดยใช้แบบฝึกประกอบ	อรสุดา ใ้วบัววนาน	2541
31	การเปรียบเทียบความสามารถใช้ประสาทสัมผัสของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ระหว่างวิธีสอบแบบมอนเตสซอรีกับวิธีสอนตามคู่มือครู	อรพินท์ เหล่าสุวรรณพงษ์	2541
32	การศึกษาความสามารถใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน	รัชฎวรรณ ประพาน	2541
33	การเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา วัยก่อนเรียนอายุ 3 — 6 ปี ระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล	วันทนีย์ ผลสมบูรณ์	2541
34	การใช้วัสดุทัศนชุดการฝึกเพื่อส่งเสริมประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ สำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในชั้นก่อนประถมศึกษา	พรพรรณ พึ่งเพียร	2542
35	การใช้กิจกรรมเกมพลศึกษาในการพัฒนาความสามารถทางกลไกของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	วิไลยา สุทธิพิบูลย์	2542
36	ชุดการสอนวิธีทัศนเรื่องอุบัติการกลุ่มอาการคาวน์	นาวาอากาศตรีหญิง พรสวรรค์ เข็นสุดใจ	2542
37	การศึกษาศาการเตรียมความพร้อมทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการเตรียมความพร้อมทางการเรียนด้วยชุดการละเล่นพื้นบ้าน	นระงษ์ ชาวเพ็ชร	2542

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
38	การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของผู้บริหาร และครูใน โรงเรียนโครงการเรียนร่วมที่มีต่อความสามารถในการเรียน และการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร	สมบูรณ์ อาศิริพจน์	2542
39	ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้ด้านอาชีพของ บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกได้ อายุ 16 – 25 ปี	วัลลยา เป้าพูนทอง	2542
40	การศึกษาศาสนาสามารถสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้เกม	นิภาพร ป่วนสุรินทร์	2542
41	การเปรียบเทียบความสมารถทางการฟังของเด็กที่มีความบก พร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะโดย ใช้เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด	ศรีสวัสดิ์ น่วมจะโป๊ะ	2542
42	การศึกษาทักษะการนับและการใช้จ่ายเงินของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 14-18 ปี จากการสอน โดยใช้ชุดการสอนเรื่องการนับและการใช้จ่ายเงิน	มนลดา เลาพะโรจน์	2542
43	การสร้างชุดการสอนวิธีทัศน์ เรื่องการส่งเสริมพัฒนาการ เด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี	สุจิตรา ศรีสุโร	2542
44	การศึกษาศาสนาสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กที่มี ความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับรุนแรง (ระดับสติปัญญา 20 – 34) โดยใช้เกมการฝึกกล้ามเนื้อใหญ่	สุกัลกษณ์ ชัยภาณุเกียรติ์	2543
45	การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อ การพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็ก กลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา	วิจิตรา อุดมมุจลินท์	2543
46	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องจำนวน 1-10 ของนัก เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ จากการ สอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	นงคัลกษณ์ กอวรกุล	2543
47	การศึกษาศาสนาสามารถในการฟังจำแนกเสียงของการใช้ชุด การสอนฝึกฟังจำแนกเสียงสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทาง สติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา	ผาณิต ยังประภา	2543

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
48	การศึกษาศาสนาความสามารถในการเข้าใจความหมายจากภาพสัญลักษณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนการสื่อความหมายภาพสัญลักษณ์	ประพิมพ์พงศ์ พลทะหงส์	2544
49	ผลของการฝึกโดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน เพื่อพัฒนาทักษะการทำความเข้าใจข้อความของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเขาวนปัญญา 35 - 50	เรืออากาศเอกหญิง จันทร์เพ็ญ เหล่านำเศรษฐ์	2544
50	การศึกษากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการบอกเวลาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนเรื่องการบอกเวลา	สมศรี ตรีทิพนธ์	2544
51	การเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านและความคงทนในการจำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการเตรียมความพร้อมโดยใช้กิจกรรมเกมและแบบฝึก	ศิริพร ชัยรังษี	2544
52	การศึกษาศาสนาความพร้อมด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นปฐมวัย จากการสอนแบบมอนเตสซอรี	รัชณี เวชปาน	2545
53	การศึกษาศาสนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ เรื่อง จำนวนนับ 1 — 5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปฐมวัย จากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ด้วยดนตรี	แสงจันทร์ ยิ่งสัมพันธ์เจริญ	2545
54	การศึกษาศาสนาเปรียบเทียบเจตคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร	สมนึก คุริยศักดิ์	2545
55	การศึกษาศาสนาทักษะการรับประทานอาหารของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกได้ จากการใช้ชุดฝึกทักษะการรับประทานอาหารเชิงวิเคราะห์งาน	เรืออากาศเอกหญิง วีรานุตร พุกทองคำ	2545

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
56	การศึกษาการรู้คิดและอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นอนุบาล จากการฝึกโดยใช้กิจกรรมทักษะดนตรี	ทฤษฎี เกื้อสกุล	2545
57	การศึกษาความสามารถทางดนตรีของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ในการฝึกเกมโลเคชั่น	เรวดี ตันจาโสภา	2545
58	การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวกลบ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	อรรพรรณ นิมตลุง	2545
59	การศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ จากการสอนคณิตศาสตร์ประยุกต์การละเล่นพื้นบ้านไทย	นิตยา เดชสุภา	2545
60	การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นปฐมวัย ที่ฝึกโดยใช้กิจกรรมสร้างสรรค์	กรุณา ญาณวินิจชัย	2545
61	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ โดยการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	เสาวลักษณ์ สมานหัตถ์	2545
62	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องไทยและภัยของฮาเซพิค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยใช้สื่อหนังสือการ์ตูน	ฉัตรชัย วงศ์ศรี	2545
63	การศึกษาความพร้อมทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นปฐมวัย จากการจัดกิจกรรมเกมการจัดไม้บล็อก	กัญญา เอื้อเชิดกุล	2545
64	การศึกษาความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับฝึกได้ โดยใช้แบบฝึกทักษะ	เกศสุคนธ์ แม้นมณี	2546
65	การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 โดยใช้กิจกรรมการพับกระดาษ	เพ็ญทิพย์ มาตราเงิน	2546

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
66	การศึกษาความสามารถในการใช้กล้านเนื้อกล้ามเนื้อของลูก กลุ่มอาการดาวน์ ในระดับปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมศิลปะ การปั้น	สมศรี สมบูรณ์	2546
67	การศึกษาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนอ่านคำภาษาไทยโดยใช้ เกมฝึกทักษะ	อภิษฐา สวัสดิ์	2546
68	การสร้างชุดการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแบบ WBI สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับ เรียนได้ ในศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา	แสงเพชร เจริญราษฎร์	2546
69	การศึกษาทักษะทางภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทาง สติปัญญา ระดับเรียนได้ จากการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะ ภาษาโดยประยุกต์วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	น้ำฝน นึกมั่ง	2546
70	การศึกษาความสามารถจำแนกประเภทของเด็กที่มีความบก- พร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษาจาก การฝึกโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้	กมลวรรณ สิทธิเชตรการ	2546

**ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ**

สุมาลี ใจดี

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเวดวันธรรมมาวาส กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 จำนวน 18 คน สุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 9 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ และกลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง โปรแกรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ และโปรแกรมการสอนแบบปกติ ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือของแบบสอบถามโดยวิธีของ α - Coefficient มีค่าความเชื่อมั่น 0.74 ทดสอบความแตกต่างของความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ใช้ t - test แบบ Dependent ทดสอบความแตกต่างของความเชื่อมั่นในตนเองของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง ใช้ t - test แบบ Independent

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยการใช้บทบาทสมมติ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษานุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

โดยใช้แบบทดสอบ 16 PF

จรัส แจ่มจันทร์

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของกรวิจัยนี้เพื่อศึกษานุคลิกภาพของครูผู้สอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในแต่ละองค์ประกอบ จำแนกตามอายุ ประเภทของโรงเรียนและประสบการณ์ในการสอน

กลุ่มตัวอย่างคือครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่สอนในโรงเรียนเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 3 โรงเรียน จำนวน 84 คน และที่สอนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 23 โรงเรียน จำนวน 75 คน รวมทั้งสิ้น 159 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบบุคลิกภาพ 16 PF Form A ของ เรย์มอนด์ บี. แคลเทิล (Raymond B. Cattell)

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้ t-test และ One Way ANOVA พบว่า

1. ลักษณะบุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีบุคลิกภาพเด่นชัดใน 10 องค์ประกอบ คือลักษณะบุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีแนวโน้มไปในทางบวก คือองค์ประกอบด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (N) พบว่าเป็นผู้ที่มีความเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ชอบช่วยเหลือ ทนสมัย ทนคน รู้เท่าทันเหตุการณ์ และปรับตัวได้ดี องค์ประกอบด้านความอิสระเสรี (Q1) พบว่าเป็นผู้ที่ชอบความอิสระเสรี หัวรั้นหัวคื้อ ชอบทดลองและมีความเป็นตัวของตัวเอง องค์ประกอบด้านสติปัญญา (B) พบว่ามีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูง ผลการตอบคอบมีวิจารณ์ญาณในการแก้ปัญหาและมีความขบถนั้น ลักษณะบุคลิกภาพของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีแนวโน้มในทางลบ คือ องค์ประกอบด้านความระแวง (L) พบว่าเป็นผู้ที่มีความระแวงค่อนข้างสูงไม่ไวใจผู้อื่น ข้างสงสัยและอิจฉาผู้อื่น องค์ประกอบด้านการจินตนาการ (M) พบว่าเป็นผู้ที่ปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์กระทำแต่สิ่งที่จริง ไม่ช่างคิดฝัน องค์ประกอบด้านความเครียด (Q4) พบว่าเป็นผู้ที่มีความเครียดค่อนข้างสูงมีความขัดแย้งในใจ ตื่นเต้นตกใจง่าย หงุดหงิด มีปัญหาในเรื่องการตัดสินใจ องค์ประกอบด้านการกล้าแสดงออก (E) พบว่าเป็นผู้ที่อ่อนน้อม ขี้อาย ชอบทำตามผู้อื่น ไม่กล้าแสดงออก องค์ประกอบด้านความ

เรียง (F) พบว่ามีลักษณะนิสัยจริงจังเจียวขี้มครุ่นคิดและจริงจังลอชีวิต องค์ประกอบด้านความมั่นคงทาง
อารมณ์ (C) พบว่ามีอารมณ์ไม่มั่นคง ค่อนข้างวิตกกังวล เปลี่ยนแปลงง่ายและหงุดหงิด องค์ประกอบด้าน
จิตใจอ่อนโยน (I) พบว่ามีจิตใจอ่อนโยน อ่อนไหวง่าย ไม่อดทน ชอบพึ่งพาผู้อื่นและชอบเรียกร้อง

2. ผลการเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูผู้สอนจำแนกตามตัวแปร อายุ ประเภทของ
โรงเรียน และประสบการณ์ในการสอน พบว่าครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน คือมีอายุ 30 ปีลงไป อายุ 31 - 45
ปี และ 45 ปีขึ้นไป มีบุคลิกภาพด้านจิตใจอ่อนโยน (I) ความวิตกกังวล (O) และความเครียด (Q4) แตก-
ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ ครูผู้สอนที่สอนในโรงเรียนประเภทต่างกัน คือ โรงเรียนเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติ-
ปัญญาและโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมมีบุคลิกภาพในแต่ละองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน ครูผู้สอนที่มี
ประสบการณ์การสอนต่างกันคือมีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 5 ปีลงไป ระหว่าง 6 - 10 ปี และมาก
กว่า 10 ปีขึ้นไป มีบุคลิกภาพในแต่ละองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

ผลของการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย

สุจิตรา สุขเกษม

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-7 ปี ระดับเซเว่น ปัญญา 35-68 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ชั้นอนุบาล โรงเรียนบาลราชานุกุล กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แล้วสุ่มกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนกิจกรรมศิลปะตามแผนของโรงเรียน แบบแผนการทดลองการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบ Randomized Control - Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก และแผนการจัดกิจกรรมศิลปะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับแผนการสอนกิจกรรมศิลปะของโรงเรียน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือการทดสอบของวิลคอกซัน และแมน - วิทนี

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะและได้รับการสอนกิจกรรมศิลปะตามแผนการสอนของโรงเรียน มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนศิลปะตามแผนการสอนของโรงเรียน

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โดยการสอนแบบรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู

บัวแก้ว บัวเต็ม

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ซึ่งมีระดับเชาวน์ปัญญาระหว่าง 50 – 70 และมีอายุอยู่ระหว่าง 6 – 10 ปี โรงเรียนกาวิละอนุกุล จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2537 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 16 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบก่อนการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่มด้วยเนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาที่ใช้สอนเท่ากันคือ 36 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที สอนติดต่อกันทุกวันด้วยวิธีสอนที่ต่างกัน กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบรู้แจ้งตามแนวของฮอปซ์คิส และกลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบรู้แจ้งมีความสามารถทางการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบรู้แจ้งมีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงานของครูในโรงเรียน
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

มัจฉรี โอสถานนท์

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของงานวิจัยนี้เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจในการทำงาน และปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงานของครูในโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างเป็นครูทำหน้าที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของภาครัฐบาลและเอกชน

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า วัดความพึงพอใจในการทำงาน ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน มี 10 ด้าน คือ ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงานที่ปฏิบัติ ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้า นโยบายและการบริหารงาน วิธีการปกครองบังคับบัญชา เงินเดือน ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และสภาพการทำงาน วิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ พบว่าความพึงพอใจในการทำงานของครูผู้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางทั้งภาครัฐบาลและเอกชน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงาน ความคิดเห็นของครูผู้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงานระดับมาก ได้แก่ ความสำเร็จของงาน ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ความรับผิดชอบ และลักษณะงานที่ปฏิบัติตามลำดับ ระดับปานกลาง ได้แก่ การได้รับการยอมรับนับถือ สภาพการทำงาน ความก้าวหน้า วิธีการปกครองบังคับบัญชา นโยบายและการบริหาร และเงินเดือนตามลำดับ

ปัจจัยที่นำมาศึกษาทั้งปัจจัย มีความสัมพันธ์ต่อความพึงพอใจในงานของครูผู้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงานของครูผู้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยเรียงลำดับความสำคัญคือ วิธีการปกครองบังคับบัญชา เงินเดือน การได้รับการยอมรับนับถือ

ผลของกิจกรรมดนตรีที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อ
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย

นิรมัย อ่อนน้อมดี

ปีการศึกษา 2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของกิจกรรมดนตรีที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อ
ใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นัก-
เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-7 ปี ระดับเชาวน์ปัญญา 35
- 68 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนเป็นนักเรียนในสังกัด 2 โรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา
2537 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบจับคู่แบ่งตามความสามารถของการใช้กล้ามเนื้อ
ใหญ่ ระดับเชาวน์ปัญญา แล้วสุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่ม
ทดลองได้รับกิจกรรมดนตรี และกลุ่มไม่ได้รับกิจกรรมดนตรีแต่ได้รับกิจกรรมตามปกติที่โรงเรียนกำหนด
แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized Control - Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่และโปรแกรม
กิจกรรมดนตรี สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซ์

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัยหลังจากได้รับกิจกรรมดนตรี
มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัยหลังจากได้รับกิจกรรมดนตรี
มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ แตกต่างกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับ
ปฐมวัยที่ไม่ได้รับกิจกรรมดนตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับกิจกรรมดนตรีมี
ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมดนตรี

เกณฑ์ปกติของเปอร์เซ็นต์ไขมันของร่างกายนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
โรงเรียนการศึกษาพิเศษ ในประเทศไทย

ประจักษ์ ประจัญบาน

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาและประเมินเป็นเกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไขมันของร่างกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงเรียนการศึกษาพิเศษในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงเรียนกวีละอนุกุล โรงเรียนอุบลปัญญานุกูล และโรงเรียนปัญญาวุฒิกร ปีการศึกษา 2538 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 903 คน เป็นนักเรียนชาย 555 คน และนักเรียนหญิง 348 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 7 - 9 ปี 10 - 12 ปี และ 13 - 15 ปี และนำข้อมูลมาคำนวณด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงเรียนการศึกษาพิเศษในประเทศไทย
กลุ่ม 7 - 9 ปี มีเกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไขมันของร่างกายดังนี้

1.1 นักเรียนชายที่มีเปอร์เซ็นต์ไขมันระดับมาก คือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 24 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป ระดับค่อนข้างมากคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 17 - 23 เปอร์เซ็นต์ ระดับปานกลางคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 7 - 16 เปอร์เซ็นต์ ระดับค่อนข้างน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 2 - 6 เปอร์เซ็นต์ ระดับน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 1 เปอร์เซ็นต์ลงมา

1.2 นักเรียนหญิงที่มีเปอร์เซ็นต์ไขมันระดับมาก คือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 20 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป ระดับค่อนข้างมากคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 17 - 19 เปอร์เซ็นต์ ระดับปานกลางคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 11 - 16 เปอร์เซ็นต์ ระดับค่อนข้างน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 7 - 10 เปอร์เซ็นต์ ระดับน้อย คือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 6 เปอร์เซ็นต์ลงมา

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงเรียนการศึกษาพิเศษในประเทศไทย กลุ่มอายุ 10 - 12 ปี มีเกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไขมันของร่างกายดังนี้

2.1 นักเรียนชายที่มีเปอร์เซ็นต์ไขมันระดับมาก คือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 25 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป ระดับค่อนข้างมากคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 18 - 24 เปอร์เซ็นต์ ระดับปานกลางคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 6 - 17 เปอร์เซ็นต์ ระดับค่อนข้างน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 3 - 5 เปอร์เซ็นต์ ระดับน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 2 เปอร์เซ็นต์ลงมา

2.2 นักเรียนหญิงที่มีเปอร์เซ็นต์ไขมันระดับมาก คือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 21 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป ระดับค่อนข้างมากคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 18 - 20 เปอร์เซ็นต์ ระดับปานกลางคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 11 - 17 เปอร์เซ็นต์ ระดับค่อนข้างน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 7 - 10 เปอร์เซ็นต์ ระดับน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 6 เปอร์เซ็นต์ลงมา

3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงเรียนการศึกษาพิเศษในประเทศไทยกลุ่มอายุ 13 - 15 ปี มีเกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไขมันของร่างกายดังนี้

3.1 นักเรียนชายที่มีเปอร์เซ็นต์ไขมันระดับมาก คือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 25 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป ระดับค่อนข้างมากคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 18 - 24 เปอร์เซ็นต์ ระดับปานกลางคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 6 - 17 เปอร์เซ็นต์ ระดับค่อนข้างน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 2 - 5 เปอร์เซ็นต์ ระดับน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 1 เปอร์เซ็นต์ลงมา

3.2 นักเรียนหญิงที่มีเปอร์เซ็นต์ไขมันระดับมาก คือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 21 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป ระดับค่อนข้างมากคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 18 - 20 เปอร์เซ็นต์ ระดับปานกลางคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 11 - 17 เปอร์เซ็นต์ ระดับค่อนข้างน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันระหว่าง 7 - 10 เปอร์เซ็นต์ ระดับน้อยคือ มีจำนวนเปอร์เซ็นต์ไขมันตั้งแต่ 6 เปอร์เซ็นต์ลงมา

การศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการช่วยเหลือตนเอง ด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล
โดยใช้หลักการวิเคราะห์งานของเด็กกลุ่มอาการดาวน์

ประภัศร ปรีเอี่ยม

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน และเพื่อศึกษาผลของการฝึกด้วยแบบฝึกการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ที่มีต่อความสามารถในการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับปฐมวัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือเด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 6-9 ปี ระดับเขาวงกตปัญญา 35-68 โรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกาย ด้วยแบบการฝึกการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ Randomized one Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบประเมินความสามารถในการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกาย และแผนการสอนการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และการทดสอบของวิลคอกซัน (The-Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งานของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 6-9 ปี ระดับเขาวงกตปัญญา 35-68 มีประสิทธิภาพ โดยมีข้อยืนยัน ดังนี้

1. เมื่อเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 พบว่า แบบฝึกการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ โดยมีค่าประสิทธิภาพ E1/E2 คือ 89.46/81.36

2. คะแนนความสามารถในการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกายเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการวิเคราะห์งานระหว่างก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนความสามารถในการช่วยเหลือตนเองหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ เขาวนปัญญา 50 – 70
ที่ฝึกโดยใช้เกมการฝึกกล้ามเนื้อเล็ก

กรรณิการ์ สุขบท

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก โดยใช้เกมการฝึกกล้ามเนื้อเล็ก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 5 – 6 ปี เขาวนปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นเด็กในโรงเรียนศูนย์น้ำใจ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 จำนวน 12 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน ๆ ละ 30 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบ Randomized One Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เกมการฝึกกล้ามเนื้อ และแบบประเมินความสามารถด้านการใช้กล้ามเนื้อเล็ก สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ Wilcoxon Matched Pair Signed Ranks test

ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 5 – 6 ปี เขาวนปัญญา 50 – 70 หลังที่ได้รับการฝึกด้วยเกมการฝึกกล้ามเนื้อเล็ก มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ระดับเรียนได้ (50 – 70) อายุ 7 – 15 ปี

โดยใช้โปรแกรม การฝึกกิจกรรมแอโรบิคแดนซ์

นภาวดี สวนกัน

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ โดยใช้โปรแกรมการฝึกกิจกรรมแอโรบิคแดนซ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 7 – 15 ปี ระดับเชาวน์ปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นนักเรียนในโรงเรียนราชานุกูล กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 จำนวน 12 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการฝึกกิจกรรมแอโรบิคแดนซ์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 5 ครั้ง ๆ ละ 20 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ โปรแกรมการฝึกกิจกรรมแอโรบิคแดนซ์ และแบบประเมินความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ Wilcoxon Matched Pair Signed Ranks test ร่วมกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปชื่อ SPSS

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ หลังจากได้รับโปรแกรมการฝึกกิจกรรมแอโรบิคแดนซ์ มีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การใช้วิธีย้อนกลับอย่างต่อเนื่อง ในการสอนการช่วยเหลือตนเอง
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเขาวนปัญญา 50 – 70

สมเด็จ อุทธโยธา

ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความสามารถในการช่วยเหลือตนเอง ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเขาวนปัญญา 50 – 70 อายุ 3 – 5 ปี โดยใช้วิธีย้อนกลับต่อเนื่อง ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกการแต่งกาย โดยวิธีย้อนกลับอย่างต่อเนื่องตามขั้นตอนแล้ว จะสามารถช่วยเหลือตนเองในทักษะการแต่งกายได้เอง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 3 – 5 ปี ระดับเขาวนปัญญา 50 – 70 ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน และยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ในทักษะการแต่งกาย ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นเตรียมความพร้อม ของมูลนิธิสถาบันแสงสว่าง จำนวน 3 คน ซึ่งคัดเลือกจากการประเมินผลด้านพัฒนาการช่วยเหลือตนเอง ในรายงานพัฒนาการก้าวหน้า ประจำปี 2538 และจากการทดสอบหาความสามารถเบื้องต้น ด้านการช่วยเหลือตนเองในทักษะการแต่งกาย

วิธีการศึกษาใช้วิธีการวิจัยแบบ Single Subject Research Design แบบ A – B – A แบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ผู้วิจัยทดสอบหาความสามารถเบื้องต้น ทางด้านการช่วยเหลือตนเอง ทักษะการแต่งกาย ระยะที่ 2 ทดลองการแต่งกายด้วยวิธีย้อนกลับอย่างต่อเนื่องใน 3 ทักษะ การแต่งกาย คือ การใส่เสื้อ การนุ่งกางเกง และการใส่ถุงเท้า ระยะที่ 3 ผู้วิจัยทดสอบหาความสามารถในการแต่งกายด้วยตัวเองของกลุ่มตัวอย่าง

การเสนอผลการวิจัย โดยใช้ตารางกราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ในทุกทักษะการแต่งกาย

ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า สนับสนุนสมมติฐานที่ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกการแต่งกายโดยวิธีย้อนกลับอย่างต่อเนื่อง ตามขั้นตอนแล้ว จะสามารถช่วยเหลือตนเองในการแต่งกายได้เอง

การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ
ในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

โกเมธ ปิ่นแก้ว

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครู ต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ขอบข่ายการดำเนินการจัดกิจกรรม และประเภทของกิจกรรมที่ควรจัดในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำนวน 306 คน ซึ่งมีผู้ตอบแบบสอบถามคืน และเป็นแบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์ และนำมาวิเคราะห์ได้ 264 คน คิดเป็นร้อยละ 86.27

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูมีความเห็นว่า มีการดำเนินการจัดกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง
2. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูที่มีหน้าที่ ระดับการศึกษา และการอบรมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนันทนาการต่างกัน มีระดับความคิดเห็นด้านนโยบายในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมแตกต่างกัน
3. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูที่มีโอกาสในการอบรมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนันทนาการต่างกัน มีระดับความคิดเห็นด้านการสรุปและประเมินผลหลังการจัดกิจกรรมแตกต่างกัน
4. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูมีความเห็นว่า ควรมีการจัดกิจกรรมนันทนาการประเภทต่าง ๆ ในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง
5. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูที่มีระดับการศึกษา และระยะเวลาในการปฏิบัติงานที่ต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประเภทกิจกรรมที่ควรจัดโดยรวมแตกต่างกัน
6. ความคิดเห็นปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะในการดำเนินการจัดกิจกรรมนันทนาการ ได้แก่ ไม่มีนโยบายที่ชัดเจน ขาดแคลนบุคลากรที่มีความสามารถในการจัดกิจกรรม

นันทนาการ สิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมบางอย่างยังมีไม่เพียงพอ มีการจัดชุดในการ
ประสานงานบ้างพอ สมควร การติดตามและประเมินผลหลังการจัดกิจกรรมไม่มีประสิทธิภาพ ควรมีการ
วางแผนเพื่อจะหามาตรการที่จำเป็นในการแก้ปัญหาดังกล่าว

การทดลองเตรียมความพร้อมด้วยเกมการศึกษาเรื่องสีและรูปทรง
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษา

ณัฐกานต์ ค่อเจริญ

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างและศึกษาชุดเตรียมความพร้อมด้วยเกมการศึกษาเรื่องสีและรูปทรง สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษาตามตัวแปร การสอนด้วยชุดเตรียมความพร้อม ด้วยเกมการศึกษา ความพร้อมเรื่องสีและรูปทรง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ เขาวนปัญญาตั้งแต่ 50 – 70 มีอายุระหว่าง 5 – 8 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนในระดับก่อนประถมศึกษา โรงเรียนประถมบางแค จำนวน 10 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ สื่อเกมการศึกษา แบบฝึกหัด และแบบทดสอบเตรียมความพร้อม โดยแยกออกเป็น 3 ด้าน คือ การสังเกต การเปรียบเทียบ และการจำแนก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความแปรปรวนและการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. ชุดเตรียมความพร้อมด้วยเกมการศึกษามีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80/80) แสดงว่า เครื่องมือชุดนี้มีประสิทธิภาพที่สามารถนำไปใช้ในการเตรียมทางด้านการสังเกต การเปรียบเทียบ และการจำแนก สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับก่อนประถมศึกษาได้อย่างเหมาะสม
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกเตรียมความพร้อมโดยใช้ชุดเตรียมความพร้อมด้วยเกมการศึกษาจะมีความสามารถในการสังเกต การเปรียบเทียบ และการจำแนก สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 เกมการศึกษา เป็นสื่อประกอบการสอนที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการสังเกต การเปรียบเทียบ และการจำแนกเรื่องสีและรูปทรงของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้เป็นอย่างดี

**การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ (50 – 70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ระหว่างการสอนโดยใช้เครื่องคิดเลขกับการสอนโดยไม่ใช้เครื่องคิดเลข**

ปรารธนา พูลผล

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องการคูณ ที่สอนโดยใช้เครื่องคิดเลข และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องการคูณ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ระหว่างการสอนโดยใช้เครื่องคิดเลขกับไม่ใช้เครื่องคิดเลข

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 10 – 15 ปี ระดับเขาวรรณปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นนักเรียนในชั้นเรียนพิเศษระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2539 จำนวน 12 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย สุ่มแยกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 6 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบการใช้เครื่องคิดเลข และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ เป็นเวลา 7 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนคณิตศาสตร์เรื่องการคูณ มีค่าความเชื่อมั่น 0.93 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t – test Dependent และ t – test Independent

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่สอนโดยใช้เครื่องคิดเลข หลังได้รับการสอนโดยใช้เครื่องคิดเลขมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ของกลุ่มที่ใช้เครื่องคิดเลข และไม่ใช้เครื่องคิดเลข มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ที่เข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน

จรรยา ชื่นขนิม

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่เข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน

กลุ่มตัวอย่างใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 8 – 15 ปี ระดับเชาวน์ปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นนักเรียนในโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 12 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองได้เข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แบบวาดภาพของเจตเลน (The Test For Creative Thinking – Drawing Production) (TCT-DP) และแผนการจัดกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ t – test แบบ Dependent

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ หลังจากที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การลดพฤติกรรมซ้ำ ๆ แปลก ๆ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ในโรงพยาบาลราชานุกูล โดยใช้การเสริมแรงแบบดิอาร์โอร่วมกับการทำให้อยู่นิ่ง

กฤษดา ก่อสุวรรณ

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อลดพฤติกรรมซ้ำ ๆ แปลก ๆ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโรงพยาบาลราชานุกูล โดยใช้การเสริมแรงแบบดิอาร์โอร่วมกับการทำให้อยู่นิ่ง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง และระดับรุนแรง ที่มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ แปลก ๆ ในโรงพยาบาลราชานุกูล จำนวน 3 คน ซึ่งคัดเลือกแบบเจาะจง จากคำรายงานของการทดลองครั้งนี้ เป็นแบบหลายเส้นฐานข้ามพฤติกรรม (Multiple Baseline Design Across Behaviors) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบพฤติกรรมแบบช่วงเวลา

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมที่ 1 ของเด็กคนที่ 1 ลดลงในระดับศูนย์ หลังจากได้รับการเสริมแรงแบบดิอาร์โอร่วมกับการทำให้อยู่นิ่ง พฤติกรรมที่ 2 และที่ 3 ลดลงโดยมีค่าความถี่ร้อยละ 1.7 ในระยะติดตามผล
2. พฤติกรรมที่ 1 ของเด็กคนที่ 2 ลดลงในระดับศูนย์ หลังจากได้รับการเสริมแรงแบบดิอาร์โอร่วมกับการทำให้อยู่นิ่ง ส่วนพฤติกรรมที่ 2 ลดลง โดยมีค่าความถี่ร้อยละ 1.7 ในระยะติดตามผล
3. พฤติกรรมที่ 1 ของเด็กคนที่ 3 ลดลงในระดับศูนย์ หลังจากได้รับการเสริมแรงแบบดิอาร์โอร่วมกับการทำให้อยู่นิ่ง พฤติกรรมที่ 2 มีความถี่สูงขึ้นจากระดับฐาน โดยมีความถี่ร้อยละ 75 และพฤติกรรมที่ 3 มีความถี่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมในระดับฐาน

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง อายุ 7 – 14 ปี
ระหว่างวิธีการสอนอ่านคำโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและการอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ

กิงสร ภาะประเสริฐ

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชาย-หญิง อายุระหว่าง 7 – 14 ปี ระดับเขาวงกตปัญญา 35 – 49 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ซึ่งมารับบริการจากโรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2539 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แล้วสุ่มกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน โดยการใช้วิธีการ Matched Pairs Sampling กลุ่มทดลองสอนอ่านคำโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และกลุ่มควบคุมสอนอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ ไม่ได้รับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร แบบแผนการทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำและแผนการสอนอ่านคำโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร กับแผนการสอนอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซัน และแมน – วิทนี

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง มีความสามารถในการอ่านคำสูงขึ้นสูงขึ้น หลังจากสอนอ่านคำโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ที่สอนอ่านคำโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรมีความสามารถในการอ่านคำสูงกว่าเด็กที่สอนอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับชั้นอนุบาล ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทราย

อำไพพิศ นูนนาค

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทราย ที่มีต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาระดับชั้นอนุบาล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ คือเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา ที่มีอายุระหว่าง 6-10 ปี มีเขาวนปัญญาในระดับเรียนได้ กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลพิเศษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Group (Pretest – Posttest Design) โดยใช้เครื่องมือคือ แผนการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทราย และแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับอนุบาล ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบเชิงรูปภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ .95 สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การทดสอบค่า t-test แบบ Dependent Samples

ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ด้านการสังเกต หลังการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทรายสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทราย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ด้านการเปรียบเทียบ หลังการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทรายสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์การเล่นน้ำเล่นทราย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

**การเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตา
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุ 9 – 12 ปี
ระหว่างวิธีการฝึกทักษะด้วยการเล่นเกม และวิธีการฝึกทักษะด้วยการใช้แบบฝึก**

อารม คอ้ายคุดม

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะด้วยการเล่นเกมและการใช้แบบฝึก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนชาย - หญิง ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่มีอายุ 9 - 12 ปี โรงเรียนคาราคาม ปีการศึกษา 2539 จำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน กลุ่มทดลอง 1 ได้รับการฝึกทักษะด้วยการเล่นเกม กลุ่มทดลอง 2 ได้รับการฝึกทักษะด้วยการใช้แบบฝึกหัด ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทั้งสองกลุ่ม เวลาที่ใช้ในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมเป็น 25 ครั้งต่อกลุ่ม ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการรับรู้ทางสายตา แล้วนำมาทดสอบเด็กทั้งสองกลุ่ม โดยทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) เมื่อทดลองเสร็จแล้วจึงทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตา ก่อนและหลังการทดลองของแต่ละกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test และเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตา ระหว่างกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบ Mann-Whitney U-test

ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกด้วยการเล่นเกม มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะด้วยการใช้แบบฝึก มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะด้วยการเล่นเกม และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะด้วยการใช้แบบฝึก มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอ
ในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์

ศรিতลา ดุลตมิมย์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียน ได้ก่อนและหลังได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์

โดยตั้งสมมติฐานว่าพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้หลังการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอ ในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์จะลดลงก่อนการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์จะลงก่อนการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอเป็นการเสริมแรงต่อพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ได้ถูกต้อง เพื่อให้เกิดเพิ่มขึ้นเป็นพฤติกรรมทดแทนพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ที่มีพฤติกรรมในชั้นเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ที่มีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนมากที่สุด จำนวน 3 คนที่กำลังเรียนอยู่ในประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับอายุ 12 – 14 ปี มีระดับเชาวน์ปัญญา (IQ) จากศูนย์สุขวิทยาจิต แล้วลงความเห็นว่ามีความสามารถทางสติปัญญาต่ำกว่านักเรียนปกติ และจากเกณฑ์การเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียน ซึ่งสูงกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนครั้งของช่วงเวลาการสังเกตแต่ละครั้งในช่วงทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ และมีคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ในแต่ละครั้งก่อนระยะการทดลอง รวมทั้งมีเวลามาเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของเวลามาเรียนก่อนระยะการทดลอง

กระบวนการทดลองแบ่งออกเป็น 4 ระยะ คือ ระยะที่ 1 (A1) ครูสอนนักเรียนและควบคุมชั้นตามปกติที่เคยทำอยู่ ยังไม่ให้การเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอที่ความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ ในระยะนี้ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนทุก 30 วินาที คือ ช่วงเวลาการสังเกต 20 วินาที บันทึก 10 วินาที เป็น 1 ช่วง เวลาทั้งหมด 40 ช่วงเวลา ตลอดระยะเวลาสังเกตพฤติกรรม 20 นาที ระยะนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ระยะที่ 3 (B2) ครูให้การเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอที่ถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มมากขึ้น ระยะนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ระยะที่ 3 (A2) ครูกลับไปใช้วิธีการตามระยะที่ 1 (A1) คือ หยุดให้การเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอกับนักเรียน ระยะนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ระยะที่ 4 (B2) ครูกลับไปใช้กระบวนการให้การเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอกับนักเรียนอีกครั้ง เช่นเดียวกับระยะที่ 2 (B1) ระยะนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์

ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่าสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า นักเรียนได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์เอที่ความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ จะแสดงพฤติกรรมตั้งใจทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มมากขึ้น และจะแสดงพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนลดลง

สภาพการบริหารบุคลากรโรงเรียนศึกษาพิเศษ ตามทัศนะของผู้บริหาร
และครูโรงเรียนศึกษาพิเศษ ประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

วิภา จันทิมา

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาสภาพการบริหารบุคลากรโรงเรียนศึกษาพิเศษ ตามทัศนะของผู้บริหาร และครูโรงเรียนศึกษาพิเศษ ประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนศึกษาพิเศษ ประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีต่อการบริหารบุคลากรในโรงเรียนศึกษาพิเศษ และศึกษาปัญหาและอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการบริหารงานโรงเรียนศึกษาพิเศษ ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ผู้บริหารและครู จำนวน 127 คน ผู้บริหาร 13 คน ครู 114 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ประเภทมาตราส่วนประมาณค่า โดยมีค่าความเชื่อมั่น 0.95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS - X

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้บริหารและครูโรงเรียนศึกษาพิเศษ ประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีทัศนะต่อการบริหารบุคลากรครูโรงเรียนศึกษาพิเศษโดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง
2. สภาพการบริหารบุคลากรครูโรงเรียนศึกษาพิเศษ ตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนศึกษาพิเศษ ประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในด้านสรรหาบุคลากรและด้านบำรุงรักษาบุคลากรมีทัศนะแตกต่างกัน ส่วนด้านการพัฒนาบุคลากรและการให้บุคลากรพ้นจางงานมีทัศนะไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องจำนวน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ (IQ 50 – 70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ระหว่างวิธีสอนตามคู่มือของกรมวิชาการ กับวิธีสอนแบบใช้เกมประกอบ

วิจิตา บุญฤทธิ์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องจำนวน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ (IQ 50 – 70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างวิธี
สอนตามคู่มือครูของกรมวิชาการ กับวิธีสอนแบบใช้เกมประกอบ

ลักษณะของเครื่องมือ เป็นแผนการสอนตามคู่มือครู แผนการสอนแบบใช้เกมประกอบ และแบบ
ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องจำนวน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ และโรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม กรุงเทพมหานคร ที่ได้เลือกมาจาก
ประชากร จำนวนโรงเรียนละ 10 คน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการสอนแบบใช้
เกมประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับ
การสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลของการใช้ชุดการสอนเรื่องจำนวน
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้

สุชากร ประวาลปัทม์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อสร้างชุดการสอนเรื่องจำนวน 1-9 สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องจำนวน 1-9

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ซึ่งมีระดับเขาวนปีปัญญาระหว่าง 50-69 และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน สถาบันมูลนิธิแสงสว่าง กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 8 คน ปีการศึกษา 2539 ภาคเรียนที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการสอนเรื่องจำนวน 1-9 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่น 0.786

ผลการศึกษาพบว่า

1. ชุดการสอนเรื่องจำนวน 1-9 มีค่าประสิทธิภาพเฉลี่ย 94.37/92.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดการสอนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับฝึกอบรมได้ อายุระหว่าง 15 – 40 ปี

ทองทวี ธนกาญจน์

ปีการศึกษา 2540

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาความสามารถในการปรับตัวของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกอบรมได้ ในโรงพยาบาลราชานุกูล อายุระหว่าง 15 – 40 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกอบรมได้ อายุระหว่าง 15 – 40 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน โดยวิธีการจับสลาก กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวทักษะทางสังคม และทักษะการรับประทานอาหาร เป็นจำนวนทักษะด้านละ 3 ครั้ง ต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 1 ราย รวม 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 3 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของมอนโร และบรูอินนิงส์ โดยมีความเชื่อมั่น 0.79 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ *t-test* โดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกลุ่มอายุระหว่าง 15 – 23 ปี มีพฤติกรรมการปรับตัวทักษะทางสังคมอยู่ในระดับมาก และมีพฤติกรรมการปรับตัวการรับประทานอาหารอยู่ในระดับมาก
2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกลุ่มอายุระหว่าง 24 – 32 ปี มีพฤติกรรมการปรับตัวทักษะทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมการปรับตัวการรับประทานอาหารอยู่ในระดับมาก
3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกลุ่มอายุระหว่าง 33 – 40 ปี มีพฤติกรรมการปรับตัวทักษะทางสังคม และทักษะการรับประทานอาหารอยู่ในระดับมาก
4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกลุ่มอายุระหว่าง 15 – 40 ปี มีพฤติกรรมการปรับตัวทางสังคมอยู่ในระดับมาก และมีพฤติกรรมการปรับตัวการรับประทานอาหารอยู่ในระดับมาก

5. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในแต่ละกลุ่มอายุ มีพฤติกรรมการปรับตัวทักษะทางสังคม และการรับประทานอาหารไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ .05

การศึกษาทัศนคติของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
ต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

อุมล กริธาพล

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ในแต่ละชั้นปี ต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา เป็นนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ปีการศึกษา 2540 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำนวน 214 คน เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 จำนวน 74 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 64 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 42 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวน 34 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติโดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต F-test Z-test และ Scheffe

ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในแต่ละชั้นปี มีรายละเอียดดังนี้ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 มีทัศนคติทางบวกต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยเฉลี่ย ทัศนคติแตกต่างกัน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก็แตกต่างกัน ทัศนศรัทธาของนักศึกษาพยาบาลมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นบวกต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยมีค่าเฉลี่ยทัศนศรัทธา = 2.958 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.245 โดยมีค่าเฉลี่ยด้านการพยาบาล = 3.248 ด้านการบริการการรักษา = 3.211 ด้านความรู้สึกรักและการยอมรับของสังคม = 2.846 และด้านลักษณะและความสามารถในการปรับตัวทางสังคม = 2.525

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) พบว่า นักศึกษาพยาบาลในแต่ละชั้นปีมีทัศนคติต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาแตกต่างกัน โดยนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 มีทัศนคติต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสูงกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักศึกษาในชั้นปีอื่นมีทัศนคติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลจำแนกตามประสบการณ์ของนักศึกษาต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีทัศนคติทางบวกต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยมีค่าเฉลี่ยทัศนคติ = 2.958 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.245 โดยมีทัศนคติด้านการพยาบาล = 3.248 ด้านการบริการการ รักษา = 3.211 ด้านความรู้สึกละการยอมรับของสังคม = 2.846 และด้านลักษณะและความสามารถในการปรับตัวทางสังคม = 2.525 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของนักศึกษาในแต่ละชั้นปีโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่า นักศึกษาพยาบาลในแต่ละชั้นปีมีทัศนคติต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสูงกว่านักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 3 มีทัศนคติต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสูงกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลจำแนกตามประสบการณ์ของนักศึกษาพยาบาลจำแนกตามประสบการณ์ของนักศึกษาต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา คือ นักศึกษาพยาบาลที่มีประสบการณ์ การพบเห็น การพบปะพูดคุย โดยการพยาบาล ไม่เคยพยาบาล ไม่เคยพบปะพูดคุยและพยาบาลบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีทัศนคติทางบวกต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา นักศึกษาพยาบาลที่ไม่มีประสบการณ์ การพบเห็น การพบปะพูดคุย และการพยาบาลบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีทัศนคติทางบวกต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเช่นกัน

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลจำแนกตามประสบการณ์ของนักศึกษาต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์ด้วยเกมการศึกษา
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนชั้นประถมศึกษา

นัชชา ผดุงสงฆ์

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างชุดเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์ด้วยเกมการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนชั้นประถมศึกษา และศึกษาผลการเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์ ด้วยเกมการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนชั้นประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่เลือกมาด้วยวิธีเจาะจง 1 ห้องเรียน จำนวน 10 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากโรงเรียนประถมบางแค แขวงบางแคเหนือ เขตภาษีเจริญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้รับการเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์ด้วยเกมการศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 12 สัปดาห์ โดยใช้แบบทดสอบความพร้อมทางคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และใช้ค่าสถิติ (t-test) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า การเตรียมความพร้อมด้วยเกมการศึกษา ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนชั้นประถมศึกษา มีความพร้อมทางคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยรวมและรายด้าน คือ ด้านการรับรู้สัญลักษณ์ที่ใช้แทนจำนวน และความเข้าใจความหมายของจำนวน

**การสร้างชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษา**

นิธิตา หาญมานพ

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 – 70 อายุ 5 – 10 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ชั้นอนุบาลพิเศษ โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 8 คน กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนด้วยชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One-Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการใช้คำศัพท์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 และ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม มีประสิทธิภาพ โดยมีข้อยืนยันดังนี้

1. เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 พบว่า ชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ โดยมีค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 คือ 92.67/86.25
2. ผลสัมฤทธิ์ในการใช้คำศัพท์ของเด็กสูงขึ้นหลังการสอนด้วยชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความพร้อมด้านการเขียน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา
จากการเตรียมความพร้อม โดยใช้วิธีสอนแบบมอนเตสซอรี

อจันรพรรณ มะกาเจ

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความพร้อมด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้วิธีสอนแบบมอนเตสซอรี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเขาวงกตปัญญา 50 - 70 ชั้นก่อนประถมศึกษา และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 6 คน ระยะเวลาทำการทดสอบ 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความพร้อมด้านการเขียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการทดสอบ เครื่องหมาย (Signed Ranks test)

ผลการวิจัยสรุปว่า ความพร้อมด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้วิธีสอนแบบมอนเตสซอรีสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการบวก
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนเรื่องการบวก

สายหยุด เกิดช่วย

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเรื่องการบวก ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา-ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 – 70 อายุ 7 – 10 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเวตวันธรรมาวาส กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 8 คน แบบแผนการทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือชุดการสอนเรื่องการบวก และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการบวก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 และ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลของการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเรื่องการบวกมีประสิทธิภาพ โดยมีข้อยืนยันดังนี้

1. เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 พบว่า ชุดการสอนเรื่องการบวกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์-โดยค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 คือ 92.36/89.38
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการบวกของนักเรียนสูงขึ้นหลังการสอนด้วยชุดการสอนเรื่องการบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**การศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่าน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา
ระหว่างการเตรียมความพร้อม โดยใช้เกมและการเตรียมความพร้อมโดยใช้แบบฝึกประกอบ**

อรสุดา โฉวบัววนาน

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่าน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา ระหว่างการเตรียมความพร้อมโดยใช้เกมและการเตรียมความพร้อมโดยใช้แบบฝึกประกอบ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา อายุระหว่าง 6-9 ปี มีระดับสติปัญญา 50-70 และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน โรงเรียนวัดโสมนัส ปีการศึกษา 2540 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 14 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองที่เตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้เกมประกอบ จำนวน 7 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นกลุ่มที่เตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้แบบฝึกประกอบ จำนวน 7 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 5 สัปดาห์ๆ ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองทั้งสองกลุ่ม การทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดความพร้อมในการอ่าน แล้วนำมาทดสอบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) เมื่อทดลองเสร็จแล้วจึงทดสอบหลังทดลอง (Posttest) เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านก่อนและหลังของแต่ละกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบวิลคอกซ์สัน Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test และเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านระหว่างกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบแมน - วิทนี (Mann - Whitney U - test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา อายุระหว่าง 6 - 9 ปี ที่ได้รับการเตรียมความพร้อมในการอ่าน โดยใช้เกมประกอบ มีความพร้อมในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา อายุระหว่าง 6 - 9 ปี ที่ได้รับการเตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้แบบฝึกประกอบ มีความพร้อมในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา อายุระหว่าง 6 - 9 ปี ที่ได้รับการเตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้เกมประกอบ และการเตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้แบบฝึกประกอบ มีความพร้อมในการอ่านแตกต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบความสามารถใช้ประสาทสัมผัสของนักเรียนที่มีความบกพร่อง

ทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ระหว่าง

วิธีสอนแบบมอนเตสซอรีกับวิธีสอนตามคู่มือครู

อรพินท์ เหล่าสุวรรณพงษ์

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถใช้ประสาทสัมผัสของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ด้วยวิธีสอนแบบมอนเตสซอรี และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถใช้ประสาทสัมผัสของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ระหว่างวิธีสอนแบบมอนเตสซอรีกับวิธีสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ อายุ 3-5 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ชั้นเด็กเล็ก โรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพมหานคร ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 13 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองสอนด้วยวิธีสอนแบบ มอนเตสซอรี จำนวน 6 คน และกลุ่มควบคุมสอนตามคู่มือครู จำนวน 7 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที

การทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้คือ แบบประเมินความสามารถใช้ประสาทสัมผัส การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ยค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิธีการทดสอบแบบวิตคอกซ์สัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test) และวิธีการทดสอบแบบแมน-วิทนี (Mann – Whitney U – Test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการใช้ประสาทสัมผัสของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ที่ได้รับวิธีสอนแบบมอนเตสซอรีสูงขึ้น และอยู่ในระดับพอใช้
2. ความสามารถในการใช้ประสาทสัมผัสของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ที่ได้รับวิธีสอนตามคู่มือครูสูงขึ้น และอยู่ในระดับพอใช้

3. ความสามารถใช้ประสาทสัมผัสของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับ
เรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา ที่ได้รับวิธีสอนแบบมอนเตสซอรี และวิธีสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน

การศึกษาความสามารถใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
จากการฝึกโดยใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน

รัชฎวรรณ ประพาน

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความสามารถใช้กล้ามเนื้อใหญ่ จากการฝึกโดยใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ มีระดับเชาวน์ปัญญา 50-70 อายุระหว่าง 6-10 ปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นนักเรียนในโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 จำนวน 12 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 5 วัน วันละ 30 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน และแบบประเมินความสามารถใช้กล้ามเนื้อใหญ่ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ Wilcoxon Matched Pair Signed Ranks test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ มีระดับเชาวน์ปัญญา 50-70 อายุระหว่าง 6-10 ปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน มีความสามารถใช้กล้ามเนื้อใหญ่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำ
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา วัยก่อนเรียนอายุ 3 – 6 ปี
ระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม กับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

วันทนี ผดสมบูรณ์

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำ
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา วัยก่อนเรียนอายุ 3 – 6 ปี ระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
กับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 3 – 6 ปี และไม่มี
ความพิการซ้ำซ้อน ซึ่งมารับบริหารจากโรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 จำนวน
16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจภาษา และนำเด็กที่มีพัฒนาการใกล้เคียง
กันมาจับคู่กันและสุ่มเป็นกลุ่มควบคุม 8 คน และกลุ่มทดลอง 8 คน โดยกลุ่มควบคุมได้รับการฝึก
ความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายบุคคล และกลุ่มทดลองได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม แบบแผน
การทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแผนการสอนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษา และแบบทดสอบ
ความสามารถด้านความเข้าใจภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของ
แมน – วิทนี

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่ได้รับการฝึก
ความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล ไม่แตกต่างกัน
2. ความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างการฝึก
ความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล ไม่แตกต่างกัน

การใช้วิถีทัศนชุดการฝึกเพื่อส่งเสริมประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ
สำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ในชั้นก่อนประถมศึกษา

พรพรรณ พิงเพียร

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลของการใช้วิถีทัศนชุดการฝึกเพื่อส่งเสริมพัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ สำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในชั้นก่อนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือผู้ปกครองของนักเรียน และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอายุ 5 – 10 ปี ระดับเขาวงปีญญา 50 – 70 ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นก่อนประถมศึกษา ของศูนย์ส่งเสริมพัฒนาการเด็กราชานุกุล (คลองกุ่ม) ปีการศึกษา 2541 จำนวนผู้ปกครอง 8 คน และจำนวนนักเรียน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองผู้ปกครองที่ได้รับการเรียนจากวิถีทัศนชุดการฝึกเพื่อส่งเสริมพัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ และกลุ่มทดลองนักเรียนที่ได้รับการฝึกจากผู้ปกครองที่ได้รับการเรียนจากชุดวิถีทัศนส์ แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ One – Group Pretest Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือวิถีทัศนชุดการฝึกเพื่อส่งเสริมพัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ แบบประเมินความสามารถในการฝึกปฏิบัติของผู้ปกครอง แบบทดสอบวัดพัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือของเด็ก สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ t – test dependent sample

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ความสามารถในการฝึกของผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมพัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ ให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกวิถีทัศนชุดการฝึก เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. พัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกจากผู้ปกครองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การใช้กิจกรรมเกมพลศึกษาในการพัฒนาความสามารถทางกลไก
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วัลยา สุทธิพิบูลย์

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถทางกลไกของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา-ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระดับพอเรียนได้ที่ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมเกมพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 12 คน ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที รวม 30 ครั้ง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองตามแบบ Randomized One Group (Pretest – Posttest Design) ที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด คือ

1. แบบทดสอบความสามารถทางกลไกของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น (Japan Amateur Sport Association) ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 5 รายการ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล ลูก-นั่ง ดันพื้น วิ่งกลับตัว และวิ่ง 5 นาที

2. แผนการฝึกกิจกรรมเกมพลศึกษา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติแบบที (t – test dependent) และการทดสอบไคว์ สแควร์ (Chi – Square)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถทางกลไก ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง มี

ความสามารถด้านการยืนกระโดดไกล ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 74.25 และ 86.67 เซนติเมตร ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.05

ความสามารถด้านการคืบคลาน ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 3.50 และ 7.17 ครั้ง ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.10

ความสามารถด้านการลุก-นั่ง ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 3.67 และ 9.33 ครั้ง ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.71

ความสามารถด้านการวิ่งกลับตัว ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 23.08 และ 25.17 เมตร ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.08

ความสามารถด้านการวิ่ง 5 นาที ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 530.83 และ 562.50 เมตร ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.15

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางกลไก ด้านอินทรีโคไลด คืบคลาน ลุก-นั่ง วิ่งกลับตัว และวิ่ง 5 นาที ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองในทุกรายการทดสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชุดการสอนวิทัศน์เรื่องอุบัติเหตุการกลุ่มอาการดาวน์

นาวาอากาศตรีหญิง พรสวรรค์ เข็นสุดใจ

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ของชุดการสอนวิทัศน์เรื่องอุบัติเหตุการกลุ่มอาการดาวน์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นสตรีที่ตั้งครรภ์มีบุตรตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปที่มาใช้บริการที่โรงพยาบาลภูมิพลอดุลยเดช แขวงสายไหม กรุงเทพมหานคร จำนวน 98 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียว

แบบแผนการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One Group Post – test Only Design เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ ชุดการสอนวิทัศน์ แบบฝึกหัด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. ชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 80.45/80.63 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

การศึกษาการเตรียมความพร้อมทางการเรียนวิชาภาษาไทยของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
จากการเตรียมความพร้อมทางการเรียนด้วยชุดการละเล่นพื้นบ้าน

นระงษ์ ขาวเพชร

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเตรียมความพร้อมด้วยชุดการละเล่นพื้นบ้าน ก่อนและหลังการเตรียมความพร้อม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ระดับสติ-ปัญญา 50 – 70 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุระหว่าง 6-8 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน โรงเรียนชุมพร-ปัญญานุกูล จังหวัดชุมพร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โดยสุ่มอย่างง่าย จำนวน 10 คน แบบแผนการทดลองการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนของชุดการละเล่นพื้นบ้าน และแบบทดสอบวัดความพร้อมทางการเรียนวิชาภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบ t-test แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า

ผลการเตรียมความพร้อมทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติ-ปัญญาสูงขึ้นหลังการสอนด้วยชุดการละเล่นพื้นบ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของผู้บริหาร และครูในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม
ที่มีต่อความสามารถในการเรียน และการปรับตัวของนักเรียนที่มี
ความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร

สมบุญ อาศิรพจน์

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของผู้บริหาร และครูในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมที่มีต่อความสามารถในการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสังกัดกองการศึกษาพิเศษ สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ และสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2540 จำนวน 900 คน เป็นผู้บริหาร 39 คน ครูที่ทำการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 255 คน และครูที่ไม่ได้ทำการสอนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 606 คน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อความสามารถในการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีลักษณะเป็น 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ แบ่งเป็น 4 ด้าน มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = .93 โดยแบบสอบถามได้รับกลับคืนมา คิดเป็นร้อยละ 83 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) การเปรียบเทียบความแตกต่างของเจตคติโดยใช้ t - test แบบ Independent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหาร ครูที่ทำการสอน และครูที่ไม่ได้ทำการสอนนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม มีเจตคติในทางบวกต่อความสามารถในการเรียนและการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
2. ในการเปรียบเทียบเจตคติของครูที่ทำการสอนและครูที่ไม่ได้ทำการสอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

เจตคติของผู้บริหาร และครูที่ทำการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

เจตคติของผู้บริหารและครูที่ไม่ได้ทำการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
เจตคติของผู้บริหารสูงกว่าครูที่ทำการสอนและครูที่ไม่ได้ทำการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

3. เจตคติของครูที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษและไม่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เจตคติของครูที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษ สูงกว่าครูที่ไม่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษ

4. เจตคติของครูซึ่งเข้าร่วมโครงการ 0-5 ปี และ 5 ปี ขึ้นไป แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้ด้านอาชีพของ
บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกได้ อายุ 16 – 25 ปี

วัลลภา เบ้าพูนทอง

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้ด้านอาชีพของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกได้ IQ ระหว่าง 35-49 อายุ 16-25 ปี ปีการศึกษา 2541 จำนวน 20 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเกี่ยวกับการรับรู้ด้านอาชีพ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติเกี่ยวกับการรับรู้ด้านอาชีพ เครื่องมือที่ใช้วัดการรับรู้ด้านอาชีพ คือแบบสอบถามการรับรู้ด้านอาชีพ การวิเคราะห์ข้อมูลคือ t - test dependent

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ
3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีการรับรู้ด้านอาชีพสูงกว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การศึกษาความสามารถสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้เกม

นิภาพร ป่วนสุรินทร์

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาความสามารถสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยเปรียบเทียบความสามารถในการสะกดคำก่อนและหลังการฝึกทักษะโดยใช้เกม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนปัญญาวุฒิกุล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 10 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง และกำหนดระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 4 ครั้ง ครั้งละประมาณ 15 – 20 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนฝึกทักษะการสะกดคำภาษาไทย
2. เกมฝึกทักษะการสะกดคำภาษาไทย
3. แบบฝึกหัดระหว่างเรียน
4. แบบทดสอบความสามารถสะกดคำภาษาไทย

ผลการวิจัยพบว่า

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถสะกดคำภาษาไทยสูงขึ้นหลังจากการเรียนสะกดคำโดยใช้เกมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้
ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด

ศรีสวัสดิ์ น่วมจะโป๊ะ

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของความสามารถทางการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 5-8 ปี ระดับเชาว์ปัญญา 50-70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 12 คนที่กำลังเรียนในระดับก่อนประถมศึกษาในโรงเรียนที่มีโครงการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เข้าเรียนร่วมโรงเรียนราชวินิตประถมบางแค สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษา กลุ่มควบคุมได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองทั้งสองกลุ่ม โดยทดสอบก่อนการทดลอง (Pre - test) และทดสอบหลังการทดลอง (Post - test)

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังก่อนและหลังการทดลองทั้งสองกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบ Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test และเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังระหว่างกลุ่มโดยใช้การทดสอบแบบ Mann - Whitney U - test

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษา และมีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด มีความสามารถทางการฟังสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษาและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด มีความสามารถทางการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษา และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด มีความสามารถทางการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาทักษะการนับและการใช้จ่ายเงินของ
นักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 14-18 ปี
จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนเรื่องการนับและการใช้จ่ายเงิน

มนลดา เล่าหะโรจน์

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะการนับและการใช้จ่ายเงินของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 14-18 ปี จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนเรื่องการนับและการใช้จ่ายเงิน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 - 69 อายุ 14-18 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกูล ซึ่งมีจำนวน 10 คน หลักในการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

1. มีทักษะก่อนการนับจำนวน
2. มีทักษะการนับจำนวน โดยสามารถนับสิ่งของได้ไม่ต่ำกว่า 20 ชิ้น และสามารถบอกตัวเลข 1 - 20 ได้ โดยไม่เรียงตัวเลขตามลำดับ
3. มีทักษะการแก้ปัญหาโจทย์คณิตศาสตร์ง่าย ๆ ได้
4. ไม่มีทักษะการทอนเงิน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการสอนเรื่องการนับและการใช้จ่ายเงิน แบบทดสอบความสามารถในการนับและการใช้จ่ายเงิน และแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนด้วยชุดการสอนเรื่องการนับและการใช้จ่ายเงิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปว่า

ความสามารถในการนับและการใช้จ่ายเงินของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนด้วยชุดการสอนเรื่องการนับและการใช้จ่ายเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนร้อยละ 85.71 ชอบเรียนด้วยชุดการสอนนี้

การสร้างชุดการสอนวิดิทัศน์ เรื่องการส่งเสริมพัฒนาการ

เด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี

สุจิตรา ศรีสุไร

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การสร้างชุดการสอนวิดิทัศน์ เรื่อง การส่งเสริมพัฒนาการเด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนวิดิทัศน์ การส่งเสริมพัฒนาการเด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี ที่มีผลต่อความรู้และความสามารถของผู้ปกครอง รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบ One Group Pretest Posttest Design

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ ผู้ปกครองของเด็กดาวน์ซินโดรมที่มีอายุพัฒนาการระหว่างแรกเกิด - 1 ปี ซึ่งมารับบริการแผนกผู้ป่วยในโรงพยาบาลราชานุกูล พ.ศ. 2539 ที่สมัครใจให้ความร่วมมือจำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินความรู้และความสามารถในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนวิดิทัศน์ เรื่องการส่งเสริมพัฒนาการเด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี มีประสิทธิภาพ 80.50/81.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80
2. ความรู้เรื่องการส่งเสริมพัฒนาการเด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี หลังชมชุดการสอนวิดิทัศน์ของผู้ปกครอง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถปฏิบัติการพัฒนาการเด็กดาวน์ซินโดรม อายุแรกเกิด - 1 ปี ของผู้ปกครองหลังฝึกตามแบบชุดการสอนวิดิทัศน์แล้วอยู่ในระดับดี

การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับรุนแรง (ระดับสติปัญญา 20 – 34) โดยใช้เกมการฝึกกล้ามเนื้อใหญ่

สุภลักษณ์ ชัยภาณุเกียรติ์

ปีการศึกษา 2543

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ โดยใช้เกมการฝึกกล้ามเนื้อใหญ่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับรุนแรง (ระดับสติปัญญา 20-34) อายุ 6-9 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเด็กเล็กของโรงพยาบาลราชานุ-
กุล สังกัดกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ปีการศึกษา 2542 เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีเลือกแบบสุ่มอย่างง่าย จำนวน 8 คน ทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน ๆ ละ 30 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest – Posttest

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เกมการฝึกกล้ามเนื้อใหญ่ และแบบประเมินความสามารถด้านการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ Wilcoxon Matched Pair Signed Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับรุนแรง (ระดับสติปัญญา 20-34) อายุ 6-9 ปี หลังจากการที่ได้รับการฝึกด้วยเกมการฝึกกล้ามเนื้อใหญ่ มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาความรู้และเข้าใจ
ความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา

วิจิตรา อุดมมูจฉินท์

ปีการศึกษา 25423

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับก่อนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา อายุ 4 - 7 ปี ชายและหญิง ระดับเขาวงปีญญา 35 - 68 และไม่มีควมพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพฯ ที่มารับบริการส่งเสริมพัฒนาการ พ.ศ. 2541 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนโดยใช้หนังสือนิทานประกอบภาพและสื่อประสม เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ กิจกรรมการเล่านิทานแบบทดสอบความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ .95 โดยใช้สูตร คูเคอร์-ริชาร์ดสัน (KR-21) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ แบบทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon Match Pair Signed – Ranks Test) ค่ามัชฌิมา (Median) และส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์

ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องจำนวน 1-10 ของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้
จากการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

นงค์ลักษณ์ กอวรกุล

ปีการศึกษา 2543

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องจำนวน 1-10 สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลัง การสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ที่มี อายุระหว่าง 7 - 13 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 6 คน ที่กำลังเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปัญญาวุฒิกิจ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องจำนวน 1-10 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความเชื่อมั่น 0.95

ผลการศึกษาพบว่า .

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องจำนวน 1-10 มีค่าประสิทธิภาพเฉลี่ย 84.0/88.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การศึกษาความสามารถในการฟังจำแนกเสียงของการใช้ชุดการสอนฝึกฟังจำแนกเสียง
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นก่อนประถมศึกษา

ผาณิต ชัยประภา

ปีการศึกษา 2543

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพและศึกษาความสามารถในการฟังจำแนกเสียงของชุดการสอนฝึกฟังจำแนกเสียง สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 - 70 อายุระหว่าง 5 - 10 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับก่อนประถมศึกษา ของสถาน-
สงเคราะห์เด็กอ่อนพิการทางสมองและสติปัญญา อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการ-
ศึกษา 2542 เลือกมาโดยใช้วิธีเจาะจง จำนวน 8 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ๆ ละ 5 ครั้ง ครั้งละ
60 นาที เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนฝึกฟังจำแนกเสียง แบบการทดลองของการวิจัย
ครั้งนี้เป็นแบบ One - Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ชุดการสอนฝึกฟังจำแนกเสียงและแบบทดสอบความสามารถในการ
ฟังจำแนกเสียง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 และ Wilcoxon Matched
Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของชุดการสอนฝึกฟังจำแนกเสียงที่สร้างขึ้น เทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เท่ากับ 90.62/91.66 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุระหว่าง 5-10 ปี ที่ได้รับการฝึกฟังจำแนกเสียงด้วยชุดการสอนฝึกฟังจำแนกเสียง มีความสามารถในการจำแนกเสียงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายจากภาพสัญลักษณ์
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนการสื่อความหมายภาพสัญลักษณ์

ประพิมพ์พงศ์ พลหงส์

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพและศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายจากภาพสัญลักษณ์ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพิการทางสมองและสติปัญญา อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 เลือกมาโดยใช้วิธีเจาะจง จำนวน 8 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ๆ ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนการสื่อความหมายภาพสัญลักษณ์ แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One – Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ชุดการสอนการสื่อความหมายภาพสัญลักษณ์ และแบบทดสอบความสามารถในการเข้าใจความหมายจากภาพสัญลักษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 และ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของชุดการสอนสื่อความหมายภาพสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เท่ากับ 82.29/80.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการฝึกด้วยชุดการสอนการสื่อความหมายภาพสัญลักษณ์ มีความสามารถในการเข้าใจความหมายจากภาพสัญลักษณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการฝึกโดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน เพื่อพัฒนาทักษะการทำความสะอาดเสื้อผ้า
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 50

เรืออากาศเอกหญิง จันทร์เพ็ญ เหล่านำเสริม

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลการฝึกทักษะการทำความสะอาดเสื้อผ้าของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 50 อายุ 15 - 20 ปี ที่ได้รับการฝึกโดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 50 อายุ 15-20 ปี จากสถานสงเคราะห์เด็กพิการทางสมองและปัญญาหญิงอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จำนวน 3 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้รับการฝึกทักษะการทำความสะอาดเสื้อผ้าโดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบรายงานพฤติกรรม แบบประเมินพฤติกรรมและแผนการฝึก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกทักษะการทำความสะอาดเสื้อผ้า โดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน มีทักษะในการทำความสะอาดเสื้อผ้า คือสามารถทำได้ถูกต้อง โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการบอกเวลา ของนักเรียน
ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
จากการสอนโดยใช้ชุดการสอน เรื่องการบอกเวลา

สมศรี ตริทิเพนทร์

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดการสอนและศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการบอกเวลาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 - 70 อายุ 8 - 16 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โดยสอนนักเรียนทุกคนในชั้นเรียน จำนวน 12 คน แบบแผนการทดลองของการวิจัยนี้ ครั้งนี้เป็นแบบ One Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ชุดการสอนเรื่องการบอกเวลา และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การบอกเวลา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 และ Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลของการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเรื่องการบอกเวลา มีผลการทดลองสรุปดังนี้

1. เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 พบว่า ชุดการสอน เรื่องการบอกเวลาไม่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 คือ 60.92 / 61.65
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการบอกเวลาของนักเรียนสูงขึ้น หลังการสอน ด้วยชุดการสอน เรื่องการบอกเวลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านและความคงทนในการจำของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ระหว่างการเตรียมความพร้อมโดยใช้กิจกรรมตามและแบบฝึก

ศิริพร ชัยรังษี

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านและความคงทนในการจำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการเตรียมความพร้อมโดยใช้กิจกรรมตาม และแบบฝึก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุระหว่าง 8-12 ปี มีระดับสติปัญญา 50-70 และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน โรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจ คลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2543 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 16 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองที่เตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้เกม จำนวน 8 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นกลุ่มที่เตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้แบบฝึกจำนวน 8 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 5 สัปดาห์ๆ ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองทั้งสองกลุ่ม

การทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดความพร้อมในการอ่าน แล้วนำมาทดสอบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) เมื่อทดลองเสร็จแล้วจึงทดสอบหลังทดลอง (Posttest) เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านก่อนและหลังของแต่ละกลุ่มโดยใช้การทดสอบแบบวิธคอกชัน Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test และเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านและความคงทนในการจำระหว่างกลุ่มโดยใช้การทดสอบแบบกิมเมน - วิทนี (Mann - Whitney U - test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความพร้อมในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุระหว่าง 8 – 12 ปี หลังการเตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้เกม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2. ความพร้อมในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุระหว่าง 8 – 12 ปี หลังการเตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้แบบฝึก สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. ความพร้อมในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุระหว่าง 8 – 12 ปี หลังการเตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้เกมและแบบฝึก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความคงทนในการจำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุระหว่าง 8 – 12 ปี หลังการเตรียมความพร้อมในการอ่านโดยใช้เกมและแบบฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความพร้อมด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับเรียนได้ ชั้นปฐมวัย จากการสอนแบบมอนเตสซอรี

รชนี เวชปาน

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความพร้อมด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นปฐมวัย จากการสอนแบบมอนเตสซอรี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ระดับสติปัญญา 50-70 ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ชั้นปฐมวัย อายุระหว่าง 5-10 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพิการทางสมองและปัญญา จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 8 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 40 นาที การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความพร้อมด้านคณิตศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - Rank Test)

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นปฐมวัยที่ได้รับการสอนแบบมอนเตสซอรีมีความพร้อมด้านคณิตศาสตร์ในระดับดี ทั้งโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการสังเกต ด้านการเปรียบเทียบ และด้านจำนวน

2. ความพร้อมด้านคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นปฐมวัย ที่ได้รับการสอนแบบมอนเตสซอรีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ เรื่อง จำนวนนับ 1 – 5
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปฐมวัย
จากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ด้วยดนตรี

แสงจันทร์ ชิงสัมพันธ์เจริญ

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ในเรื่องจำนวนนับ 1 – 5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดประสบการณ์ทางดนตรี เพื่อพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ระดับเขาว์ปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นนักเรียนในโรงเรียนสาธิตละอออุทิศ (ฝ่ายการศึกษาพิเศษ) ระดับปฐมวัยชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 8 คน เข้ารับการจัดประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์ด้วยดนตรีเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบ One Group Pre – Test Post – Test Design

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความพร้อมทางคณิตศาสตร์ด้วยดนตรี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน (Median) พิสัยควอไทล์ (Interquartile range) ผลการวิจัยสรุปดังนี้

1. ความพร้อมเรื่องจำนวนนับ 1 – 5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปฐมวัย หลังจากได้รับการจัดประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์ด้วยดนตรีอยู่ในระดับดี เกณฑ์ความพร้อมหลังการสอนจะอยู่ในระดับดีสูงกว่าสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้
2. ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ในเรื่องของจำนวนนับ 1 – 5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ หลังการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ด้วยดนตรีสูงขึ้น

การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

สมนึก ดุริยศักดิ์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนที่มีต่อการจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 58 คน และครูผู้สอน 116 คน รวม 174 คน จากโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร การเก็บรวบรวมข้อมูลตัวอย่างใช้แบบสอบถาม การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ 1 - 28 กุมภาพันธ์ 2545

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์มีดังนี้ คือ หาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้ T-test

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร ไม่มีความพร้อมด้านครูผู้สอนและบุคลากรในการจัดการเรียนร่วม
2. ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมของโรงเรียน สังกัด กรุงเทพมหานคร มีเจตคติที่ดีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและมีเจตคติที่เอื้อต่อการจัดการเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน
3. ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมของโรงเรียน สังกัด กรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ไม่ได้เป็นการสร้างปัญหาให้แก่เด็กปกติ

การศึกษาทักษะการรับประทานอาหาร
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับฝึกได้
จากการใช้ชุดฝึกทักษะการรับประทานอาหารเชิงวิเคราะห์งาน

เรืออากาศเอกหญิงวีรานุตร พูลทองคำ

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบทักษะการรับประทานอาหารของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับฝึกได้ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการรับประทานอาหารเชิงวิเคราะห์งาน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนระดับเตรียมความพร้อม อายุ 3 – 7 ปี ที่ไม่มีทักษะการรับประทานอาหารที่ถูกต้องมาก่อน จากสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพิการทางสมองและปัญญา จังหวัดนนทบุรี จำนวน 8 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกทักษะการรับประทานอาหาร โดยใช้หลักการวิเคราะห์งาน ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ๆ ละ 4 ครั้งๆ ละ 30 นาที

การทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินผลทักษะการรับประทานอาหาร แล้วนำมาทดสอบเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยทดสอบก่อนทดลอง (Pretest) เมื่อทดสอบเสร็จแล้ว จึงทดสอบหลังทดลอง (Posttest) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรับประทานอาหารก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบแบบ Wilcoxon Matched Pairs Signed -Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการรับประทานอาหารของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกได้ อายุ 3 – 7 ปี หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการรับประทานอาหารเชิงวิเคราะห์งานสูงขึ้น อยู่ในระดับดี
2. ทักษะการรับประทานอาหารของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกได้ อายุ 3 – 7 ปี หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการรับประทานอาหารเชิงวิเคราะห์งาน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาการรู้คิดและอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้
ชั้นอนุบาล จากการฝึกโดยใช้กิจกรรมทักษะดนตรี

ทศ เกื้อสกุล

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการรู้คิดและอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมทักษะดนตรี

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 50-70 และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน อายุ 5-10 ปี ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ในศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน ระยะเวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ๆ ละ 4 วัน รวมเวลาในการทดลอง 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมทักษะดนตรี แบบสังเกตพฤติกรรม การรู้คิด และอารมณ์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลองแบบ (Experimental) ใช้การทดลองแบบ One - Group Pre-test Post-test เด็กแต่ละคนจะได้รับการทดสอบโดยใช้วิธีการสังเกตก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ผู้ร่วมในการสังเกต 2 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังการใช้กิจกรรมทักษะดนตรีมีพฤติกรรมทางการรู้คิดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังจากใช้กิจกรรมทักษะดนตรีมีพฤติกรรมทางอารมณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถทางดนตรีของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ในการฝึกเมโลเดียน

เรวดี ตันหาโอภาส

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาความสามารถทางดนตรีของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้จากการฝึกเมโลเดียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โดยเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนการปฏิบัติเมโลเดียนและแบบประเมินความสามารถทางดนตรี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลของการวิจัยพบว่า

ความสามารถทางดนตรีของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาก่อนการฝึกเมโลเดียนอยู่ในระดับควรปรับปรุง (มัชฐานเท่ากับ 5.5 คะแนน จากคะแนนเต็ม 35 คะแนน) แต่หลังจากทำการฝึกเมโลเดียนความสามารถทางดนตรีอยู่ในระดับดีมาก (มัชฐานเท่ากับ 32.5 คะแนน จากคะแนนเต็ม 35 คะแนน) และสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวก
สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

อรรณณ นิมิตสูง

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวก สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ระดับสติปัญญา 50-70 อายุระหว่าง 7-13 ปี ไม่มีความบกพร่องซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่จัดบริการทางการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ได้กลุ่มตัวอย่างมาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ได้เป็นโรงเรียนอุบลปัญญานุกูล จังหวัดอุบลราชธานี ได้กลุ่มตัวอย่าง 9 คน สำหรับการทดลองพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 เมื่อได้บทเรียนที่มีประสิทธิภาพแล้วจึงนำไปทดลองหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจำนวน 10 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วให้ทำแบบทดสอบหลังเรียนนำคะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติ

t - test Dependent

ผลการศึกษาพบว่า

ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวก สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้สร้างและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 นั้นได้เท่ากับ 84/82 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจาเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

การศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับเรียนได้ จากการสอนคณิตศาสตร์ประยุกต์การเล่นพื้นบ้านไทย

นิตยา เดชสุภา

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ จากการสอนคณิตศาสตร์ประยุกต์การเล่นพื้นบ้านไทย เพื่อเป็นการเปรียบเทียบ ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการสอนคณิตศาสตร์ประยุกต์การเล่นพื้นบ้านไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ มีระดับสติปัญญาระหว่าง 50 – 70 กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ในโรงเรียนสาธิตละอออุทิศ (ฝ่ายการศึกษาพิเศษ) กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ประยุกต์การเล่นพื้นบ้านไทย ดำเนินการเป็นเวลา 8 สัปดาห์ จำนวน 24 ครั้ง

ครั้งละ 30 นาที แบบแผนการทดลองของการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบ One Group Pre – Test Post – Test Design เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน (Median) พิสัยควอไทล์ (Interquartile range)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนสอนคณิตศาสตร์ประยุกต์การเล่นพื้นบ้านไทย อยู่ในช่วงคะแนน 8 – 29 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนนและหลังจากการสอนคณิตศาสตร์ประยุกต์การเล่นพื้นบ้านไทย ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์อยู่ในช่วงคะแนน 19 – 44 คะแนน จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน

2. ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนคณิตศาสตร์ประยุกต์การเล่นพื้นบ้านไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับเรียนได้ขั้นปฐมวัย ที่ฝึกโดยใช้กิจกรรมสร้างสรรค์

กรุณา ญาณวินิจชัย

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่ฝึกโดยใช้กิจกรรมสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ มีระดับเชาวน์ปัญญา 50-70 อายุระหว่าง 7-10 ปี ขั้นปฐมวัย ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ของสถานสงเคราะห์เด็กพิการทางสมองและปัญญา อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 9 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเจาะจง ใช้ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ๆ ละ 90 นาที แบบแผนการทดลองของการศึกษาในครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แผนการสอนกิจกรรมสร้างสรรค์และแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ Wilcoxon Matched Pair Signed Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ขั้นปฐมวัยที่ฝึกโดยใช้กิจกรรมสร้างสรรค์อยู่ในระดับพอใช้
2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ขั้นปฐมวัยที่ฝึกโดยใช้กิจกรรมสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอาหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ โดยการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

เสาวลักษณ์ สมานุหัตถ์

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องอาหาร
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ และเปรียบเทียบผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ไม่มี
ความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 6 คน ที่กำลังเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปัญญาวิศิษฏ
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องอาหาร และแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.59

ผลการศึกษาพบว่า

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องอาหารมีค่าประสิทธิภาพ 83.89/94.17 ซึ่งสูงกว่า
เกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่า
ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโทษและภัยของยาเสพติด
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
จากการสอนโดยใช้สื่อหนังสือการ์ตูน

ฉัตรชัย วงศ์ศรี

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโทษและภัยของยาเสพติด ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยใช้สื่อหนังสือการ์ตูน เรื่อง "เพื่อนของโต"

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 – 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาพิเศษเพชรบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 เลือกรมาโดยวิธีเจาะจงจำนวน 10 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 20 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 2 คาบ

กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนเรื่องโทษและภัยของยาเสพติดโดยใช้สื่อหนังสือการ์ตูน แบบแผนการทดลองวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการสอนเรื่อง โทษและภัยของยาเสพติดโดยสื่อหนังสือการ์ตูน เรื่อง "เพื่อนของโต" แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูน เรื่อง "เพื่อนของโต" สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของหนังสือการ์ตูน เรื่อง "เพื่อนของโต เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโทษและภัยของยาเสพติด ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้สื่อหนังสือการ์ตูน เรื่อง "เพื่อนของโต" สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

การศึกษาความพร้อมทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับเรียนได้ ชั้นปฐมวัย จากการจัดกิจกรรมตามการจัดไม้บล็อก

กัญญา เอื้อเชิดกุล

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความพร้อมทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้นปฐมวัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับสติปัญญา 50 – 70 อายุ 5 – 10 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับปฐมวัย ของสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพิการทางสมองและปัญญา อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 เลือกมาโดยวิธีเจาะจง จำนวน 8 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ๆ ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมเกมการจัดไม้บล็อก แบบแผนการทดลองวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One – Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

ความพร้อมทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุระหว่าง 5 – 10 ปี หลังการจัดกิจกรรมเกมการจัด ไม้บล็อกสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

การศึกษาความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กกลุ่มอาการดาวน์
ระดับฝึกได้ โดยใช้แบบฝึกทักษะ

ภทสุดนธ์ แม้นมณี

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะและศึกษาความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับฝึกได้ โดยใช้แบบฝึกทักษะ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับฝึกได้อายุระหว่าง 5-12 ปี ซึ่งกำลังศึกษาที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม และโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 6 คน แบบแผนการทดลองในครั้งนี้ ใช้แบบแผนการวิจัย One – Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกทักษะ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบทดสอบระหว่างเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ได้แก่การหาประสิทธิภาพ 80/80 และ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยมีผลการทดลองสรุปดังนี้

1. แบบฝึกทักษะในการเขียนพยัญชนะไทยมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด มีค่าประสิทธิภาพ 82.22/84.83
2. ความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับฝึกได้ภายหลังจากผ่านการใช้แบบฝึกทักษะสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

รวมบทคัดย่อ กสพ.มสว.๒๕๔

**การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กกลุ่มอาการดาวน์
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 โดยใช้กิจกรรมการพับกระดาษ**

เพ็ญทิพย์ มาตราเงิน

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการพับกระดาษที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ปีการศึกษา 2545 ของภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนศึกษาพิเศษพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 8 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ระยะเวลาทำการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวม 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนการจัดกิจกรรมการพับกระดาษ และแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของ สุจิตรา สุขเกษม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Rank Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ก่อนได้รับกิจกรรมการพับกระดาษ มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กในระดับต่ำ และหลังได้รับการจัดกิจกรรมการพับกระดาษ มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กในระดับดี

2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการพับกระดาษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กกลุ่มอาการดาวน์
ในระดับปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมศิลปะการปั้น

สมศรี สมบูรณ์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมศิลปะการปั้น ที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ในระดับปฐมวัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 – 3 ปีการศึกษา 2545 ในศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม สังกัดสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 6 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ระยะเวลาทำการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวม 40 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แผนการสอนกิจกรรมศิลปะการปั้น และแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของ สุจิตรา สุขเกษม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Rank Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับปฐมวัย ก่อนได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะการปั้น มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กในระดับต่ำ และหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะการปั้น มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กในระดับดี
2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะการปั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กกลุ่มอาการดาวน์มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก สูงกว่าก่อนการทดลอง

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนอ่านคำภาษาไทยโดยใช้เกมฝึกทักษะ

อภิษฎา สวัสดิ์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการสอนอ่านคำภาษาไทยโดยใช้เกมฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้มีระดับสติปัญญา 50-70 อายุระหว่าง 8-12 ปี กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน โรงเรียนศึกษาพิเศษระยอง อ.เมือง จ.ระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 คน ระยะเวลาการทดลองรวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) แผนการสอนอ่านคำภาษาไทยโดยใช้เกมฝึกทักษะ 2) เกมฝึกทักษะการอ่านคำ และ 3) แบบทดสอบการอ่านคำภาษาไทย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติมัธยฐาน ค่าความเบี่ยงเบน ควอไทล์ และสถิติตรวจสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยก่อนและหลังการทดลอง ใช้สถิติ Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะอ่านคำภาษาไทยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การสร้างชุดการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแบบ WBI
สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้
ในศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา

แสงเพชร เจริญราษฎร์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแบบ WBI สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ และเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาไทย ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ชุดการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแบบ WBI

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 6-11 ปี จำนวน 7 คน กำลังเรียนในระดับชั้นการศึกษาพิเศษ 1,2 และ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือชุดการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแบบ WBI และแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาไทยแบบ WBI มีค่าความเชื่อมั่น .75

ผลการศึกษาพบว่า

1. ชุดการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแบบ WBI คำศัพท์ทั้ง 10 หมวด มีค่าประสิทธิภาพเฉลี่ย 80.14/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาไทย หลังจากการศึกษาด้วยชุดการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแบบ WBI สูงวกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาทักษะทางภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้
จากการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะภาษาโดยประยุกต์วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

น้ำฝน นกน้อง

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ จากการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะทางภาษาโดยประยุกต์วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่มีระดับสติปัญญา 50-70 กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนวัดโสมนัส เลื่อนมาโดยวิธีเฉพาะเจาะจง จำนวน 8 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ๆ ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะทางภาษาโดยประยุกต์วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แบบแผนการทดลองวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One – Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบทักษะทางภาษาไทยและการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะทางภาษาไทยโดยประยุกต์วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะทางภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ จากการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะทางภาษาโดยประยุกต์วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาอยู่ในระดับดี
2. ทักษะทางภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ หลังการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะทางภาษาโดยประยุกต์วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถจำแนกประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้
ชั้นก่อนประถมศึกษาจากการฝึกโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้

กมลวรรณ สิทธิเชตรการ

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาความสามารถในการจำแนกประเภทของเด็กชั้นก่อนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถจำแนกประเภทก่อนและหลังการฝึกโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ มีระดับสติปัญญาระหว่าง 50 – 70 กำลังเรียนอยู่ในระดับก่อนประถมศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียนศึกษาพิเศษระยอง อ.เมือง จ.ระยอง จำนวน 8 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ ระยะเวลาการทดลองรวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ จำนวน 24 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที แบบแผนการทดลองในครั้งนี้เป็นแบบ One Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ 1) แผนการสอนโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ 2) เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ และ 3) แบบทดสอบความสามารถในการจำแนก การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติมัธยฐาน (Median) ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการจำแนกประเภทของเด็กชั้นก่อนประถมศึกษา ก่อนการฝึกโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ อยู่ในช่วงคะแนน 8 – 26 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน หลังการฝึกโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ อยู่ในช่วงคะแนน 8 – 26 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน
2. ความสามารถในการจำแนกประเภทของเด็กชั้นก่อนประถมศึกษา หลังการฝึกโดยใช้เกมเสริมทักษะการเรียนรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิชาเอกเฉพาะสาขา

สาขาการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ

ปีการศึกษา 2541 - 2547

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
1	การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับก่อนประถมศึกษา จากการใช้วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง	รจนา กาแก้ว	2541
2	การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์	เย็น ธีรพิพัฒน์ชัย	2541
3	การศึกษาศาสนาสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม	รัตนา แพงจันทร์	2541
4	การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบสหร่วมใจ	เทียมใจ พิมพ์วงศ์	2541
5	การศึกษาศาสนาสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย	ดวงใจ วรรณสังข์	2541
6	การศึกษาทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการจัดกิจกรรมบูรณาการเกมคณิตศาสตร์	สายพิน โลกทอง	2542
7	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องเศษส่วนของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5- จากการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	สันติ เป้าขุนทอง	2544
8	การศึกษาศาสนาสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กสายตาเอียง ระดับก่อนประถมศึกษาจากการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการมองเห็น	รัตนวดี ทอรวาย	2544
9	การศึกษาศาสนาสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	เขวาลักษณ์ วรรณม่วง	2544

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
10	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการลบ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ (IQ 50 - 70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้เกมเสริมการเรียนรู้	สุชา พรหมโกสุม	2544
11	ผลของการเตรียมความพร้อมเรื่องการนับจำนวน 1 - 5 โดยใช้กิจกรรมศิลปะ สำหรับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา	สมบุญ อุดมบุญจันทร์	2544
12	การศึกษาพัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์วัยแรกเกิด - 12 เดือน ซึ่งมารดาได้รับการสอนการส่งเสริมพัฒนาการที่บ้าน	ประณีต ฅมยามงคล	2544
13	ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่มีการเสริมแรงทางบวกในการสอนซ่อมเสริมวิชาคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความยุ่งยากทางการเรียนรู้	โยธิน หวังทรัพย์ทวี	2544
14	การศึกษาความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการจากการฝึกยืนโดยใช้หลักของโคสะโฮ	สมลักษณ์ ลิ้ม	2544
15	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสนใจการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และทักษะทางสังคม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความยุ่งยากทางการเรียนที่เรียนร่วม กับเด็กปกติจากการเรียนแบบสหร่วมใจ	วลีวรรณ ชัยชาญ	2544
16	การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายเนื่องมาจากสมองพิการ (ซี.พี.) อายุ 4 - 7 ปี จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้แบบฝึกหัดกิจกรรมศิลปะ	ศิริพร สหะสานนท์	2544
17	การศึกษาความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม กรุงเทพมหานคร จากกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการเสริมแรงทางด้านวัตถุและสังคมร่วมกัน	ณัฏชา ศักดิ์จารุศล	2544
18	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม โดยการสอนแบบเล่นปนเรียน	จรัสลักษณ์ จิรวินุญช์	2544

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
19	การศึกษาศาสมารถในการเรียนรู้อำลัทธิของเล็ทที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันประณมศึกษาปีที่ 2 โดยกิจกรรมศิลปะ	สมศรี อุดลรัตนพันธุ์	2546
20	การศึกษาศาสมารถด้านการอ่านภาษาไทยของเล็ทที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันการอ่าน ระดับชั้นประณมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ	สมคิด บุญบูรณ์	2546
21	การศึกษาศาสมารถในการอ่านของเล็ทที่มีปัญหาในการเรียนรู้อันการอ่าน โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ	อังตรา นาคทรัพย์	2546
22	การศึกษาศาสมารถในการเขียนสะกดคำของเล็ทที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อัน โดยใช้ชุดการสอนเขียน	นลินนุช อำนวณสิน	2546
23	การศึกษาศาสมารถทางการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อัน ประณมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ	หรรษา บุญนาค	2546
24	การศึกษาศาสมารถในการอ่านคำยากของเล็ทที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วม	อรัญญา เชื้อทอง	2546
25	การศึกษาศาสมารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเล็ทที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อัน ระดับอนุนาที่ได้รับการจัดประสบกการนการละเล่นพื้นบ้าน	ลออ เอี่ยมอ่อน	2546
26	การทดลองใช้ชุดฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยใช้วิธีทัศน์สำหรับเล็ทที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนประณมศึกษา สังกัดสำนักงานการประณมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ -	ช่อม อินทร์น้อย	2546
27	การศึกษาศาสมารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อัน โดยการประยุกค์ใช้วิธี Modelled-Reading	สุวคนธ์ เกิดผล	2546
28	การสำรวจความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงาน ในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการประณมศึกษาจังหวัดสุโขทัย	จินตนา อัมพรภาค	2546
29	การพัฒนาหลักสูตรอบรมบุคลากรโรงเรียนประณมศึกษาเพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเล็ทปกติกับเล็ทที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดพิษณุโลก	สรรเพชญ์ อินทะพันธ์	2546

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
30	การศึกษาผลการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม	พวงเพชร พูวงศ์สิทธิ์	2546
31	การศึกษาผลของกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สีและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัวที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ การเล่นอย่างเหมาะสมและการปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ของเด็กออทิสติก	รุ่งนภา ทรัพย์สุพรรณ	2546
32	การศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมสร้างสรรค์ในการส่งเสริมการทำงานประสานสัมพันธ์ ระหว่างตากับมือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวเล็กน้อย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	นิชาภา ชัยวงศ์	2547
33	การศึกษาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสาร	สุจริณ เข็นสวัสดิ์	2547
34	การศึกษาความสามารถการจำคำศัพท์ภาษามือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมเกมเบ็ดเตล็ด	สิริรัตน์ เพ็ชรโปรี	2547
35	การศึกษาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้จากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน	มณเฑียร พัฒนาวงค์	2547
36	การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำ	วันเพ็ญ คุ่มดิษฐ์	2547
37	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ	รัตนา ปานทอง	2547
38	การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปัญญาเลิศก่อนวัยเรียน โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแบบวางแผนปฏิบัติและบทวน	สุภาพ มีสุข	2547
39	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการบวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนซ้ำ	ชุติมา จักรการ	2547

ลำดับ	ปริญญานิพนธ์เรื่อง	ผู้วิจัย	ปีการศึกษา
40	การเปรียบเทียบผลการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษแก่เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีสอนแบบ SQ3R และวิธีสอนตามคู่มือครู	สุจารี มีแดนไผ่	2547
41	การสร้างกิจกรรมสำหรับฝึกทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันของเด็กออทิสติกโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)	รัตนา เลิศรุ่งโรจน์	2547
42	การศึกษาความสามารถในการจำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ โดยกิจกรรมการใช้ประสาทรับรู้ร่วมกันและการบริหารสมอง	ทวี จันทนุ	2547

การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ
ระดับก่อนประถมศึกษา จกการใช้วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง

รจนา กาแก้ว

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของวิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเองและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับก่อนประถมศึกษา จกการใช้วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางกายหรือที่แสดงออกทางคำพูดที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนจรรยาพัฒนาการ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอทอง จังหวัดแพร่ จำนวน 6 คน ซึ่งเลือกมาโดยครูประจำชั้นและอาจารย์ทุกคนที่สอนในระดับชั้นอนุบาล 2 เป็นผู้คัดเลือกโดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 และ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเองมีค่าประสิทธิภาพ 84.1/98.3
2. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภายหลังการใช้

วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง

การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์

เย็น ธีรพัฒน์ชัย

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก โดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ โดยตั้งสมมติฐานว่า พฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก หลังการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์จะลดลง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กออทิสติกในชั้นการศึกษาพิเศษที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนมากที่สุด จำนวน 3 คน ในโรงพยาบาลอุวะประสาทไวทโยปถัมภ์ ซึ่งคัดเลือกจากรายงานเบื้องต้นของครูการศึกษาพิเศษ จากแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวและจากการเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย กระบวนการทดลองแบ่งออกเป็น 4 ระยะ คือ ระยะที่ 1 (A1) ครูสอนเด็กออทิสติกและควบคุมชั้นเรียนตามปกติยังไม่ให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในขณะที่ทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ใน ระยะนี้ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกทุก 30 วินาที คือ ช่วงเวลาสังเกต 20 วินาที บันทึก 10 วินาที เป็น 1 ช่วงเวลา มีทั้ง 40 ช่วงเวลา ตลอดระยะเวลาการสังเกตพฤติกรรม 20 นาที ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ระยะที่ 2 (B1) ผู้วิจัยใช้หลักการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวโดยการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ระยะนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ระยะที่ 3 (A2) กลับไปใช้วิธีการตามระยะที่ 1 คือ หยุดการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ระยะที่ 4 (B2) ผู้วิจัยกลับไปใช้กระบวนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรอีกครั้งการเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟแสดงความถี่และคำร้อยละของพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า

สนับสนุนสมมติฐานที่ว่า เด็กออทิสติกได้รับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร จะแสดงพฤติกรรมตั้งใจทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มมากขึ้นและแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนลดลง

การศึกษาความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ
จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม

รัตนา แพงจันทร์

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อศึกษาความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการเขียน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียนบ้านดงช้าง จำนวน 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถเขียนคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 5 นาที รวมทั้งสิ้น 40 ครั้ง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. การสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม มีค่าประสิทธิภาพ 82.85/86.66 โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม มีความสามารถคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดี

การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เรียนร่วมกับเด็กปกติ
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบสหร่วมใจ

เทียมใจ พิมพ์วงศ์

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยใช้วิธีการสอนแบบสหร่วมใจ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีสอนแบบสหร่วมใจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ในโรงเรียนวัดอุทัยธาราม ใช้ระยะเวลาการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 3 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินทักษะทางสังคม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test

ผลการวิจัยสรุปว่า ทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนแบบสหร่วมใจสูงขึ้น และอยู่ในระดับพอใช้

การศึกษาศักยภาพในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย

ดวงใจ วรรณสังข์

ปีการศึกษา 2541

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาศักยภาพในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนจิตรลดา จำนวน 6 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล Mann - Whitney U Test และสถิติการหาประสิทธิภาพ ชุดการสอนประกอบภาพ วิเคราะห์ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยสูงกว่าเกณฑ์ 95.33/82.00 ความสามารถจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน หลังจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยอยู่ในระดับดี ความสามารถจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพสูงกว่าความสามารถจำพยัญชนะไทยก่อนการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพ

การศึกษาทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการจัดกิจกรรมบูรณาการเกมคณิตศาสตร์

สายพิน โลกทอง

ปีการศึกษา 2542

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการจัดกิจกรรมบูรณาการเกมคณิตศาสตร์ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่ถึการเข้าร่วมกิจกรรมบูรณาการเกมคณิตศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์ อายุ 6-7 ปี จำนวน 6 คน ที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนบ้านหลังเขา จังหวัดพิษณุโลก ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง

การทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิธีการทดสอบแบบ (The Wilcoxon Matched Pairs Signs - Ranks Test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้น หลังการเข้าร่วมกิจกรรมบูรณาการเกมคณิตศาสตร์
2. ทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการเข้าร่วมกิจกรรมบูรณาการเกมคณิตศาสตร์อยู่ในระดับดี
3. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการเกมคณิตศาสตร์ มีทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีคะแนนทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์สูงกว่าก่อนการทดลอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องเศษส่วนของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

สันติ เป้าขุนทอง

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องเศษส่วนสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการสอน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 10 คนที่กำลังเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดปทุมประดิษฐ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 ได้มาจากการคัดแยก โดยใช้แบบทดสอบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้ (เฉพาะด้านคณิตศาสตร์) ของ ศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องเศษส่วน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีการทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการสอน เรื่องเศษส่วน มีค่าประสิทธิภาพ 81.25/83.50
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กสายตาเลือนลาง
ระดับก่อนประถมศึกษาจากการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการมองเห็น

รัตนวดี ทองรวย

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กสายตาเลือนลางระดับก่อนประถมศึกษา ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการมองเห็น โดยใช้เกมการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กสายตาเลือนลางระดับก่อนประถมศึกษาที่มีระดับสายตา 20/400 จำนวน 8 คน ของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพฯ ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง กลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกทักษะการมองเห็นโดยใช้เกมการศึกษา เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ กิจกรรมฝึกทักษะการมองเห็นโดยใช้เกมการศึกษาและแบบประเมินความสามารถในการรับรู้ทางสายตา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ วิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน (Wilcoxon Match Pair Signed - Ranks Test) และส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile deviation)

ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กสายตาเลือนลางระดับก่อนประถมศึกษา จากการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการมองเห็นโดยใช้เกมการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

เขาวัดอักษร วรณมวง

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นเด็กเล็ก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 ในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 6 คน ใช้ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำพยัญชนะไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หลังจากการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาคผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการลบ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ (IQ 50 - 70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
จากการสอนโดยใช้เกมเสริมการเรียนรู้

สุชา พรรณโกศล

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาคผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการลบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับสติปัญญา 50 - 70 อายุ 7 - 15 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางบัว (เพ่งตรงจิตรวิทยาคาร) กรุงเทพมหานคร โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ Randomized One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้เกมเสริมการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการลบ ใช้ระยะเวลาทดลอง 28 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที 4 ครั้ง ต่อสัปดาห์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือวิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks test

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการลบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้เกมเสริมการเรียนรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการเตรียมความพร้อมเรื่องการนับจำนวน 1 - 5 โดยใช้กิจกรรมศิลปะ
สำหรับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา

สมบุญ อุดมมูจลินท์

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการเตรียมความพร้อมเรื่องการนับจำนวน 1 - 5 โดยใช้กิจกรรมศิลปะ สำหรับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ชาย - หญิง ระดับเขาวงปีญญา 35 - 69 ทดสอบโดยแบบทดสอบ Stanford - Binet และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกุล ถนนดินแดง เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ ที่มารับบริการส่งเสริมพัฒนาการช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2543 - กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544 จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะ และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ คือ แผนการสอน โดยใช้กิจกรรมศิลปะ และแบบทดสอบความพร้อมเรื่องการนับจำนวน 1 - 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ (Percent) ค่ามัธยฐาน (Median) ส่วนเบี่ยงเบน ควอไทล์ และวิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks test) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. หลังจากได้รับกิจกรรมศิลปะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา มีความพร้อมเรื่องการนับจำนวน 1 - 5 สูงขึ้น โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 35.6
2. เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา มีความพร้อมเรื่องการนับจำนวน 1 - 5 สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนได้รับกิจกรรมศิลปะ

การศึกษาพัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการควาน์วียแรกเกิด - 12 เดือน
ซึ่งมารดาได้รับการสอนการส่งเสริมพัฒนาการที่บ้าน

ประณีต ถมยามงคล

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์การวิจัยเรื่องนี้ เพื่อศึกษาผลของการสอนการส่งเสริมพัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการควาน์วียแรกเกิด - 12 เดือน ซึ่งมารดาได้รับการสอนการส่งเสริมพัฒนาการที่บ้าน รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง One Group Pretest - Posttest Design กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ เด็กกลุ่มที่มีอาการควาน์วียแรกเกิด - 12 เดือน และมารดาที่พักอาศัยอยู่ในเขตจังหวัดนครปฐม จำนวน 8 คู่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบประเมินความรู้ และพฤติกรรมของมารดา ซึ่งได้รับการสอนการส่งเสริมพัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ที่บ้าน และแบบทดสอบพัฒนาการเด็กของ Portage Guide To Early Education (PGEE) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิธีการทดสอบ วิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. มารดาที่ได้รับการสอนการส่งเสริมพัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ที่บ้าน มีความรู้และพฤติกรรมในการส่งเสริมพัฒนาการบุตรสูงขึ้น
2. พัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการควาน์วียแรกเกิดถึง 12 เดือน หลังจากมารดาได้รับการสอนการส่งเสริมพัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่มีการเสริมแรงทางบวกในการสอนซ่อมเสริมวิชาดนตรี
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความยุ่งยากทางการเรียนรู้

โยธิน หวังทรัพย์ทวี

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อพัฒนาและหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่มีการเสริมแรงทางบวกในการสอนซ่อมเสริม วิชาดนตรีสากล เรื่องการกระจายตัวโน้ต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความยุ่งยากทางการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความยุ่งยากทางการเรียนรู้ ซึ่งกำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 8 คน ได้มาโดยใช้แบบคัดแยกเด็กนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ และแบบทดสอบความถนัดทางดนตรี ที่อยู่ในระดับความสามารถค่อนข้างต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องการกระจายตัวโน้ต แบบประเมินประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย แผนการสอนและคู่มือการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการศึกษาพบว่า

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียเรื่องการกระจายตัวโน้ต มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนซ่อมเสริมด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ที่มีการเสริมแรงทางบวกสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการ
จากการฝึกยืนโดยใช้หลักของโคสะโฮ

สมลักษณ์ ลิ้ม

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการจากการฝึกยืนโดยใช้หลักของโคสะโฮ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการก่อนและหลังการฝึกยืนโดยใช้หลักของโคสะโฮ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า ความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการ ที่ได้รับการฝึกยืนแบบ “โคสะโฮ” จะสูงขึ้น กลุ่มที่ศึกษาเป็นเด็กสมองพิการที่สามารถยืนได้ด้วยตนเองแต่ยังยืนไม่ถูกต้อง เช่น สิริยะและหลังไม่ตั้งตรง ไหล่เอียง ยืนโดยใช้ปลายเท้าจิกพื้นหรือฝ่าเท้าไม่แนบพื้น หรือเท้าทั้งสองข้างไม่ขนานกัน ส้นเท้าและปลายเท้าชิดกันหรือห่างกันมาก และปลายนิ้วเท้าไม่เสมอกันทั้งสองข้าง กลุ่มที่ศึกษาเป็นเด็กที่สมองพิการที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นเตรียมความพร้อมของมูลนิธิสถาบันแสงสว่าง จำนวน 3 คน ผู้วิจัยเป็นผู้คัดเลือกโดยใช้แบบประเมินความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการ ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้จัดทำขึ้น

วิธีการศึกษาใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Quality Research) โดยศึกษาเป็นรายกรณี ใช้การวิจัยทางการศึกษาพิเศษแบบ Single Subject Research Design แบบ Single Baseline Design ประเภท A - B โดยมี การประเมินก่อนการฝึก และหลังการฝึก 1 เดือน 2 เดือน และ 3 เดือน เครื่องมือที่ใช้ในวิจัยได้แก่ แบบฝึก การยืนโดยใช้หลักของโคสะโฮ การบันทึกรูปภาพ และแบบประเมินความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการ

การเสนอผลการวิจัย โดยใช้ตารางคะแนน แผนภูมิ กราฟและตารางเปรียบเทียบความสามารถในการยืนโดยใช้หลักของโคสะโฮ และกราฟเปรียบเทียบรูปภาพก่อนและหลังการฝึกยืน โดยใช้หลักของโคสะโฮ ของกลุ่มที่ศึกษาแต่ละคนในทำนอง ทำขึ้นบนเข่า และทำขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า สนับสนุนสมมติฐานที่ว่า ความสามารถในการยืนของเด็กสมองพิการ ที่ได้รับการฝึกยืนแบบ “โคสะโฮ” จะสูงขึ้น ซึ่งพบว่า เด็กสมองพิการที่ได้รับการฝึกยืนโดยใช้หลักของโคสะโฮ ในกลุ่มที่ศึกษามีความสามารถในการยืนดีขึ้นหลังการฝึกยืนทุกราย

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และทักษะทางสังคม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความยุ่งยากทางการเรียน
ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติจากการเรียนแบบสหร่วมใจ

วลีวรรณ ชัยชาญ

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ความสนใจในการเรียนคณิตศาสตร์ และทักษะทางสังคมของเด็กที่มีความยุ่งยากทางการเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรียนร่วมกับเด็กปกติก่อนและหลังวิธีสอนโดยการเรียนแบบสหร่วมใจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาเป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีความยุ่งยากทางการเรียน เรียนร่วมกับนักเรียนปกติที่กำลังศึกษาศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 ในโรงเรียนสามเสนนอก ใช้ระยะเวลาทดลอง 20 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที 5 ครั้งต่อสัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความสนใจในการเรียน และแบบประเมินทักษะทางสังคม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และทักษะทางสังคมของนักเรียนที่มีความยุ่งยากทางการเรียน มีคะแนนเฉลี่ยระดับที่ดีขึ้นหลังการเรียนแบบสหร่วมใจ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในการเรียน และทักษะทางสังคมของนักเรียนที่มีความยุ่งยากทางการเรียนที่เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการเรียนแบบสหร่วมใจสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางร่างกายเนื่องมาจากสมองพิการ (ซี.พี.) อายุ 4 - 7 ปี
จากการเตรียมความพร้อมโดยใช้แบบฝึกหัดกิจกรรมศิลปะ

ศิริพร สหะสานนท์

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายเนื่องมาจากสมองพิการ (ซี.พี.) อายุ 4 - 7 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายเนื่องมาจากสมองพิการ (ซี.พี.) อายุ 4 - 7 ปี ชาย - หญิง กำลังเตรียมความพร้อมอยู่ที่มูลนิธิคริสเตียนเพื่อเด็กพิการ ปีการศึกษา 2543 จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ใช้เป็นกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกกายภาพบำบัด และกิจกรรมศิลปะ และกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการฝึกกิจกรรมศิลปะ แบบแผนการทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ Randomized Control - Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมศิลปะ และแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซัน และแมน - วิทนีส์ ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายเนื่องมาจากสมองพิการ (ซี.พี.) อายุ 4 - 7 ปี มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงขึ้น หลังจากได้รับการฝึกกายภาพบำบัด และกิจกรรมศิลปะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายเนื่องมาจากสมองพิการ (ซี.พี.) อายุ 4 - 7 ปี ที่ได้รับการฝึกกิจกรรมศิลปะมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเด็กที่ได้รับการฝึกกายภาพบำบัด และกิจกรรมศิลปะ มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกกิจกรรมศิลปะ

การศึกษาความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม กรุงเทพมหานคร จากกิจกรรม
การเรียนการสอนที่มีการเสริมแรงทางด้านวัตถุและสังคมร่วมกัน

ณัฏฐา ศักดิ์จารุตล

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม กรุงเทพมหานคร จากกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการเสริมแรงทางด้านวัตถุและสังคมร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนเมื่อใช้เกมการศึกษาที่มีการเสริมแรงทางวัตถุและการเสริมแรงทางสังคมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนก่อนและหลังใช้เกมการศึกษาที่มีการเสริมแรงทางวัตถุและการเสริมแรงทางสังคมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ 1) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เกมการศึกษาที่มีการเสริมแรงด้วยรางวัลด้านวัตถุและการเสริมแรงด้านสังคม และ 2) ความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้ระยะเวลา 5 สัปดาห์ โดยสัปดาห์ที่ 3 เว้นทางการทดลอง ทดลองสัปดาห์ละ 8 ครั้ง เข้า - บ่าย ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง

ผลการทดลองพบว่า ความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ขณะใช้เกมการศึกษาร่วมกับการเสริมแรงทางสังคมและทางวัตถุสูงกว่าก่อนใช้เกมการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความตั้งใจในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ขณะใช้เกมการศึกษาร่วมกับการเสริมแรงทางสังคมสูงกว่าการเสริมแรงทางวัตถุ ทั้งโดยรวมและรายเกมการศึกษาทั้ง 8 เกมการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ

สมคิด บุญบูรณ์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีสอนอ่านตามแบบ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 20 นาที รวม 32 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ หนังสืออ่านนอกเวลา ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่องบ้านของผม ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และวิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยหลังจากได้รับการสอนอ่านตามแบบสูงขึ้น
2. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังจากการใช้วิธีการสอนอ่านตามแบบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน
โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ

อัจฉรา นาคทรัพย์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนอ่านเป็นคำ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านระหว่างก่อนและหลังการสอนอ่านเป็นคำ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวม 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ชุดการสอนอ่านเป็นคำและแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การสอนอ่านเป็นคำ มีค่าประสิทธิภาพ 94.44/92.45 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำ อยู่ในระดับดี
3. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำหลังการสอนอ่านเป็นคำ สูงกว่า ก่อนการสอนอ่านเป็นคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
โดยใช้ชุดการสอนเขียน

นลินนุช อำนวยสิน

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเขียนสะกดคำตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนเขียนด้วยชุดการสอนเขียน และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ก่อน และหลัง ใช้ชุดการสอนเขียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนมีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน และกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านใหม่สุขเกษม อำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย จำนวน 6 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการสอนเขียน และแบบทดสอบวัดความสามารถเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิธีการทดสอบแบบวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนเขียนมีค่าประสิทธิภาพ 84.75/86.00 โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยชุดการสอนเขียนมีความสามารถเขียนคำอยู่ในระดับดี
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยชุดการสอนเขียนมีความสามารถเขียนคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลอง

การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ

हररषषष ढुणुणषषष

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทางการสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสะกดคำยากก่อนและหลังใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กที่มีบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำ มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีควมพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนวัดลายมิตรภาพที่ 80 จังหวัดสุโขทัย จำนวน 6 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนสะกดคำ แผนการสอนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบก่อนและหลังการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาทดลอง 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 36 ครั้ง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติแบบ

The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทางการเขียน สะกดคำ มีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทางการเขียนสะกดคำมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยหลักการทดลองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทางการเขียนสะกดคำมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการทดลอง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วม

อริญญา เชื้อทอง

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้บทร้อยกรอง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังการใช้บทร้อยกรอง และเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของชุดฝึกการอ่านคำยาก โดยใช้บทร้อยกรอง ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ไม่มีปัญหาด้านอารมณ์ พฤติกรรม และครอบครัว รวมถึงไม่มีปัญหาด้านสุขภาพ ที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตากสินอนุสรณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 6 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ บทร้อยกรอง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยาก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าความ เข้มข้นมาตรฐาน และ The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า

1. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านคำยาก โดยใช้บทร้อยกรอง มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยาก ก่อนและหลังการทดลองอยู่ในระดับดี
2. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านคำยาก โดยใช้บทร้อยกรอง มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยาก ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ชุดฝึกอ่านคำยาก โดยใช้บทร้อยกรอง มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งมีประสิทธิภาพ 92.71 / 82.57

การศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
ระดับอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นที่บ้าน

ลออ เข็มอ่อน

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับอนุบาล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุบาล 2 - 3 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนบ้านหนองหลวง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 7 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ระยะเวลาทำการทดลอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 30 นาที รวม 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติทดสอบแบบ The Matched Pairs Signed — Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับอนุบาล ก่อนได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นที่บ้าน มีความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในระดับต่ำ
2. ความสามารถของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับอนุบาล หลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นที่บ้านอยู่ในระดับดีมาก
3. ความสามารถในการด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับอนุบาล มีความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทดลองใช้ชุดฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยใช้วิธีทัศน์
สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์

ชอุ่ม อินทร์น้อย

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยใช้วิธีทัศน์ที่มีประสิทธิภาพ และศึกษาผลของการฝึกอบรมครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้ชุดฝึกอบรมวิธีทัศน์ โดยตั้งสมมติฐานไว้ว่า ชุดการฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลโดยใช้วิธีทัศน์ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่ศึกษาอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมวิธีทัศน์ มีความรู้ ความเข้าใจในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล สูงขึ้น

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนประถมศึกษาที่จัดการเรียนร่วม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ในปีการศึกษา 2545 จำนวน 37 โรงเรียน ๆ ละ 1 คน จำนวน 37 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ครูผู้สอนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกอบรม จากชุดฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยใช้วิธีทัศน์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชุดฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยใช้วิธีทัศน์ แบบทดสอบวัดความรู้ก่อน - หลังการศึกษา ชุดฝึกอบรม และแบบประเมินคุณภาพชุดฝึกอบรม รูปแบบการวิจัยเป็นแบบ One - Group Pretest - Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมโดยใช้วิธีทัศน์ จากร้อยละของคะแนนฝึกหัดระหว่างการฝึกอบรม และร้อยละของคะแนนทดสอบหลังการฝึกอบรม ใช้สูตรการหาประสิทธิภาพ E_1/E_2 และหาผลการฝึกอบรมจากผลวัดความรู้ก่อน - หลังการฝึกอบรม ของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มาเปรียบเทียบกันโดยใช้สถิติ t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยใช้วิธีทัศน์ มีประสิทธิภาพ 86.84/89.32 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ตามที่กำหนดไว้

2. ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาศักยภาพในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
โดยการประยุกต์ใช้วิธี Modelled Reading

สุวคนธ์ เกิดผล

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาศักยภาพในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการประยุกต์ใช้วิธี Modelled Reading

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านระดับเขาวนปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนผดุงราษฎร์ จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ หนังสือประกอบการอ่านของบริษัท อ็อกฟอร์ด ยูนิเวอร์ซิตี เพรส และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและการทดสอบแบบวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed — Ranks Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอน โดยการประยุกต์ใช้วิธี Modelled Reading มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยก่อนการสอนมีค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 4.2 ซึ่งอยู่ในระดับปรับปรุงหลังการสอนมีค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 61.6 ซึ่งอยู่ในระดับดี

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการประยุกต์ใช้วิธี Modelled Reading ก่อนการสอนและหลังการสอน มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การสำรวจความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงาน
ในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วม
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุโขทัย

จินตนา อัมพรภาค

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูและผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมและเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานด้านการศึกษาพิเศษ และการเพิ่มพูนความรู้ด้านการศึกษาพิเศษ โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนจำนวน 39 โรงเรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมข้อมูลคือ ครูการศึกษาพิเศษและผู้บริหาร โรงเรียน โรงเรียนละ 2 คน ครูการศึกษาพิเศษจำนวน 39 คน และผู้บริหารจำนวน 39 คน รวม 78 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุโขทัย

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียน ตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม ในภาพรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน อยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม จำแนกได้ดังนี้

2.1 จำแนกตามตำแหน่ง พบว่าครูและผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วมโดยภาพรวมและเป็นรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงบางข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 จำแนกตามประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ น้อยกว่า 1 ปี 1 - 3 ปี 4 - 5 ปี และมากกว่า 5 ปี พบว่า ครูและผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วมโดยภาพรวมเป็นรายด้านทุกด้าน และเป็นรายข้อทุกข้อ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

~ 2.3 จำแนกเป็น เคยได้รับการเพิ่มพูนความรู้ด้านการศึกษาพิเศษ และไม่เคยได้รับการเพิ่มพูนความรู้ด้านการศึกษาพิเศษ พบว่า ครูและผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความคิดเห็นในด้านกระบวนการเรียนการสอนกับด้านการบริหารจัดการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนด้านคุณภาพนักเรียนและด้านปัจจัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การพัฒนาหลักสูตรอบรมบุคลากรโรงเรียนประถมศึกษา เพื่อจัดการเรียนร่วม
ระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดพิษณุโลก

สรรเพ็ชญ์ อินทะพันธ์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความรู้และประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร
ก่อนและหลัง ที่ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการฝึกอบรมบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เป็นบุคลากรใน โรงเรียนประถมศึกษา ปีการศึกษา 2545 สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านวังสาร และ โรงเรียนประชาสามัคคี
จำนวน 20 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยบุคลากรใน โรงเรียนบ้านวังสาร
จำนวน 10 คน เป็นกลุ่มทดลองและบุคลากรในโรงเรียนประชาสามัคคี จำนวน 10 คน เป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ หลักสูตรการฝึกอบรมบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษาที่จัด
การเรียนร่วม ระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และแบบสอบถามการปฏิบัติงานของบุคลากร
ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม รูปแบบการวิจัยเป็นแบบ Nonrandomized Control — Group Pretest —
Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t — test Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักสูตรการอบรมบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษาที่จัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็ก
ที่มีความต้องการพิเศษมีประสิทธิภาพ
2. ความรู้ของบุคลากรทางการศึกษาพิเศษ ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการฝึกอบรมมีความรู้
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม
ส่วนกลุ่มควบคุม มีความรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรมไม่แตกต่างกัน
3. ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรทางการศึกษาพิเศษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการ
ฝึกอบรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการ
ฝึกอบรม ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนก่อนและหลังการฝึกอบรมไม่แตกต่างกัน

การศึกษาผลการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม

พวงเพชร พวงคำสิทธิ์

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแผนและสื่อการสอนทักษะสังคม โดยวิธีเรื่องราวทางสังคม ศึกษาและเปรียบเทียบผลการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นนักเรียนออทิสติกที่มีความบกพร่องด้านทักษะทางสังคม เป็นนักเรียนชายจำนวน 2 คน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนผดุงราชนูร์ ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนและสื่อการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม และแบบทดสอบความสามารถในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น

แบบแผนการวิจัยเป็น Single Subject Design รูปแบบ A-B-A-B แบบสลับกลับ 4 ระยะ ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 26 ครั้ง ทดลองสอนคือหยุดการสอนจำนวน 6 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือร้อยละและค่าเฉลี่ย แสดงผลการวิจัยด้วยกราฟ

ผลการวิจัยพบว่า

เด็กออทิสติกทั้งสองคนที่ได้รับการสอนทักษะทางสังคมโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม มีทักษะทางสังคมในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นดีขึ้น

การศึกษาค้นคว้าของกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สีและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัว
ที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ การเล่นอย่างเหมาะสม
และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ของเด็กออทิสติก

รุ่งนภา ทรัพย์สุพรรณ

ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สีและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัวที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ การเล่นอย่างเหมาะสม และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ของเด็กออทิสติก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือเด็กออทิสติก อายุ 11 ปี มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดพิษณุโลก ได้รับการวินิจฉัยจากนักกิจกรรมบำบัดว่ามีภาวะความบกพร่องของการรับรู้สีและการเคลื่อนไหว จำนวน 1 คน

แบบแผนการวิจัยเป็น Single Subject Design รูปแบบ ABA เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ชุดแบบฝึกกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สีและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัว อุปกรณ์ การสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรม เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีทัศนบันทึกพฤติกรรมขณะที่เด็กเล่นอย่างอิสระ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ใช้เวลาในการทดลองรวม 28 สัปดาห์ โดยระยะที่ 1 เป็นระยะเส้นฐานใช้เวลา 6 สัปดาห์ ระยะที่ 2 เป็นระยะที่ฝึกเด็กด้วยกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สีและการเคลื่อนไหวใช้เวลา 16 สัปดาห์ และระยะที่ 3 เป็นระยะถอดถอนใช้เวลา 6 สัปดาห์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต 2 คน (แคปป่า) แสดงผลการวิจัยด้วยกราฟ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ด้วยสถิติและการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่ผิดปกติในการทดลองแต่ละระยะ

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สี และการเคลื่อนไหวโดยครอบครัว มีการแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ ลดลง
2. เด็กออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สี และการเคลื่อนไหวโดยครอบครัว มีการเล่นอย่างเหมาะสมมากขึ้น
3. เด็กออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สีและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัว มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่มากขึ้น

การศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมสร้างสรรคในการส่งเสริมการทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างตา กับมือ
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวเล็กน้อย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

นิชาภา ชัยวงษ์

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการทำงานประสานสัมพันธ์ ระหว่างตา กับมือของเด็กนักเรียนอายุ 10 ปี ซึ่งมีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวเล็กน้อย กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในชั้นเรียนพิเศษ โรงเรียนบางบัว ซึ่งได้มาโดยวิธีเจาะจงโดยชุดกิจกรรมสร้างสรรค เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างตา กับมือ แบบแผนในการทดลองงานวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ One Group Time Series Design โดยได้ใช้แบบทดสอบการทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างตา กับมือก่อนและหลังการสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนชุดกิจกรรมสร้างสรรค โดยใช้การทดลองทั้งสิ้น 80 แผนการสอนสัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที โดยเก็บรวบรวมเป็นคะแนนดิบลงในแบบประเมินความสามารถในการทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างตา กับมือ และใช้แบบทดสอบการทำงานประสานสัมพันธ์ ระหว่างตา กับมือทำการทดลองก่อนและหลังการสอน แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว นำมาแสดงผลพัฒนาการในรูปแบบของกราฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดกิจกรรมสร้างสรรค สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างตา กับมือให้เด็กนักเรียนอายุ 10 ปี ซึ่งมีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวเล็กน้อย
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยชุดกิจกรรมสร้างสรรคมีความสามารถในการทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างตา กับมือก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน โดยหลังการทดลองเด็กที่มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวเล็กน้อยมีความสามารถในการทำงานประสานสัมพันธ์ ระหว่างตา กับมือสูงกว่าก่อนทดลอง

การศึกษาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยใช้ป้าย กระดานสื่อสาร

สุจิติน เย็นสวัสดิ์

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยใช้ป้าย กระดานสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็กออทิสติกเพศชาย อายุ 3 ปี ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น ว่าเป็นเด็กออทิสติก มีปัญหาทางทางด้านภาษาและการสื่อสาร ได้รับการเตรียมความพร้อมจากศูนย์การศึกษาพิเศษเขต 9 แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ Single Subject Design รูปแบบ A-B-A-B การรวบรวมข้อมูลใช้วิธีทัศนบันทึกพฤติกรรมขณะที่เด็กอยู่บ้านกับครอบครัว โดยมีป้ายกระดานสื่อสารถูกจัดเตรียมไว้พร้อมใช้ในห้องนั่งเล่น บันทึกวิธีทัศนทุกวัน วันละ 10 นาที ใช้เวลาทดลองรวม 8 สัปดาห์ โดยระยะที่ 1 (A1) เป็นระยะเส้นฐาน ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ระยะที่ 2 (B1) เป็นระยะที่สอนเด็กจากการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสารใช้เวลา 3 สัปดาห์ ระยะที่ 3 (A2) เป็นระยะทดลองใช้เวลา 1 สัปดาห์ ระยะที่ 4 (B2) เป็นระยะที่ทำการสอนจากการอ่านโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสารอีกครั้ง ใช้ระยะเวลา 3 สัปดาห์ แสดงผลการวิจัยโดยใช้กราฟ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการดูด้วยสายตา และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมในการทดลองแต่ละระยะ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการสื่อสารแบบใช้ภาษาท่าทาง (Nonverbal language) ของเด็กออทิสติกหลังการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสารสูงขึ้น
2. ทักษะการสื่อสารโดยใช้ภาษาพูด (Verbal Language) ของเด็กออทิสติกหลังการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสาร ไม่เปลี่ยนแปลง

การศึกษาความสามารถการจำคำศัพท์ภาษามือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมเกมเบ็ดเตล็ด

สิริรัตน์ เพชรโปร

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถการจำคำศัพท์ภาษามือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมเกมเบ็ดเตล็ด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ ได้มาโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 10 คน จัดให้เด็กได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมเกมเบ็ดเตล็ด เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนโดยการจัดกิจกรรมเกมเบ็ดเตล็ด และแบบทดสอบความจำคำศัพท์ภาษามือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ค่าดัชนีความแม่นยำเชิงเนื้อหา 0.67 - 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษามือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาปีที่ 1 สอนโดยใช้กิจกรรมเกมเบ็ดเตล็ดอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษามือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาปีที่ 1 หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเกมเบ็ดเตล็ดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียน
ผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน

มณเฑียร พัฒนาวงค์

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย ที่จะศึกษาประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อศึกษาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ด้านการอ่านและการเขียน ระหว่างก่อนและหลังการสอนจากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านและการเขียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ จำนวน 6 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวม 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ และการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)

ผลการวิจัย สรุปได้ ดังนี้

1. ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้านมีค่าประสิทธิภาพ 89.32 / 87.15 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน มีความสามารถทางการอ่านและการเขียน อยู่ในระดับดี
3. นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนจากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน มีความสามารถในการอ่านและการเขียน สูงกว่าก่อนการสอน จากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาศักยภาพในการอ่านของเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำ

วันเพ็ญ คุ่มดิษฐ์

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาศักยภาพในการอ่านของเด็กออทิสติก โดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำ และเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการสอนโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็กออทิสติกเพศชาย อายุ 9 ปี ได้รับการวินิจฉัยจากโรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดลว่าเป็นเด็กออทิสติก จำนวน 1 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ Single Subject Design รูปแบบ A - B โดยใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวม 30 นาที รวม 30 ครั้ง โดยระยะ (A) เป็นระยะพื้นฐานใช้เวลา 1 สัปดาห์ ระยะ (B) เป็นระยะการสอนอ่านคำใช้เวลา 3 สัปดาห์ ระยะ (Follow up) เป็นระยะผลจากแบบทดสอบจากจำนวนคำที่อ่านและความเข้าใจความหมายของคำที่อ่านได้นำมาหาค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำสูงขึ้น

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน
โดยใช้วิธีการทางศิลปะ

รัตนา ปานทอง

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน โดยใช้วิธีการทางศิลปะและศึกษาประสิทธิภาพของการสอนการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเขียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนบ้านบึงวิทยา จำนวน 12 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการทดลองคือ t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะคือ 85.18/92.17
2. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปัญญาเลิศก่อนวัยเรียน
โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแบบวางแผน ปฏิบัติและทบทวน

สุภาพ มีสุข

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปัญญาเลิศก่อนวัยเรียน โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแบบวางแผน ปฏิบัติและทบทวน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กปัญญาเลิศก่อนวัยเรียนอายุ 4 - 6 ปี จำนวน 10 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ จังหวัดอุตรดิตถ์ การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ดำเนินการทดลองโดยใช้วิธี One - Group Time Series Design

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเองของกาญจนา สุวรรณธาร และแบบการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์แบบวางแผน ปฏิบัติและทบทวนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปัญญาเลิศก่อนวัยเรียน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแบบวางแผนปฏิบัติและทบทวน มีความเชื่อมั่นในตนเองในระดับดี
2. เด็กปัญญาเลิศก่อนวัยเรียน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแบบวางแผนปฏิบัติและทบทวนก่อนและหลังการทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยหลังการทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการบวกสำหรับ
เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนซ้ำ

ชุดิมา จัดการ

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการบวกของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้วยวิธีสอนซ้ำและเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ เรื่องการบวกของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนซ้ำ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่มีปัญหาการเรียนรู้อ้านคณิตศาสตร์ มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนปากคลองร่วม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านด่านลานหอย สำนักงานประถมศึกษาจังหวัดสุโขทัย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การบวกเลขหลักเดียว ซึ่งมีผลลัพธ์ไม่เกิน 20 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน แผนการสอนบวกเลขหลักเดียว ซึ่งมีผลลัพธ์ไม่เกิน 20 ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ เป็นเวลา 40 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที สถิติที่ใช้วิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ยค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเรื่องการบวกด้วยวิธีการสอนซ้ำมีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับดี
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเรื่องการบวกด้วยวิธีการสอนซ้ำ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยหลังการทดลองเด็ก มีผลสัมฤทธิ์เรื่องการบวกสูงขึ้นกว่าการทดลอง

การเปรียบเทียบผลการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษแก่เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีสอนแบบ SQ 3 R และวิธีสอนตามคู่มือครู

สุจารี มีแดนไผ่

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบ SQ 3 R กับวิธีสอนตามคู่มือครู แก่เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนเนินตะอากวิทยาคม อ.วังทอง จ. พิษณุโลก สุ่มแยกเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน กลุ่มควบคุม 20 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบ SQ3 R กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนการสอนด้วยวิธีสอนแบบ SQ3R และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อ่านจับใจความภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t - test แบบ Independent

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบ SQ3R กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การสร้างกิจกรรมสำหรับฝึกทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันของเด็กออทิสติก
โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)

รัตนา เลิศรุ่งโรจน์

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างกิจกรรมสำหรับฝึกทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันของเด็กออทิสติก โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันของเด็กออทิสติก โดยใช้กิจกรรมและคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบางขุนเทียนศึกษา สำนักงานเขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนจำนวน 3 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ โปรแกรมการฝึกทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันของเด็กออทิสติก โดยใช้กิจกรรมและคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) อุปกรณ์การสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรมการสื่อสาร วิธิตำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองทางการศึกษาพิเศษในรูปแบบ Single Subject Design ประเภท A - B - A รูปแบบการระงับวิธีการจัดการกระทำ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ และค่าความสอดคล้องของผู้ประเมิน 2 คน โดยใช้ค่าแคปป่า (k)

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนคนที่ 1, 2 และ 3 ที่ได้ฝึกทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมและคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) มีทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันสูงขึ้น

การศึกษาความสามารถในการจำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้
โดยกิจกรรมการใช้ประสาทรับรู้ร่วมกันและการบริหารสมอง

ทวิ จันทนุ

ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการจำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ โดยกิจกรรมการใช้ประสาทรับรู้ร่วมกันและการบริหารสมอง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้จำนวน 6 คน ระดับสติปัญญาระหว่าง 50 - 70 กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนโดยการใช้การเลือกแบบเจาะจงและใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ครั้งละ 45 นาที รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คือ กิจกรรมการใช้ประสาทรับรู้ร่วมกัน โปรแกรมการบริหารสมองและแบบทดสอบความสามารถในการจำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีของ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

ความสามารถในการจำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้หลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการใช้ประสาทรับรู้ร่วมกัน และการบริหารสมองอยู่ในระดับปานกลางและสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05